

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 41 / IV legislatura / Tercer període

Dimecres, 17 de febrer de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 23

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

Proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de llei sobre l'himne nacional de Catalunya (Reg. 6442) (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Sr. Clotas (S) (p. 1838), el Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1839) i el Sr. Escudé (CiU) (p. 1839) intervenen per una qüestió d'ordre.

Posició dels grups: Sr. Martorell (S) (p. 1839), Sr. Rodri (ERC) (p. 1842), Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1843), Sr. Fuentes (IC) (p. 1844) i Sr. Vila i Foruny (CiU) (p. 1845).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 1845).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural (Reg. 1127) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Cultura (p. 1845).

El president intervé per fer unes precisions (p. 1847).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 1847).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 2, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC)* (p. 1849).

Esmena del G. Socialista (núm. 3, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Martorell (S)* (p. 1851).

Torn en contra conjunt: *Sra. Bruguera (CiU)* (p. 1853).

Posició del G. P. Popular: *Sr. Barceló (P)* (p. 1854).

Votació: *rebutjades per 27 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions* (p. 1854).

Resolució de la Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament sobre les violacions de dones i joves a l'antiga Iugoslàvia

El secretari segon en fa la lectura (p. 1854).

Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural (Reg. 1127) (Continuació.)

Article 1

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Martorell (S)*, juntament amb les esmenes núms. 5, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 21, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 36, 38, 39, 40, 41, 43, 44, 45, 46 i 47 (p. 1855).

Torn en contra: *Sr. Jané (CiU)* (p. 1855).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 8, 10, 16, 18 i 22 (p. 1856).

Torn en contra: *Sra. Bruguera (CiU)* (p. 1857).

Article 2

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 7, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Benach (ERC)*, juntament amb les esmenes núms. 19 i 35 (p. 1857).

Torn en contra: *Sr. Jané (CiU)* (p. 1858). *Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 33* (p. 1858).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Article 3

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 9, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Articles 4 i 5

Article 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 10, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 8

Article 9

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Capítol III

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Article 11

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 18, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Apartat 1

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 19, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. Popular (núm. 20, d'addició)

Torn a favor: Sr. Barceló (P), juntament amb l'esmena núm. 51. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 42 (p. 1858).

Torn en contra: Sra. Bruguera (CiU) (p. 1859).

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 22, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Capítol IV

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 24, de modificació)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 25, 34, 37, 48 i 49. Alhora, dona per defensades les esmenes núms. 53, 54, 56, 58, 59, 60, 62, 64, 67, 69, 71, 74, 76 i 78 i anuncia la retirada de l'esmena núm. 50 (p. 1860).

Torn en contra: Sra. Bruguera (CiU) (p. 1860).

Article 13

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Apartat 1

Esmenes del G. Socialista (núms. 26 i 27, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Apartat 2

Esmenes del G. Socialista (núms. 28, de modificació, i 29, de supressió)

Debatudes abans (esmena núm. 4).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 31, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Article 14

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 2

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 33, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, de modificació)

SUMARI (4)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 35, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 37, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 38, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 39, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 40, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 41, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 42, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 45, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 46, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Disposició transitòria

Esmena del G. Socialista (núm. 47, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 48, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Disposicions finals

Primera

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 49, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 24).

Segona

Segon paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 50, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 24).

Addició d'una nova disposició final

Esmena del G. P. Popular (núm. 51, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 20).

Exposició de motius

Segon paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de supressió)

Torn a favor. Sr. Martorell (S), juntament amb les esmenes núms. 55, 57, 61, 63, 65, 66, 68, 70, 72, 73 i 75 (p. 1861).

Torn en contra: *Sr. Jané (CiU) (p. 1861).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 53, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Quart paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 54, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Cinquè paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 55, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 56, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Sisè paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 57, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 58, de modificació, i 59 i 60, de supressió)

Defensades abans (esmena núm. 24).

Setè paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 61, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 62, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Vuitè paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 63, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 64, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Novè paràgraf

Esmenes del G. Socialista (núms. 65, de supressió, i 66, de modificació)

Debatudes abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 67, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 68, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Desè paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 69, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Esmena del G. Socialista (núm. 70, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Onzè paràgraf

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 71, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Dotzè paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 72, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Tretzè paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 73, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 74, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

Catorzè paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 75, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 76, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 24).

SUMARI (6)

Títol de la llei

Esmena del G. Socialista (núm. 77, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Martorell (S)* (p. 1862).

Torn en contra: *Sr. Jané (CiU)* (p. 1862).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 78, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 24).

El president anuncia una esmena tècnica a l'article 5.c) (p. 1862). El secretari quart en fa la lectura (p. 1862).

Votació de l'esmena núm. 20: *rebutjada per 6 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció (p. 1863).*

Votació de les esmenes núms. 42 i 51: *rebutjades per 6 vots a favor, 57 en contra i 36 abstencions (p. 1863).*

Votació de les esmenes núms. 1, 6, 8, 10, 16, 18, 22, 24, 25, 34, 37, 48, 49, 53, 54, 56, 58, 59, 60, 62, 64, 67, 69, 71, 74, 76 i 78: *rebutjades per 36 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions (p. 1863).*

Votació de les esmenes núms. 2, 7, 19 i 35: *rebutjades per 36 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions (p. 1863).*

Votació de les esmenes núms. 3, 4, 5, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 21, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 36, 38, 39, 40, 41, 43, 44, 45, 46, 47, 52, 55, 57, 61, 63, 65, 66, 68, 70, 72, 73, 75 i 77: *rebutjades per 36 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions (p. 1863).*

Text del Dictamen

Votació dels articles 4, 5 i 8: *aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions (p. 1863).*

Votació de l'article 1: *aprobat per 63 vots a favor, 16 en contra i 21 abstencions (p. 1863).*

Votació de l'article 2: *aprobat per 63 vots a favor, 9 en contra i 27 abstencions (p. 1863).*

Votació de l'article 3: *aprobat per 64 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions (p. 1863).*

Votació de l'article 6: *aprobat per 64 vots a favor, 15 en contra i 21 abstencions (p. 1863).*

Votació de l'article 7: *aprobat per 64 vots a favor, 21 en contra i 15 abstencions (p. 1864).*

Votació de l'article 9: *aprobat per 58 vots a favor, 30 en contra i 12 abstencions (p. 1864).*

Votació de l'article 10: *aprobat per 58 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions (p. 1864).*

Votació de l'article 11: *aprobat per 58 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions (p. 1864).*

Votació de l'article 12: *aprobat per 58 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions (p. 1864).*

Votació de l'article 13: *aprobat per 58 vots a favor, 27 en contra i 15 abstencions (p. 1864).*

Votació de l'article 14: *aprobat per 58 vots a favor, 28 en contra i 15 abstencions (p. 1864).*

Votació de la disposició transitòria: *aprovada per 58 vots a favor, 38 en contra i 6 abstencions (p. 1864).*

Votació de les disposicions finals: *aprovades per 58 vots a favor, 29 en contra i 9 abstencions (p. 1864).*

Votació de l'exposició de motius: *aprovada per 58 vots a favor, 38 en contra i 6 abstencions (p. 1864).*

Votació del títol i títols de la Llei: *aprovats per 58 vots a favor, 38 en contra i 6 abstencions (p. 1864).*

Explicació de vot: *Sr. Jané (CiU)* (p. 1864).

Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de l'Estatut del consumidor (Reg. 3546) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 1865).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts.

Article 1

Article 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Saura (IC)* (p. 1869).

Torn en contra: *Sr. Sánchez i Llibre (CiU)*, *que anuncia la presentació d'una esmena transaccional* (p. 1869).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Torrent (S)*, *juntament amb les esmenes núms. 3, 4, 7, 8, 9, 10 i 11; alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 6, 13, 14, 32, 33, 43, 44 i 57* (p. 1869).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU), que presenta esmenes transaccionals a les esmenes núms. 4 i 9 (p. 1870).

El secretari segon llegeix les esmenes transaccionals (p. 1871). La Sra. Torrent (S) les accepta i retira l'esmena núm. 10 (p. 1871).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Articles 3 a 8

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1871).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU), que presenta una esmena transaccional entre la núm. 5 i la núm. 19 (p. 1871), que és acceptada pel Sr. Saura (p. 1871).

Article 9

Article 10

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 6, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 8, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Article 11

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 9, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 11, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 12, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1871).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU), que presenta una esmena transaccional (p. 1871) que és acceptada pel Sr. Saura (p. 1871).

Article 12

Esmena del G. Socialista (núm. 13, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 13

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 14, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Articles 14 i 15

Article 16

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Torn a favor: Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 17, 18, 19, 20, 21 i 22 (p. 1871).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU), que presenta una transaccional a les esmenes núms. 5 i 19 (p. 1873).

La secretària tercera llegeix la transaccional a les esmenes núms. 5 i 19 (p. 1873), que és acceptada per la Sra. Torrent (p. 1873).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1873).

El Sr. Saura (IC) retira les esmenes núms. 27 i 28 (p. 1873).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU), que presenta una transaccional a l'esmena núm. 16 (p. 1874), que és acceptada pel Sr. Saura (p. 1874).

Article 17

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 17, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 19, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Article 18

Article 19

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 20, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Article 20

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Lletra g)

Esmena del G. Socialista (núm. 22, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Articles 21 a 23

Article 24

Esmena del G. P. Popular (núm. 23, de supressió)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 26 i 31 (p. 1874).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1874).

Esmena del G. Socialista (núm. 24, de modificació)

Torn a favor: Sra. Torrent (S) (p. 1875).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1876).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 25, de modificació)

Torn a favor: Sr. Bargalló (ERC), que tot seguit n'anuncia la retirada (p. 1877).

Article 25

Esmena del G. P. Popular (núm. 26, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Addició d'un nou capítol

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 16).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 28, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 16).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 29 i 30, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1877).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1878).

Article 26

Article 27

Esmena del G. P. Popular (núm. 31, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 23).

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 28

Esmena del G. Socialista (núm. 33, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 29

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 34, d'addició)

Torn a favor: Sr. Bargalló (ERC), que accepta una transaccional que ha de presentar el G. P. de Convergència i Unió (p. 1878).

El Sr. Sánchez i Llibre (CiU) presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 34 i 42 (p. 1878).

Addició d'un nou capítol

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 35, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 36, 37, 38, 39, 40 i 41. Seguidament retira les esmenes núms. 39 i 41 (p. 1878).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1879).

Addició de nous articles

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 36, 37 i 38 d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 35).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 39, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 35).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 40, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 35).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 41, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 35).

Disposicions addicionals

Addició d'una nova disposició addicional

Esmena del G. Socialista (núm. 42, d'addició)

Torn a favor: Sra. Torrent (S), juntament amb l'esmena núm. 45 (p. 1879).

La Sra. Torrent (S) anuncia que accepta una transaccional a l'esmena núm. 42, que ha presentat el G. P. de Convergència i Unió (p. 1879).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1879).

Quarta

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 45, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 42).

Esmena del G. Socialista (núm. 46, d'addició)

Torn a favor: Sr. Gibert (S) (p. 1879).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1879).

Cinquena

Article 4

Esmenes del G. Socialista (núms. 47 i 48, de supressió)

Torn a favor: Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55 i 56 (p. 1879).

Torn en contra: Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1880).

Article 5.l

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Lletra d)

Esmena del G. Socialista (núm. 50, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Lletra l)

Esmena del G. Socialista (núm. 51, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Lletra n)

Esmena del G. Socialista (núm. 52, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Article 5.3

Esmena del G. Socialista (núm. 53, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Addició de nous articles per modificar

Esmena del G. Socialista (núm. 54, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Disposició derogatòria

Esmena del G. Socialista (núm. 56, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 47).

Disposicions finals

Addició d'una nova disposició final

Esmena del G. Socialista (núm. 57, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Votació de les esmenes transaccionals a les núms. 1, 4, 5, 9, 12, 15, 18 i 34: *aprovades per unanimitat* (p. 1880).

Votació dels articles núms. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14, 15, 18, 21, 22, 23 i 26: *aprovats per unanimitat* (p. 1880).

Votació de l'esmena núm. 2: *rebutjada per 38 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 1881).

Votació de l'esmena núm. 24: *rebutjada per 21 vots a favor, 72 en contra i 15 abstencions* (p. 1881).

Votació de l'esmena núm. 32: *rebutjada per 25 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions* (p. 1881).

Votació de l'esmena núm. 46: *aprovada per unanimitat* (p. 1881).

Votació de les esmenes núms. 29, 30, 35, 36, 37, 38 i 40: *rebutjades per 14 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions* (p. 1881).

Votació de les esmenes núms. 23, 26 i 31: *rebutjades per 6 vots a favor, 72 en contra i 22 abstencions* (p. 1881).

Text del Dictamen

Votació de l'article 2: *aprobat per unanimitat* (p. 1882).

Votació de l'article 11: *aprobat per unanimitat* (p. 1882).

Votació de l'article 16: *aprobat per unanimitat* (p. 1882).

Votació de l'article 17: *aprobat per 77 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 1882).

Votació de l'article 19: *aprobat per 71 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 1882).

Votació de l'article 24: *aprobat per 71 vots a favor, 6 en contra i 24 abstencions* (p. 1882).

Votació de l'article 27: *aprobat per 95 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció* (p. 1882).

Votació de l'article 20: *aprobat per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 1882).

Votació de l'article 25: *aprobat per 97 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció* (p. 1882).

Votació de l'article 28: *aprobat per unanimitat* (p. 1882).

Votació de l'article 29: *aprobat per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions* (p. 1882).

Votació de la disposició addicional primera: *aprovada per unanimitat* (p. 1882).

Votació de la disposició addicional segona: *aprovada per unanimitat* (p. 1882).

Votació de la disposició addicional tercera: *aprovada per 95 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció* (p. 1882).

Votació de la disposició addicional quarta: *aprovada per 96 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 1882).

Votació de la disposició addicional cinquena: *aprovada per 58 vots a favor, 3 en contra i 39 abstencions* (p. 1882).

Votació de la disposició transitòria primera: *aprovada per 97 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 1882).*

Votació de la disposició transitòria segona: *aprovada per 97 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció (p. 1883).*

Votació de la disposició derogatòria: *aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions (p. 1883).*

Votació de la disposició final primera: *aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 1883).*

Votació de la disposició final segona: *aprovada per unanimitat (p. 1883).*

Votació de la disposició final tercera: *aprovada per unanimitat (p. 1883).*

Votació de la disposició final quarta: *aprovada per unanimitat (p. 1883).*

Votació del títol, els títols i l'exposició de motius: *aprovats per unanimitat (p. 1883).*

Explicació de vot: *Sra. Torrent (S) (p. 1883), Sr. Saura (IC) (p. 1884), Sr. Bargalló (ERC) (p. 1885) i Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 1885).*

Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics (Reg. 269) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC) (p. 1886).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 1888), Sr. Morera (ERC) (p. 1888), Sr. Ganyet (S) (p. 1889) i Sr. Pont (CiU) (p. 1890).*

Votació: *rebutjada per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 1891).*

Resolució de la Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament de solidaritat amb el poble saharià

El secretari primer en fa la lectura (p. 1891).

Proposicions de llei sobre incompatibilitats dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat (Reg. 4435), i sobre la creació d'un registre d'interessos dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat (Reg. 4436) (Punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Reventós (S), que retira la Proposició de llei sobre la creació d'un registre d'interessos dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat (p. 1892).*

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 1893), Sr. Fuentes (IC) (p. 1894), Sr. Pueyo (ERC) (p. 1894) i Sr. Sesmiló (CiU) (p. 1895).*

Votació: *rebutjada per 39 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 1896).*

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 23.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de llei sobre l'himne nacional de Catalunya (Reg. 6442).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural (Reg. 1127).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de l'Estatut del consumidor (Reg. 3546).

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics (Reg. 269).

5. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre incompatibilitats dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat (Reg. 4435).

6. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la creació d'un registre d'interessos dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat (Reg. 4436).

7. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (Reg. 6179).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el millorament del sistema de finançament a Catalunya (Reg. 7503).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política regional europea (Reg. 7518).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la reestructuració del sector cooperatiu agrari a Catalunya (Reg. 7233 i 7566).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el càncer (Reg. 4941).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica (Reg. 5048).

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de formació professional ocupacional (Reg. 5900).

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política universitària (Reg. 5999).

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya (Reg. 5689).

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma dels ensenyaments obligatoris (Reg. 6584).

17. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la cohesió social (Reg. 6638).

18. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en aquest Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega aquesta presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades demà a les deu hores.

L'article 37.2 del Reglament del Parlament determina que una vegada elegida la Mesa de les comissions serà comunicada al Ple del Parlament. Un secretari donarà lectura de les meses de les comissions constituïdes en el dia d'avui. (Pausa.) Com que fa escassos minuts que han quedat constituïdes, en el curs del plenari en donarem compte i així s'haurà donat compliment a aquest extrem del Reglament.

Proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de llei sobre l'himne nacional de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és la Proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus de tramitar en lectura única la Proposició de llei sobre l'himne nacional de Catalunya, presentada per tots els grups parlamentaris. D'acord amb el punt primer del criteri interpretatiu de l'article 118 del Reglament, la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, ha acordat de proposar al Ple del Parlament que la dita Proposició sigui tramitada directament i en lectura única davant el Ple, la qual cosa comporta la seva presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats estan d'acord a acceptar la proposta de la Junta de Portaveus perquè aquesta Proposició de llei sigui tramitada en lectura única? (Pausa.) No havent-hi cap objecció i per assentiment, queda aprovada la proposta i, d'acord amb l'article 113.2 del Reglament, es passa al debat de l'esmentada Proposició, que és un debat de totalitat. Hi ha possibilitat d'un torn a favor i possibilitat d'un torn en contra i després les fixacions de posicions dels grups.

Si ningú sol·licita... (El Sr. Clotas demana per parlar.) Sí, el senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Crec que per la naturalesa de la Proposició de llei que estem a punt d'aprovar, i encara que reglamentàriament correspon —exactament com ha dit el senyor president— un torn a favor i un torn en contra, em sembla que podem obviar això del torn a favor, atès que tothom, tots els grups hi estan a favor i, òbviament, no hi ha cap Grup que faci cap torn en contra.

Aleshores, en tot cas, senyor president, demanaríem que poguéssim passar directament al posicionament i jo, en nom del Grup Socialista, sí que demanaria –si els grups no hi tenen inconvenient– que, en nom del Grup Socialista, intervingués el diputat senyor Oriol Martorell.

El Sr. PRESIDENT: Que intervingués en primer lloc? (Pausa.) Bé, hi ha assentiment sobre aquest particular? (El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.) El senyor Carod-Rovira...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Suposo que la proposta formal que fa el portaveu del Grup Socialista es basa en el fet que, originàriament, una de les iniciatives parlamentàries presentades sobre aquest tema va ser la del Grup Socialista. Com que s'escau que també, originàriament, l'altra proposta presentada era del Grup d'Esquerra Republicana, nosaltres en tot cas el que sí que proposaríem, pels mateixos motius, és que en atenció, en aquest cas, al senyor Martorell, pogués fer el Grup Socialista la primera intervenció, però que en aquest cas la segona –reconeixent també aquest fet originari– fos la del Grup d'Esquerra.

El Sr. PRESIDENT: La cambra dona l'assentiment a aquest ordre d'actuacions que acaba de proposar el senyor Carod-Rovira? (El Sr. Escudé demana per parlar.) Té la paraula el senyor portaveu del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Malgrat el caràcter un xic especial d'aquestes propostes, el nostre Grup, «en ares» de la unitat que tots defensem i manifestarem d'aquí a uns minuts, no hi tenim cap inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula, doncs, pel Grup Socialista, l'illustre diputat senyor Oriol Martorell.

El Sr. MARTORELL: Honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, la Proposta de llei que avui tots els grups parlamentaris presentem conjuntament i que, per tant, em sembla que ja podem dir que dintre de ben poc tindrem la gran satisfacció de veure aprovada unànimement per tota la cambra, no farà res més sinó donar caràcter oficial a quelcom que amb tota llibertat el poble català ja fa molt de temps ha assumit: el fet que la cançó popular titulada *Els segadors* sigui l'himne nacional de Catalunya.

Per tant, hem de ser ben conscients que la nostra proposta d'avui no és la d'aprovar una llei que institueixi que la cançó d'*Els segadors* és el nostre himne nacional, sinó que la nostra proposta d'avui, i em sembla que val molt la pena d'insistir en aquest matís, és la de sancionar i formalitzar per mitjà d'una llei del Parlament de Catalunya una lliure decisió ja quasi centenària del nostre poble.

Una llei que farà que els dos símbols que arreu del món són considerats els més representatius d'un poble, la bandera i l'himne, tinguin un rang legal paral·lel i una llei que en el seu article únic es refereix a dos punts essencials: la consciència d'himne nacional i la música i el text d'aquest himne. Així doncs, i bé que de manera resumida, em sembla que em cal comentar ara aquests dos punts essencials.

La consciència d'himne nacional. La decisió del poble de Catalunya de donar valor d'himne nacional a *Els segadors*

és una decisió quasi centenària, perquè –molt sorprenentment– aquesta consideració ja va començar a manifestar-se de manera explícita i inqüestionable el 1899, o sigui només set anys després que *Els segadors* haguessin estat publicats per primera vegada, lletra i música, per Francesc Alió en el seu volum titulat *Cansons populars catalanes*, un volum que, amb independència del tema d'*Els segadors*, té una gran importància dins del camp de la nostra història cultural, perquè per primera vegada un músic de la seva categoria s'ocupa seriosament i amb modèlica i refinada sensibilitat de transcriure i d'harmonitzar algunes de les nostres millors cançons tradicionals, donant consistència artística, així, al treball dels historiadors i dels folkloristes de la Renaixença.

D'aquestes primerenques manifestacions del llarg procés que convertirà *Els segadors* en l'himne nacional de Catalunya, n'hi ha importants i abundants testimonis documentals, d'entre els quals ara només en reproduiré tres de molt significatius, i tots tres, precisament, del 1899. El primer, publicat al setmanari *La Veu del Montserrat*, comenta el to majestuós i enèrgic de la música i afirma lapidàriament que el cant antic s'és fet himne nacional per ell mateix i ja està reconegut per tothom. El segon, publicat a la revista *L'Atlàntida*, és un fragment del polèmic concurs convocat pel grup La Nació Catalana, que comença declarant amb contundència que «El nostre poble, amb vot espontani i entusiasta, ha consagrat com a himne nacional de Catalunya l'antiga cançó popular coneguda amb el nom d'*Els segadors*, vertadera joia històrica que ens recorda passades lluites en defensa de les llibertats que avui enyora i per les quals encara treballa i sospira». I, finalment, el tercer és un interessantíssim article de Joan Maragall publicat al *Diario de Barcelona*, en el qual recorda –ho tradueixo– «que el cant popular d'*Els segadors* ha esdevingut aquests últims temps l'himne patriòtic indispensable en totes les festes i manifestacions catalanistes, cantat amb especial solemnitat, aclamat i sovint corejat pel públic amb singular entusiasme»; i una mica més endavant subratlla amb gran fermesa aquesta idea dient que «*Els segadors* són l'himne del catalanisme modern».

Tres rotundes afirmacions provinents de camps ben diversos del catalanisme, i totes tres demostratives de la celebritat extraordinària amb la qual una cançó que pràcticament ningú no podia conèixer abans de l'edició de l'Alió es va estendre per tot Catalunya gràcies, en gran part, a l'acció difusora de l'Orfeó Català de Lluís Millet i del cor Catalunya Nova d'Enric Morera, i va adquirir en menys d'una dècada la multitudinària i popular consideració d'himne nacional. Des d'aleshores i fins als nostres dies, aquesta consciència d'himne nacional no solament s'ha mantingut ininterrompudament sinó que, fins i tot, ha anat augmentat i cada vegada més ha anat imposant-se amb major força en més àmbles capes socials i culturals.

Insistint encara en aquest aspecte, potser cal recordar que els diferents testimonis directes que documenten aquesta evolutiva presa de consciència tant procedeixen d'aquells

ambients que el defensaven i l'acceptaven amb el més gran dels entusiasmes com d'aquells altres que no hi estaven gaire o gens d'acord, ja sigui des de les mateixes files del catalanisme perquè dissentien d'alguns aspectes del seu text o de la seva música, ja sigui des de l'anticatalanisme. Uns i altres, defensant-los, intentant substituir-los, perseguint-los, multant-los o prohibint-los, no feien res més sinó afirmar que *Els segadors* eren el nostre himne nacional.

Naturalment, no és ara el moment de detallar aquest llarg procés i només em limitaré a veure breument com, en la seva condició d'himne patriòtic, *Els segadors* han tingut, de manera alternativa i segons les circumstàncies, o bé una significació principalment reivindicativa o bé una altra de clarament afirmativa. I no cal dir que, fins cap allà als anys trenta, la significació que més va prevaldre va ser la reivindicativa, amb més o menys embranzida segons la major o menor violència amb la qual es manifestaven les actituds i les polítiques contràries als símbols definidors del nostre fet diferencial. I no cal dir, també, que m'hauria estat facilíssim de documentar aquest capítol —però no ho he cregut necessari— amb testimonis que anirien des de situacions molt tenses i dramàtiques, fins a d'altres de caràcter gairebé caricaturesc.

Ben al contrari, el panorama canvia del tot l'any 1931, quan Catalunya recupera amb la Generalitat la seva autonomia i les seves institucions de govern. Ja des d'un bon començament, i malgrat un oficiós, anecdòtic i fallit intent de substitució quasi immediat, les nostres autoritats donen *de facto* el rang d'himne nacional a *Els segadors*, que, assumint una clara significació afirmativa, sovint són interpretats en actes organitzats o promoguts per la mateixa Generalitat i també sovint apareixen en alguns casos amb l'especificació expressa i inequívoca de la seva condició d'himne nacional.

Dels moltíssims testimonis d'aquesta consideració *de facto* potser n'hi hagi prou esmentant ara el programa d'un concert d'homenatge al Govern de la República celebrat el 1932 al Palau Nacional de Montjuïc; el llibre titulat *Catalunya, antologia de la poesia patriòtica*, publicat amb motiu de l'Escola d'Estiu del 1934; la rebuda multitudinària el 1936 del president Companys i dels seus consellers alliberats de l'empresonament que sofrien des dels fets del 6 d'octubre; també en 1936, el solemne festival celebrat al Liceu en commemoració del cinquè aniversari de la República, i, finalment, la publicació en 1937 del primer volum d'un molt interessant *Cançonar revolucionari internacional*, encapçalat per una versió d'*Els segadors* de Joan Lamote de Grignon. En tots aquests actes i publicacions, explicitant-ho o no, *Els segadors* hi són sempre presents en la seva condició d'himne nacional de Catalunya.

Pel que fa a la llarga i dura dictadura franquista, tots sabem perfectament que, d'*Els segadors*, no se'n podia ni esmentar el nom i, d'altra banda, tots sabem també que amb el pas del temps cada vegada menys la gent els hauria pogut cantar, ja que qualsevol música, i més encara si es tracta d'una cançó, va perdent-se en el més complet oblit si no so-

na, si no viu físicament. I si *Els segadors* no van caure en aquest complet oblit va ser perquè, malgrat la justificada por que tants documents va fer desaparèixer, algunes velles plaques de 78 revolucions per minut i alguns cançoners ben amagats, unes i altres, van superar aquella tenebrosa nit. I també perquè, en alguns casos esporàdics, les noves generacions vàrem tenir la fortuna immensa, gràcies a algun entosusidit parent o amic més gran, de familiaritzar-nos amb aquella tonada i amb aquelles paraules que més que mai adquirien aleshores tota la seva força i el seu significat originals.

Tampoc és ara el moment d'història tot aquest període ni de referir-me al fet que, com ja havia succeït en èpoques anteriors, va començar una vegada més el joc dels substitutius i dels cants alternatius, que se serví de manera indistinta de cançons tan allunyades les unes de les altres en intencionalitat i en aparent perillositat davant dels «grisos» —i barrejo expressament circumstàncies, cronologies i tipus de cançons— com *El cant de la senyera*, *D'un temps, d'un país*, *La santa espina*, *L'estaca*, *És l'hora dels adéus*, *La Balanguera*, *Diguem no*, *L'emigrant*, *La muntanya venerada*, *No serem moguts* i, fins i tot, *El Virolai* i el *Crec en un Déu*. Però cap d'elles, ni les més significatives, fossin velles o noves, no substituïa de veritat *Els segadors* ni apagava el viu desig, cada dia més fort, de tornar-los a sentir o a cantar i, sobretot, de tornar-los al lloc que moralment els corresponia: el d'himne nacional de Catalunya. Però, per motius molt fàcilment explicatius i comprensibles, perquè això succeís va caldre esperar la fi de la dictadura i l'inici de la transició democràtica.

Durant l'època de la clandestinitat només podem parlar d'algunes molt raríssimes vegades en les quals *Els segadors* van sonar públicament, d'entre les quals una va ser en 1968, quan a la plaça de davant de l'abadia de Montserrat un grup de joves coratjosos i decidits, herois d'uns altres perills evidents d'aquells anys, d'aquella circumstància concreta, van entonar-los en acabar les exèquies fúnebres de les despulles de l'abat Escarré. I l'altre, quan l'11 de setembre de 1971 i des del balcó d'un hotel prop de la cruïlla on hi havia hagut i on torna a ser el monument a Rafael de Casanova, uns altaveus els van difondre durant més d'un quart d'hora, alternant-los amb una proclama commemorativa de la Diada.

I entrem ja en una etapa que tots recordem molt bé i de la qual només en subratllaré ara tres efemèrides del tot imprescindibles: la de la inoblidable Diada Nacional de l'11 de setembre del 76 a Sant Boi de Llobregat, la de la rebuda apoteòsica del president Tarradellas el 23 d'octubre del 77 i —aquesta encara la subratllo més especialment— la del 10 d'abril de 1980, quan, en aquesta mateixa cambra, tots els diputats van acabar la sessió constitutiva del Parlament de Catalunya posant-se drets i cantant el nostre himne nacional. A aquestes tres efemèrides del tot imprescindibles, permeteu-me que encara n'afegeixi dues més. La primera, de caràcter més anecdòtic, però que a mi m'evoca en aquests moments i en el marc d'avui un record molt emotiu: l'acte final de la manifestació «Volem l'Estatut, ara», del 22

d'abril del 79, quan des de la balconada principal d'aquest Palau i al costat d'Heribert Barrera, Jordi Pujol, Joan Reventós, Josep Andreu i Abelló i Antoni Gutiérrez, també vaig tenir el gran honor i la responsabilitat de dirigir *Els segadors*. I la segona, la seva inclusió protocol·lària, amb excepcional ressonància dins i fora de la nostres fronteres, en els recents Jocs Olímpics de Barcelona.

Per acabar aquest comentari al primer dels dos punts esmentats al començament, penso que molts actes públics i oficials, tant en l'època del president Tarradellas com en la del president Pujol, testimonien de manera inqüestionable que l'actitud de la Generalitat dels nostres dies ha continuat en aquella mateixa línia de considerar *Els segadors* com a himne nacional de Catalunya, tot i no ser-ho *de iure*. Però, a més, hem de tenir molt present que en 1983, si bé el projecte ja venia d'abans, la Generalitat va publicar un llibre amb el títol absolutament inequívoc d'*Els segadors, himne nacional de Catalunya*, en el qual Josep Massot i Muntaner n'estudia l'aspecte literari; Salvador Pueyo, el musical, i jo mateix, el de la consciència d'himne nacional; un llibre que corregeix i puntualitza alguns dels erronis clixés més estesos i en el qual he basat molts aspectes de la meua intervenció d'avui, i un llibre que m'atreviria a demanar al molt honorable president del Parlament que fes les gestions oportunes perquè pogués arribar a tots els membres d'aquest Parlament.

Insisteixo, doncs, que en legislar que *Els segadors* siguin el nostre himne nacional no farem res més sinó sancionar de manera formal una lliure decisió plenament assumida pel poble de Catalunya.

La música i el text de l'himne. Quant a la música i el text d'*Els segadors*, la llei matisa dues qüestions fonamentals i que no sempre s'han tingut prou en compte: les diferents procedències de l'una i de l'altre —una melodia tradicional i un romanç anònim del XVII— i el protagonisme creatiu dels seus respectius autors. Les diferents procedències ja s'havien confessat el mateix any 1892, el de l'edició del llibre de l'Alió —Antoni Nicolau, en un article a *La Vanguardia*, i Bonaventura Bassegoda i Amigó, en un altre a *La Il·lustració Catalana*—, però set anys després pràcticament tothom ho havia oblidat, i varen ser moltes les veus que es van aixecar protestant perquè el concurs convocat per La Nació Catalana anava en contra de la teoria de la unitat intrínseca entre lletra i música i volia separar allò que el poble —segons deien— havia creat conjuntament i contemporàniament als fets narrats. Jaume Collell, el canonge Collell, però, va esmenar aquest oblit i va recordar que Francesc Alió, enamorat d'una melodia que ell mateix li havia cantat, però no del seu text, que també parlava d'uns segadors, però en termes amorosos —i ara ve la cita exacta de les paraules de Collell—, «determinà aplicar-la, amb certes modificacions fetes amb mà de mestre, a la famosa lletra de la Guerra dels Segadors».

A part de la qüestió de la doble procedència, allò que veritablement és importantíssim en aquest testimoni del canonge Collell és la frase: «amb certes modificacions fetes

amb mà de mestre», i si bé —ja que inexplicablement Alió no va deixar sentir la seva veu durant aquella polèmica— potser mai no arribarem a saber l'abast quantitatiu d'aquestes modificacions, sí que en coneixem l'altíssima qualitat del resultat: una noble volada lírica i una gran força expressiva que ja van fer dir a Antoni Nicolau que «la vibrant i majestuosa melodia d'*Els segadors* recorda aquells temes beethovenians plens de grandesa dramàtica», i que anys més tard van fer que l'eminent escriptor i musicòleg cubà Alejo Carpentier ens en parlés en la seva magnífica novel·la *La consagración de la primavera*, en la qual, barrejant fets històrics i fantasia, descriu una vetllada de les Brigades Internacionals durant la Guerra Civil Espanyola i fa dir a la protagonista que «con unos catalanes invitados tuvimos la solemne, amplia, casi arcaica melodía de *Els segadors*, y observé que el gran Paul Robeson» —el gran cantant negre— «prestaba especial atención a aquel canto de una escansión casi litúrgica, acaso sobrecogido por la singular grandeza de su diseño sonoro. "Parece un espiritual", creo que dijo. A mí me recordó un tema de *Borís Godunov*».

Carpentier, que no sabia absolutament res de la complicada història del nostre himne, n'intueix amb sorprenent encert els dos tipus de fonts principals: unes arrels populars i tradicionals i la mà d'un músic, com l'Alió, d'esperit romàntic i nacionalista. Francesc Alió, doncs, no es va limitar a recollir, transcriure i harmonitzar una melodia, sinó que tot ens fa pensar que aquelles esmentades certes modificacions van ser moltes i essencials i que, per tant, la seva intervenció és molt més profunda, ja que, tal com diu Salvador Pueyo, «en la música d'*Els segadors* s'hi manifesta un procés de creació, hi ha un autor». Un autor —afegeixo i subratllo ara— que, basant-se en el record d'una concreta tonada tradicional i en el seu profund coneixement de les característiques essencials i globals de les nostres cançons, va saber articular amb gran talent i sensibilitat una melodia extraordinària que té tots els trets de les del nostre cançoner i que no té res a envejar a les millors d'elles.

En canvi, els problemes del text literari són molt diferents i, sobretot, se centren en els de l'acceptació majoritària de l'un o l'altre dels dos existents: el del romanç tradicional publicat per l'Alió, «Catalunya, comtat gran», un romanç molt ben estudiat i documentat per diversos especialistes, o el de l'Emili Guanyavents, vencedor en el concurs convocat per La Nació Catalana, «Catalunya triomfant», per premiar, tal com deien les bases, «una lletra que, adaptant-se a la part melòdica de l'expressat cant popular, doni una idea clara dels desitjos que sent Catalunya de reconquerir sa personalitat perduda».

Aquesta dualitat, sense un clar predomini ni de l'un ni de l'altre, va viure diferents fases, però, finalment, ja en la dècada dels anys trenta, va ser el de l'Emili Guanyavents, que s'havia convertit en el símbol del catalanisme més decidit i progressiu, el que va acabar per imposar-se massivament i de manera definitiva i indiscutible. Un text que, de vegades, s'ha titllat de bel·licista, però que, com vaig escriure jo mateix l'any 80, per al butlletí de l'associació de pares d'una

escola, quan ara el cantem, després d'haver-nos estat prohibit durant tants anys, podem dir ben alt i ben fort, sense necessitat de pensar en ningú en concret, totes les frases del seu text. D'un text que, quan ens parla d'enemics, bé podem pensar que també es refereix a nosaltres mateixos si no ens esforcem a fer tot allò que cal per contribuir a construir una Catalunya realment triomfant, rica i plena; i que quan diu que hem d'esmol·lar ben bé les eines, hem d'entendre que allò que ens cal és treballar de valent per arribar a fer de Catalunya un país on, de veritat, regni la pau i la llibertat.

Una música i un text que necessitaven una formulació precisa i concreta; una formulació que és la que figura com a annex d'aquesta Proposta de llei i que ja cloïa l'esmentat llibre del 83, que quant al text reproduïx exactament el de l'Emili Guanyavents, premiat el 99, però, naturalment, unificant les tres tornades, «defensors de la terra», o sigui, amb l'original d'Ernest Moliné, de la tornada, i que, quant a la música, establerta després de llargues converses en les quals participaren Montserrat Albet, Enric Gispert, Salvador Mas, Manuel Oltra, Salvador Pueyo, Antoni Sàbat, Lluís Virgili i jo mateix, parteix de la publicada per Francesc Alió, el 92, però, per raons estrictament pràctiques, amb algunes petites variants i amb la grafia i la tonalitat de la publicada per Joan Lamote de Grignon el 37, filles, unes i altres, de l'experiència del cant col·lectiu durant els anys transcorreguts.

El llarg procés fins arribar a aquestes formulacions i les raons per fer-les és allò que, tan objectivament com ha estat possible i dominant la intensa emoció nascuda de molts dels records evocats, he intentat exposar en aquesta intervenció.

Ara, ja per acabar-la, només em resta reiterar una vegada més les meves paraules inicials, o sigui que nosaltres, elegits democràticament pel poble de Catalunya, ens fem legítims portaveus d'una seva decisió quasi centenària en sancionar formalment amb els nostres vots afirmatius aquesta Proposta de llei presentada conjuntament a la cambra per tots els seus grups parlamentaris i, per tant, en oficialitzar legalment la condició d'himne nacional de Catalunya, assumida de manera indiscutible per la cançó popular *Els segadors*.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, vull agrair d'entrada la deferència al Grup Parlamentari de Convergència i Unió de cedir-me extraestatutàriament o reglamentàriament la paraula.

Cada època viu el somni de la que l'ha precedida. Avui fa cent anys Manuel Milà i Fontanals publicava —i es publicava per primera vegada— *Els segadors*. Fou pocs dies més tard, un vigatà —i em plau fer notar la coincidència d'origen amb qui us parla—, Lluís Nadal, que demanava ja que aquesta cançó esdevingués himne nacional. Han passat cent anys, i aquesta cançó popular, de discutida procedència i de tan atzarosa confecció, ha passat a ser, per imperatiu popular,

l'himne nacional de Catalunya. Avui, en justa i oportuna commemoració, aquest Parlament referendarà unànimement aquesta voluntat popular i *Els segadors* esdevindrà, així oficialment, el nostre himne nacional.

En democràcia, la llibertat de les persones i dels pobles passa a concretar-se al detall a través de costums i de lleis tothora respectables; en democràcia, doncs, les formes són bàsiques. Diuen en sociologia que el que dura i perdura en la consciència dels pobles i de les persones, per lletrats o il·letrats que siguin, no és el missatge que se'ls adreça, sinó els actes i els comportaments que pobles i persones fan vinculats a aquests missatges. Així, doncs, no és tant la lletra o la música d'una cançó el que la fa duradora a través del temps, de les consciències i de les successives memòries, sinó la quantitat de vegades que el poble i les persones l'han cantada, sobretot si aquest cant ve obligat per unes cadències o ritmes temporals fixats per mor d'històries col·lectives o d'altres significats socials. Quan una idea o una melodia es fa ritu és que hi ha rítmica reiteració, i amb la reiteració la pervivència del missatge a través dels temps i de les persones és assegurat. Així s'explica la vida mil·lenària a Europa i multimil·lenària a l'Àsia de conviccions i creences sovint complexes i de gran abast intel·lectual, a través d'anys i panys, sense facilitats de comunicació, sense tradició escrita i enmig d'emigracions, epidèmies i guerres.

Per la supervivència, primer, i per la vivència rica i plena de la nostra nació, demà mateix, en clau de llibertat i en democràcia, és oportú —i voldria fer-hi un cert èmfasi— començar a retallar discursos i paraules orfes d'acció i d'actituds i endegar d'una vegada comportaments polítics públics i socials, adients al nostre missatge bàsic i fonamental: Catalunya, nació entre nacions. Tenim la Diada Nacional, tenim ara l'himne nacional amb lletra i música definides; ens manca encara, però, la reglamentació protocol·laria adient que vetlli, a fi que esdevingui costum polític universal a Catalunya, allò que fins ara ha estat i és encara potser només la voluntat popular esforçada d'uns quants. Urgim, doncs, a qui correspongui, aquesta reglamentació detallada que fixi el com, el quan, l'on i el de quina manera d'aquesta llei que avui aprovem. Els reglaments fan viables les lleis. D'aquí la meua insistència avui i més endavant si, pel que sigui, la lletra menuda d'aquesta llei que avui aprovem, el reglament, s'adorm.

Si bé aquesta música i aquesta lletra que avui definim com a himne nacional no ha tingut la benedicció unànime de tothom al llarg d'aquests cent anys del seu esdevenir, penso que avui, superats els protagonismes i les proximitats, sí que assumeix suficientment la pluralitat del pensament polític català, sense que el fons i la intenció de futur en surtin compromesos.

Queda lluny, però queda, la Guerra dels Segadors: el plany de Catalunya; queda lluny, però queda, la negra nit del franquisme, la resistència de Catalunya. I fou a l'Assemblea de Catalunya que molts vàrem cantar públicament i per primera vegada i massivament i amb tota unció l'himne nacional *Els segadors*, i allò ens va marcar. Per primera vega-

da podíem corregir públicament i a plena veu la màxima tristesa d'un poble, que la Grècia clàssica defineix així: no hi ha res de tan trist com els sacrificis als déus equivocats.

En aquest himne recollim avui la voluntat del nostre poble, els seus treballs i fatics per la pervivència del seu ser i existir, i de la mà dels homes de la Renaixença, mossèn Cinto en primer lloc, i Guanyavents, i Alió, i Moliné, que ens han fet ofrena d'aquest himne, avui nosaltres en fem llei per universalitzar-ne el costum a fi d'il·luminar i també, també, d'emocionar el nostre futur.

No reiteraré pas el detall de lletra i música, i així com vàrem retirar la Proposició de llei sobre *Els segadors*, himne nacional de Catalunya, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana havia presentat, en assabentar-nos que el bon amic i il·lustre diputat senyor Oriol Martorell treballava en la mateixa direcció, també ara em plau abreuçar temps i paraules.

Només per acabar, lamentar ben sincerament que no fos atesa la meua petició que fos ara i aquí que, per primera vegada i solemnement, fos entonat *Els segadors* per tots els diputats. Cantar, encara, entre nosaltres, no té el rang culte de la paraula, segons sembla. Nosaltres..., naturalment, el vot del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és favorable.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el diputat senyor Vidal-Quadras.

(*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'11 de maig de 1882, quan encara no estaven del tot tancades les ferides de la guerra franco-prussiana, Ernest Renan impartia a la Sorbona una conferència que va passar gairebé desapercebuda, però que amb el temps es transformaria en una referència ineludible. Un text rigorós, lúcid i profund, que ha estat moltes vegades citat i molt poques vegades llegit; una anàlisi difícilment superable sobre l'origen i el significat d'una paraula a la vegada màgica i imprecisa, una paraula en nom de la qual s'han comès les gestes més heroiques i s'han perpetrat les barbàries més ominoses, una paraula que engloba a la vegada allò que és excels i allò que és execrable, una paraula que no explica res però que, en ocasions, es pretén que ho justifiqui tot. L'11 de maig de 1882 Renan va intentar, amb serenitat i amb valentia, davant un auditori convalescent de la humiliació de Sedan, comprendre què és una nació.

Un segle més tard, el 25 de juliol de 1992, el rei d'Espanya entrava a l'Estadi Olímpic de Montjuïc per inaugurar solemnement els Jocs sota els sons d'una antiga melodia popular, composta inicialment sense cap intencionalitat política, que a finals del XIX, però, s'associà a un bell romanç anònim del XVII que descrivia de manera contundent i aspra la revolta dels pagesos, la baixa clerecia i petita noblesa rural catalanes contra la monarquia dels àustries, en protesta pels perjudicis causats per una llarga i estèril guerra entre cunyats.

Aquests dos esdeveniments, aparentment inconnexos, s'interrelacionen avui en aquesta cambra, en aquesta sessió plenària, en la qual ens disposem a aprovar per unanimitat que l'himne oficial de Catalunya sigui *Els segadors*, segons la lletra d'Emili Guanyavents i l'arranjament musical d'en Francesc Alió.

I per què afirmem que la conferència de Renan i l'entrada de sa majestat el rei Joan Carles a l'Estadi Olímpic, que estan separades entre si per cent deu anys de densa i vertiginosa història europea, esdeveniment intel·lectual adolorit —minoritari l'un, esportiu, festiu i multitudinari l'altre—, es traven com a anelles d'una intangible però innegable cadena històrica? Doncs, senzillament, perquè sense el penetrant estudi de Renan no es podria explicar un fenomen tan contradictori aparentment, gairebé m'atreviria a dir que tan absurd, com l'aparició de l'actual titular de la mateixa corona que va cenyir al seu dia Felip IV a la llotja d'honor de l'Estadi de Montjuïc envoltat simultàniament amb els aplaudiments entusiastes dels catalans i amb les notes solemnes i desafiantes d'*Els segadors*.

Com incorporar al domini de la lògica que un monarca espanyol sigui acollit amb un himne rememorador de l'assassinat brutal i despietat del màxim representant de la corona a Catalunya? D'una música evocadora de l'entrega del Principat a una potència estrangera, és a dir, de la més flagrant i *alevosa* modalitat d'alta traïció? D'un pentagrama payout amb la sang dels funcionaris reials, dels magistrats de la reial audiència i dels oficials i soldats castellans, andalusos, aragonesos i extremenys dels terços del rei? I com entendre que totes les forces polítiques de Catalunya amb representació parlamentària adoptin, sense excepció, com a símbol sonor del nostre país, una partitura i unes estrofes tan lligades a successos que presumiblement per a algunes d'elles —i concretament la que jo represento— no foren precisament encomiables?

Si volem una resposta a una pregunta aparentment tan difícil, escoltem Renan: «L'essència d'una nació és que tots els seus individus tinguin moltes coses en comú i que tots hagin oblidat moltes coses.» I, sens dubte, en aquella nit gloriosa del 25 de juliol les desenes de milers de catalans que omplien a sobreixir l'Estadi teníem moltes i magnífiques i entranyables coses en comú, però també ens havíem posat d'acord a esborrar de la nostra memòria moltes d'altres. Sota els llampecs dels coets i sobre l'onejar de les anelles olímpiques, no volíem recordar l'incendi de Santa Coloma de Farners i la *masacre* que es va produir després de la rendició de Cambrils, ni les masies saquejades, ni les esglésies profanades, ni les lleves violentes i forçoses.

I havíem decidit també allunyar de la nostra ment el cos cosit a ganivetades del comte de Santa Coloma, la covardia i la inhibició de la Diputació i del Consell de Cent davant la fúria incivil i desbordada de les turbes entregades a la destrucció i al foc (*remor de veus*); la proclamació de Lluís XIII com a comte de Barcelona; l'entrevista dels ambaixadors catalans amb el cardenal Richelieu, en la qual la llengua de treball va ser paradoxalment el castellà; els festejos

servils a Barcelona amb motiu de la caiguda de Perpinyà en mans franceses i la pèrdua de tots els territoris transpirinencs, branca multisecular del tronc comú, esqueixada de Catalunya i de les Espanyes per la ceguesa particularista irresponsable que no va saber mesurar les conseqüències d'establir aliances espúries trencant la fidelitat deguda al senyor natural. (*Remor de veus.*)

La nit del 25 de juliol, mentre aclamàvem el príncep de Girona, duc de Montblanc i senyor de Balaguer, que encapçalava l'equip olímpic espanyol, és a dir, el nostre equip olímpic (*remor de veus*), havíem sepultat en l'oblit que en el dia del Corpus de Sang els segadors no eren segadors i les falçs eren punyals. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, repetim-nos avui aquí la pregunta agosarada i perillosa que va fer Renan públicament a París fa cent deu anys: què és una nació? He de confessar-los que el nostre Grup no ha trobat millor solució a aquest interrogant que la que va donar Ortega (*remor de veus*) quan en la dècada dels vint reflexionava apassionadament sobre Espanya: «Una nación es un sugestivo proyecto de vida en común. Las naciones se forman y viven de tener un programa para el mañana.»

És per això, senyores diputades i senyors diputats, que en adoptar *Els segadors* com a himne de Catalunya demostrarem davant la resta d'Espanya que hem après a oblidar sense renunciar per això a desitjar i a somniar.

(*Remor de veus.*)

Les nacions neixen, es desenvolupen i moren, apareixen i desapareixen, tenen un principi i una fi, i aquesta contingència i finitud ens obliga a apropar-nos al fet nacional amb una perspectiva prudent. Quan afegim una peça més al mosaic de la nostra identitat hem de tenir molt present que l'autèntic subjecte de drets i deures, l'objecte definitiu i el protagonista primer dels actes morals –que és el mateix que dir dels actes humans–, és l'individu, cada home i cada dona amb la seva irrenunciable simplicitat i unicitat, i que allò que és col·lectiu, matriu indispensable de la solidaritat i de l'esforç comú, conté sempre en el seu si l'amenaça d'allò que és inhumà.

Catalunya tindrà a partir d'avui un himne, com té un estatut i una bandera, però ni estatut, ni bandera, ni himne poden suplantar l'exigència d'un projecte polític, cultural, econòmic, social i ètic que defineixi de veritat una vocació nacional digna de tal nom.

El Partit Popular fa seu l'himne, que a partir d'avui serà el de tots, i es reitera disposat a servir Catalunya, tal com nosaltres l'entendem i estimem, en la seva triple dimensió: catalana, espanyola i europea, a servir-la a partir de l'oblit i *en pos* de l'esperança.

Salvador Espriu va escriure una lletra per als *Segadors*, que no és la lletra que oficialitzem avui, però que inclou versos notables que posen en relleu, un cop més, la capacitat de la poesia per constituir-se en dreuera miraculosa cap a la veritat: «Cal cremar tot el record / d'un ahir ple de tristesa / a fogueres del demà / que ja és temps avui d'encendre. / Es guardem sempre endavant, / deixem els plors endarrere».

En «ares» d'aquest demà lluminós, oblidarem, esperarem i cantarem *Els segadors*, perquè sempre hi haurà gent ufana i superba que faci de la consecució gaudiment i de la perpetuació del poder una forma de vida i sempre hi haurà cadenes que vulguin, des de dintre o des de fora, estrènyer els nostres horitzons.

Contra aquesta gent i aquestes cadenes entonarem *Els segadors*, per una Catalunya oberta, de ciutadans lliures units a la resta dels espanyols, germans i compatriotes nostres, amb els quals compartim tants records, tants encerts, tants errors, i amb els quals, colze amb colze, hem de construir el nostre futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo no seré pas tan agosarat d'intentar des d'aquesta tribuna, després de la lliçó magistral del senyor Oriol Martorell, justificar el nostre vot afirmatiu, la nostra participació en aquesta Proposició de llei, en aquest projecte de llei per al reconeixement oficial d'*Els segadors* com a himne nacional de Catalunya.

He de dir, de tota manera, que subscriuint com subscriu totes les paraules del senyor Oriol Martorell, no subscriu evidentment totes les paraules que s'han dit des d'aquesta tribuna, algunes de les quals han fet, certament, una interpretació molt esbiaixada de la nostra història. En qualsevol cas, el que és important i positiu és que tots plegats reconeguem un fet evident i li donem aquest caràcter d'oficialitat que avui portarem a terme.

I dic que és un fet evident perquè l'últim segle, tal com s'ha dit molt bé –i en aquest aspecte sí que vull insistir-hi–, *Els segadors* han esdevingut himne nacional de Catalunya no per cap imperatiu legal, no per cap imposició governativa; han esdevingut himne nacional de Catalunya per la voluntat expressada pel poble de Catalunya, voluntat expressada en circumstàncies normalment molt difícils, normalment molt difícils perquè aquest segle, certament, no ha estat precisament un segle de grans espais de llibertat per al nostre poble; ha estat un segle en el qual hem tingut més dictadures, més opressió nacional de Catalunya que no pas períodes de reconeixement de la nostra personalitat i períodes de llibertat. Però, a desgrat de tot això, el poble de Catalunya ha fet seu aquest himne i l'ha expressat com a propi, com a nacional d'una manera indiscutida i indiscutible.

És cert que molts països que tenen himnes nacionals no s'han vist en la necessitat de donar-los un reconeixement oficial. Jo crec que és bo que a Catalunya tinguem aquest reconeixement oficial, perquè encara a Catalunya estem en un procés –un procés naturalment dintre del marc democràtic– d'increment de les nostres competències, d'increment del nostre autogovern, de refermar la nostra personalitat nacional, i per tot això, i per totes les coses –com he dit– que molt bé s'han assenyalat des d'aquesta tribuna, nosaltres òb-

viament donarem el nostre ple suport a aquesta llei de reconeixement oficial de l'himne nacional de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Vila i Foruny.

El Sr. VILA I FORUNY: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, «en el començ, començ, fou la cançó primer, Déu treballant cantava». La glòria primigènia de la cançó i la seva constant i decisiva presència en la gran obra de la creació de l'univers ens és asseverada per la percepció intuïtiva del poeta.

Des de la percepció de l'experiència històrica tenim constància de la important presència de la cançó en totes les grans manifestacions col·lectives de la humanitat i en els grans moviments tel·lúrics de la història que han engendrat els pobles i les nacions.

La cançó, també, els himnes i les cançons han estat sempre fidels acompanyants de les grans lluites per la llibertat. La cançó, associada a una lluita o a una obra col·lectiva, ha esdevingut un inequívoc senyal de solidaritat. La consciència d'identitat col·lectiva, la consciència de poble, la consciència d'identitat nacional es reforça i s'aferma en el cant col·lectiu; també es reforça i s'aferma en ell la voluntat de lluita i de vigilància pels grans ideals de la justícia i la llibertat.

El poble català, en un moment de perill i d'exaltació, quan el rei, nostre senyor, ens va declarar la guerra, va infantar una bella cançó, *Els segadors*, que rememorava la revolta contra la injustícia i la lluita per la llibertat. És una cançó d'amor a la terra, d'amor al treball, d'amor a la gent catalana i un crit a defensar-ne la seva llibertat i la seva dignitat; una cançó que durant els temps foscos va anar alimentant la nostàlgia de les perdudes llibertats i que en temps de renaixença va acompanyar i esperonar el desvetllament de la consciència i la voluntat; una cançó sovint perseguida, la més durament reprimida durant la llarga nit de la dictadura franquista, de la qual va ressorgir-ne amb una força inusitada, i que va presidir les impressionants mobilitzacions unitàries que ens van dur a aconseguir la democràcia i a recuperar l'autonomia; una cançó que ha esdevingut, indiscutiblement, per dret propi, l'himne de la nació catalana.

Com molt bé diu l'exposició de motius de la llei que acabem d'aprovar —o que ara aprovarem, perdó—, *Els segadors* ha viscut una «tormentosa» història, fins a imposar-se massivament i invenciblement com a himne de Catalunya. Ha estat el poble qui ho ha decretat; no hem hagut..., no ens ha calgut inventar res; no vam haver d'inventar una bandera i no ens ha calgut inventar-nos un himne. Tenir una nació mil·lenària, tot i la seva història dissortada, ofereix a vegades aquests avantatges.

Amb l'aprovació d'aquesta llei no farem altra cosa que atorgar un reconeixement legal específic a allò que el poble, amb el seu veredict, ja havia determinat. El nostre Grup saluda amb tot cor l'oficialitat que estrenarem de l'himne nacional de Catalunya i vol manifestar la seva complaença i

satisfacció per l'aprovació d'aquesta llei, per la unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra, de tots els representants legals del poble català.

L'himne, com la bandera, símbols del patriotisme —aquest sentiment de solidaritat, de pertinença, d'arrelament a la terra i a la història, que depassa les diferències ideològiques—, ens uneixen i ens representen a tots en la satisfacció, la joia i l'orgull d'una plena identitat col·lectiva. Per als qui creiem que Catalunya no gaudeix encara de la plenitud dels drets i del reconeixement que com a nació li pertocquen, el cant d'*Els segadors*, el nostre himne nacional, ens reafirmarà en el nostre convenciment i ens esperonarà en l'esforç d'empènyer el procés ascendent que ens ha de menar a una plenitud sobirana interdependent i solidària de poble entre els altres pobles, de nació entre les altres nacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vila Foruny.

El text de la Proposició de llei que seguidament sotmetré a votació ha estat objecte de millores tècniques acordades per tots els portaveus.

Vots a favor de la Proposició de llei?

La Proposició de llei ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara, abans d'entrar en el segon punt de l'ordre del dia, un senyor secretari comunicarà al Ple d'aquest Parlament la composició de les meses de les comissions que han..., d'estudi, comissions d'estudi que han quedat constituïdes en el dia d'avui.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Comissió de Seguit sobre la Problemàtica del Tercer Món: presidenta, il·lustre senyora Magda Oranich i Solagran; vice-president, il·lustre senyor Josep Varela i Serra; secretari, il·lustre senyor Joan Baptista Giménez i Marc.

Comissió d'Estudi de les Dificultats de la Utilització del Llenguatge de Signes: president, il·lustre senyor Miquel Pueyo i París; vice-presidenta, il·lustre senyora Maria Concepció Tarruella i Tomàs; secretari, il·lustre senyor Joan Descals i Esquiús.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, així com de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió de Política Cultural ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la llei? Té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, és per

a mi un honor sotmetre a la consideració del Ple del Parlament de Catalunya el Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural; aspectes, ambdós, íntimament relacionats al nostre país.

En el decurs de la seva història, cada país i cada cultura genera costums, manifestacions i expressions profundament arrelades en la seva gent i que, amb més o menys força, han arribat als nostres dies. Catalunya és un país ric en aquest tipus de manifestacions culturals, amb tot el que aquest fet representa d'important bagatge patrimonial i també de senyal inequívoc de la seva personalitat.

A diferència, però, d'altres països, com alguns del nostre entorn europeu més immediat, Catalunya gaudeix d'una cultura popular i tradicional des d'un punt de vista patrimonial o etnològic, i aquesta és la nostra gran peculiaritat; d'una cultura popular i tradicional viva, és a dir, practicada i sentida avui en dia per la nostra gent i per la nostra societat i que és una força determinant en el desenvolupament cultural del país. Les nombroses festes majors, amb el conjunt de les seves activitats, els aplecs, els balls i danses tradicionals i les activitats dels esbarts, les colles geganteres, les manifestacions castelleres, que han efectuat durant l'any 1992 una brillant temporada que ens permet parlar d'una nova època d'or del món casteller, els cicles teatrals de Nadal o bé els de Setmana Santa, amb les passions, les festes de Sant Joan i tantes d'altres serien l'encapçalament d'un llarg etcètera que demostra la vitalitat i l'arrelament de què gaudeix aquest sector cultural que volem protegir i fomentar amb aquest Projecte de llei.

Cal assenyalar que tots aquests moviments han estat i són possibles i són una realitat gràcies a la voluntat d'homes i dones que d'una manera voluntària han sentit al llarg de la història la necessitat de crear i difondre cultura i fer seus i difondre uns valors considerats com a propis. D'aquesta voluntat popular, expressada particularment o bé col·lectivament, és que en el passat es varen anar configurant agrupacions, colles, entitats, ateneus, és a dir, associacions que són les que en la majoria dels casos han estat els protagonistes i els artífexs del fet que avui gaudim amb tota la seva vitalitat d'antigues tradicions, iniciatives culturals que mostren el sentit, la creativitat i la sensibilitat per la cultura que manifestem els catalans.

Aquest Projecte de llei que avui m'honoro de presentar és una resposta necessària a aquesta sensibilitat social de participació i de fer cultura; no hem de d'oblidar que les lleis són conseqüència i expressió del caràcter dels pobles. Per això mateix, en l'elaboració d'un projecte de llei de foment de la cultura popular i tradicional, no podem oblidar o deixar de contemplar un dels seus elements essencials com són les associacions, les entitats que —cal reconèixer-ho solemnement— han estat un dels pilars sobre els quals s'ha sustentat la nostra cultura en els períodes adversos al nostre país, i que també ara en són actius protagonistes; unes entitats que en moltes ocasions han estat pioneres en la difusió de la cultura, i no només d'aquella cultura tradicional, sinó

també de noves formes de cultura, fins i tot suplint en moltes ocasions funcions o atribucions que en un país culturalment normalitzat haurien desenvolupat els poders públics.

Aquest Projecte de llei respon també a la voluntat i —diquem-ho també— a la necessitat de continuar gaudint de les manifestacions de cultura tradicional i popular i de potenciar les iniciatives de cultura que sorgeixen de la mateixa societat catalana, del poble català i del seu ric entramat cultural que les associacions conformen. Les associacions culturals són unes entitats que, sota diversos noms, són presents arreu del país, des dels pobles més petits fins als barris de les nostres ciutats més grans, amb tot el que això representa de capacitat d'integració, d'activitat cultural, d'estímul a la creativitat i de factor reequilibrador de l'oferta cultural en el territori.

L'associacionisme és un fenomen que arrenca el segon terç del segle passat d'una manera generalitzada en tota la societat catalana, i la seva situació actual demostra el dinamisme i la fortalesa que pot arribar a assolir el món cultural quan hi participa de manera activa la mateixa societat.

A tall il·lustratiu, és bo de recordar que a Catalunya hi ha més de nou-centes entitats que tenen el seu origen el segle passat o al començament d'aquest i que van arribar a crear un patrimoni i unes infraestructures culturals encara avui existents, això sense comptar les nombroses associacions culturals que en èpoques més recents, o bé actualment, s'han creat i s'estan creant. Gràcies a aquestes entitats a Catalunya hi ha, per exemple, un important sector teatral *amateur*; gràcies a elles, també, i als seus escenaris teatrals, alguns dels quals la Generalitat ha contribuït o està contribuint a modernitzar. Podríem parlar també del món coral, d'activitats com l'excursionisme o la fotografia, dels estudis etnogràfics o bé de molts altres àmbits culturals que varen trobar en les associacions el seu primer impuls.

La cultura a Catalunya —i la història de l'associacionisme cultural ens ho il·lustra— ha estat sentida sempre com un senyal d'identitat, però també com una eina de progrés, motiu pel qual l'acció formativa i divulgadora de les entitats culturals ha contribuït a la socialització i democratització de la vida cultural a Catalunya, des de les manifestacions artístiques o literàries fins al manteniment de les més arrelades tradicions.

Per tot això, el Projecte de llei que avui sotmeto a la consideració del Ple del Parlament de Catalunya s'articula a partir de tres conceptes, que en són alhora els seus objectius bàsics: la potenciació de la cultura tradicional i popular; el foment de la dinamització cultural i la protecció del patrimoni etnològic i associatiu, tal com es recull en el mateix preàmbul. Aquest text vol, però, anar més enllà d'un merescut reconeixement històric i vol establir un marc legal d'actuació per a les administracions públiques, tot creant uns mecanismes concrets.

He començat assenyalant la vitalitat de la nostra cultura tradicional i popular, així com la seva íntima relació en tot l'entramat associatiu del país. Aquest és un fet que ens singularitza —i abans ho deia— especialment, i això feia que cal-

gués una iniciativa legislativa com aquesta per a aquest àmbit tan específic de la nostra cultura; també sota la perspectiva d'un necessari ordenament jurídic dels diferents àmbits culturals del país.

Amb tot, voldria assenyalar un fet que em sembla sumament important: si el Parlament aprova aquest Projecte, serà la primera vegada a Europa que es promulgui una llei d'aquestes característiques, el que ens situaria a l'avantguarda pel que fa a la protecció i foment d'un sector complex, ric i divers, com és el de la cultura popular i tradicional i de les associacions culturals.

És aquest, senyores i senyors diputats, un projecte de llei que s'adreça principalment als diferents àmbits de la cultura tradicional i popular, tals com el teatre *amateur*, el cinema *amateur*, els oficis tradicionals, la música i la dansa d'arrel tradicional, el folklore i les festes d'arrel tradicional. I, d'acord amb el que he exposat fins ara, també s'adreça a les entitats populars de cultura i a aquelles entitats que promouen l'estudi, la difusió i la conservació de tot aquest patrimoni etnològic de Catalunya.

Voldria remarcar que el text que ara presento es basa en la concepció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme com a elements dinàmics i participatius. Per això l'objectiu d'aquesta llei no és només el de preservar les manifestacions i entitats culturals ja existents, sinó de fomentar-ne el coneixement i recolzar-les com a plataformes actives per a la difusió de la cultura. Això és el que dona sentit a tot el capítol segon del Projecte, que es dedica, precisament, a la dinamització cultural.

També, un aspecte important és voler conscienciar sobre la importància de la nostra cultura. En aquest sentit, destacaria la rellevància que pot tenir l'article 4, que estableix la presència de la cultura tradicional en el sistema educatiu i propicia així el seu màxim coneixement.

Per tot això en el Projecte de llei es desenvolupa el concepte de dinamització cultural, a més de definir, com és lògic, els conceptes de patrimoni etnològic, les festes d'interès nacional i el paper dels museus i arxius comarcals i locals, alhora que s'estableixen la responsabilitat dels ens locals i les funcions de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa, ja més concretament, al foment de l'associacionisme, voldria destacar dos aspectes que hauran de tenir una clara incidència: d'una banda, amb l'establiment de la figura d'entitats declarades d'interès cultural, i, d'una altra, amb la creació d'un fons específic en els pressupostos de la Generalitat per al foment de l'associacionisme cultural.

Finalment, i refermant aquesta voluntat i necessitat d'actuació, el capítol IV crea dos ens importants: el Centre de Promoció de la Cultura Tradicional i Popular, adscrit al Departament de Cultura, i el Consell de Cultura Popular i Tradicional, com a màxim òrgan consultiu del Departament.

Senyores i senyors diputats, crec que aquest text que avui sotmetem a la seva consideració serà, sense cap mena de dubte, una llei amb una gran incidència, atès el gran abast i riquesa de la cultura popular gresol de Catalunya, que aplega milers i milers de ciutadans al voltant de manifestacions

culturals arreu de tot el país. També perquè del reforçament del teixit associatiu i cultural és evident que hauran de sorgir encara moltes iniciatives culturals, i tots els ciutadans podran gaudir d'una manera directa d'aquest gran bé que és la cultura.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La presidència entén que no hi ha cap diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen, i abans d'encetar el debat sobre el projecte, la presidència fa notar que s'han advertit tres errors tipogràfics en la publicació del text del Dictamen del Projecte de llei, que són els següents: a l'exposició de motius s'ha de substituir el terme «etnogràfic» per «etnològic» i, també, a l'exposició de motius, cap al final, diu «cultura tradicional» i ha de dir «cultura popular i tradicional»; també en l'article tercer figura un apartat, lletra f), provinent de l'esmena número 25, que no hi ha de figurar; no hi ha de figurar, de manera que, quan es voti l'article tercer, no es votarà l'apartat lletra f). De tots aquests errors, ja han estat advertits els corresponents portaveus.

Comença el debat del Projecte de llei. Hi ha reservades tres esmenes a la totalitat, de retorn del projecte al Govern. La primera és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres hem presentat una esmena de devolució d'aquest projecte, una esmena a la totalitat, que hem de mantenir en aquest Ple perquè entenem que aquest Projecte de llei té defectes essencials que no són solucionables per la via de les esmenes.

Hem de començar dient que aquesta llei, com totes les lleis, pretén atendre una necessitat o unes necessitats normatives, i el primer que cal veure és si aquests objectius que es proposa la llei es compleixen amb aquest text. En primer lloc, veure si aquests objectius són assumibles, són els que nosaltres també desitgem i, després, veure si el Projecte de llei els dona satisfacció normativa.

El Projecte de llei diu que tracta de la protecció..., del foment i de la protecció de la cultura tradicional i popular i, també, del foment i de la protecció de l'associacionisme cultural. Hem de dir que nosaltres considerem que és imprescindible fomentar i defensar la cultura popular i tradicional, fomentar i defensar l'associacionisme cultural. Vull que això quedi clar, perquè les nostres crítiques a aquest Projecte, la nostra oposició frontal a aquest Projecte parteixen, precisament, de considerar que aquesta necessitat no es compleix en absolut amb aquest text, per molts motius que intentaré explicar.

El primer motiu ja parteix de la definició de la cultura popular i tradicional, de l'àmbit del reconeixement del patrimoni etnològic, per tant, dels mecanismes per a aquest reconeixement, per al foment, per a la promoció, per a la restitució, per a l'extensió del patrimoni etnològic, que entenem que s'haurien de recollir adequadament en la Llei del

patrimoni històric i cultural de Catalunya, però que, en tot cas –en tot cas–, en aquest Projecte, i a desgrat d'algunes millores a què després finalment em referiré, a les quals s'ha arribat en la feixuga tasca de la Ponència, a desgrat d'aquestes millores –dic– entenem que això es tracta d'una manera insuficient. Es tracta d'una manera molt insuficient quant a la definició del patrimoni etnològic, per tant, de tots els elements materials i immaterials que el componen; quant a la protecció d'aquest patrimoni; quant a la relació del patrimoni etnològic amb el conjunt del patrimoni artístic, del patrimoni cultural, del patrimoni històric, del patrimoni natural de Catalunya –precisament, el patrimoni etnològic té, i ha de tenir, en molts casos, molta relació amb l'entorn, amb el medi natural. Jo precisament reflexionava sobre aquesta qüestió visitant un punt molt concret de Catalunya, on es conserven sortosament elements d'aquest patrimoni; alguns dels diputats, o potser tots, però sobretot alguns, segur que el coneixeran: és el puig de la Bauma, que està a Mura, que està al vessant nord de Sant Llorenç de Munt, on es conserven unes construccions originàriament del segle IX, però en la seva actual construcció del segle XIII, on es conserven també eines de treball, tot això lligat al seu entorn natural, que explica el perquè d'aquella construcció, el perquè d'aquelles eines, en definitiva, que va estretament lligat a la nostra forma de viure, a la nostra forma de treballar, a la nostra manera de desenvolupar-nos en relació amb el medi natural i amb el desenvolupament d'aquestes forces productives.

Per tant –per tant– tots aquests elements, aquesta relació hauria d'estar estretament recollida en aquest Projecte de llei, i no hi és. Tampoc hi és, malauradament, en l'avantprojecte que coneixem de la Llei de patrimoni cultural, que, com sabem, el que fa és una remissió a la llei que avui nosaltres intentarem que no s'aprovi, és a dir, a la llei que nosaltres demanem que retorni al Consell Executiu.

Per tant, resulta que ni en un text ni en l'altre això està degudament recollit i, en conseqüència, aquest és el primer aspecte que nosaltres censurem d'aquest Projecte de llei: aquesta manca de concreció, com també una concepció que hi ha en tota la Llei de la cultura tradicional, que els entesos, els experts, han qualificat com a «folklorista i romàntica». Nosaltres entenem que en el Projecte s'ha de recollir tota la cultura popular i tradicional, la qual cosa vol dir que, en molts casos, hi ha aspectes, hi ha elements que són tradicionals, però que avui ja no són populars, i d'altres que són populars i no es pot dir pas que siguin tradicionals. Per tant, l'àmbit de la llei no ha de caure en una concepció o en un altra; ha de tenir un sentit molt més dinàmic i, per tant, ha de ser capaç de recollir tots aquells aspectes de la vida passada, però també de la vida present del poble de Catalunya, tal com en algunes de les nostres esmenes hem intentat introduir.

Hi ha, de tota manera, un altre aspecte que nosaltres ens sembla, si escau, encara més greu, que és la barreja d'aspectes que entenem nosaltres que no es poden barrejar, precisament perquè puguin ser degudament potenciats i defensats,

com és el de l'associacionisme cultural. Aquesta llei, en tres articles, pretén, ni més ni menys, regular i fomentar quelcom tan important com és l'associacionisme cultural, tot l'associacionisme cultural.

Nosaltres entenem que això en absolut servirà per potenciar l'associacionisme, perquè el que fa és confondre i barrejar conceptes. Barreja el patrimoni etnològic –sortosament ja en la llei se'n diu «etnològic»; inicialment se'n deia, en el Projecte, «etnogràfic»–, però confon i barreja conceptes, confon i barreja el que és la protecció d'aquest patrimoni, dels costums, de les formes de vida, etcètera, el que és el patrimoni etnològic de cultura popular i tradicional de Catalunya, amb l'associacionisme i els mecanismes per fomentar tot l'associacionisme cultural. Nosaltres entenem que les associacions a Catalunya són tan importants que cal una llei específica que les reguli. Alhora cal dir també una altra cosa: nosaltres tenim, en virtut del que marca l'article 9 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, competències per regular associacions, i a nosaltres ens sembla extraordinàriament negatiu que, aquesta facultat d'autogovern, nosaltres no l'exercitem, que el Consell Executiu no impulsi aquesta capacitat pròpia d'autogovern, d'autoregulació, que tenim nosaltres quant a les associacions.

Nosaltres entenem que cal una llei específica, que això no es pot resoldre amb tres articles que donen la sensació que es tracta, purament i simplement, d'establir un mecanisme perquè aleshores pugui ser utilitzat d'una manera més o menys clientelar per part del Consell Executiu, i el que cal és regular adequadament les associacions, i per això nosaltres hem presentat una proposició de llei d'associacions a Catalunya on, amb vint-i-sis articles i les corresponents disposicions addicionals, transitòries i finals, es recull tot el que nosaltres entenem..., naturalment subjecte a modificació en la via parlamentària corresponent, però els aspectes essencials que cal recollir per regular les associacions, la composició, els drets dels socis, la manera de funcionar de l'associació, la declaració d'interès públic d'aquestes associacions. Tots aquests mecanismes estan recollits d'una manera molt més completa en la Proposició de llei que nosaltres hem presentat que no en els tres migrats articles que conté aquesta llei en referència a l'associacionisme cultural, barrejat amb el patrimoni etnològic, barrejat amb les mesures de foment, barrejat, en tot cas, amb aspectes que l'únic que poden aconseguir és que nosaltres tinguem segurament la primera llei d'Europa, però segurament també una llei molt dolenta, que pot ser un mal exemple dintre d'Europa.

Per tant, nosaltres entenem que no és un projecte acceptable. Nosaltres entenem que seria bo que aquest Projecte retornés al Consell Executiu, que tots els elements relatius al patrimoni etnològic..., com ja s'ha fet en altres països europeus, que en aquest aspecte, certament, ens porten..., ens van molt més avançats, perquè s'han recollit aspectes del patrimoni etnològic; no hi ha una llei específica com aquesta que nosaltres aquí pretenem fer; jo crec que és molt difícil que hi sigui, perquè és una llei realment molt confusa, i,

per tant, difícilment cauran a fer un projecte de llei com aquest, però sí que el patrimoni està protegit en molts països, està protegit arreu d'Europa i està protegit, fins i tot, d'una manera tècnicament molt millor en algunes comunitats autònomes espanyoles.

Per tant, el que cal és una llei del patrimoni —que suposem, esperem, desitgem que ens arribi molt aviat— que contempli degudament tots aquests mecanismes de protecció, de foment, de restitució, d'exhibició del patrimoni etnològic. I cal també una llei d'associacions de Catalunya que reculli objectivament tots aquests elements.

He de dir —i això jo crec que també és de justícia reconèixer-ho— que, en expressar aquesta oposició a la llei, de cap manera —de cap manera— jo vull menystenir el paper que s'ha intentat desenvolupar des de la Ponència, on s'han fet esforços jo crec que importants per millorar el text, jo crec que s'ha aconseguit millorar el text: s'ha aconseguit en qüestions que poden semblar purament terminològiques, però que tenen un fons important, com és considerar el patrimoni com a etnològic i no etnogràfic, que té un sentit molt més restrictiu i lligat, en tot cas, a l'expressió documental; també hi ha hagut altres millores, com és eliminar expressions com la de «genuïtat», perquè era una expressió molt restrictiva del concepte de cultura popular i tradicional; encara que pugui semblar purament i simplement una paraula, en realitat, en el fons, està expressant un sentit molt immobilitista del concepte de cultura popular i tradicional. I, certament, jo crec que el text —el text— s'ha millorat en alguns aspectes, s'ha millorat també en el mateix concepte, ja més general, de la cultura popular i tradicional.

Però he de dir, malauradament, que crec que el text, com que té uns pecats originals irresolubles, per la via de les esmenes no es pot millorar de manera suficient perquè cal eliminar d'aquest text com a mínim tot el que fa referència a associacionisme cultural i portar-ho a una llei específica i cal també —i cal també— donar el tractament del patrimoni etnològic en el marc de la Llei del patrimoni, en relació amb tot el patrimoni cultural, en relació amb tot el patrimoni històric, en relació també amb el patrimoni natural de Catalunya.

I per tot això nosaltres ens veiem en la necessitat de demanar —precisament perquè puguem tenir uns instruments idonis, uns instruments adequats per defensar, per promoció, per estendre la cultura popular i tradicional, per potenciar també, per defensar també l'associacionisme cultural de Catalunya—, per tot això és el que jo demano que aquest Projecte es torni al Govern i, en tot cas, que utilitzem les vies que nosaltres hem apuntat, que utilitzem la llei d'associacions, la Proposició de llei d'associacions que nosaltres hem presentat en aquest Parlament, que entenem que ens donarà millors instruments jurídics i també polítics per aconseguir els objectius que el títol d'aquesta llei assenyalava.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Hi ha possibilitat d'un torn en contra; si no, passem a la segona

esmena a la totalitat, que és la presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Senyor president, senyores i senyors diputats, ens trobem davant d'un Projecte de llei que concentra en el mateix dos aspectes prou diferenciats com perquè ara només estiguem parlant d'un sol projecte de llei.

Hi ha un primer aspecte positiu, i és que per fi el Govern es decideix a impulsar una llei que pretén parlar, definir, estudiar, aprofundir un dels aspectes de la cultura del nostre país més sovint abandonat i oblidat, que és la cultura tradicional i popular. Aquest abandó, fruit moltes vegades del desconeixement, provoca, des del nostre punt de vista, mancances greus.

I aquí ve el segon aspecte fonamental a què feia referència fa un moment, i aquest és negatiu: el Govern ens obsequia amb dues lleis refoses en una de sola. Ara que ha passat el mes de gener, ens ha quedat una mica la sensació de rebaixes; l'hem tinguda especialment, aquesta sensació, després d'haver treballat el text d'aquest Projecte de llei. S'han barrejat dos temes que, tot i tenir relació, no tenen perquè compartir el mateix marc legal. El Govern ha posat en el mateix sac cultura popular i tradicional i associacionisme cultural; ho ha barrejat. Hi insistim: són dues coses ben diferenciades; no es poden emmarcar en el mateix concepte. Per exemple, hi ha entitats culturals que, evidentment, pertanyen al que genèricament es coneix com a associacionisme cultural i que també pertanyen al món de la cultura tradicional i popular, però hi ha entitats culturals que no pertanyen pas al món de la cultura tradicional i popular i fets —i fets— de la cultura tradicional i popular que no són associatius. És evident, doncs, que, tot i haver-hi interseccions, estem parlant de conceptes diferenciats.

Tenim la sensació, tenim la sensació que s'està perdent, s'està deixant perdre un dels valors més importants de la cultura tradicional i popular d'aquest país, i que és la seva riquesa territorial i temàtica, que conforma part de la nostra personalitat nacional. Aquest és, per nosaltres, el principal problema de la llei, el que ja de per si justifica aquesta esmena a la totalitat.

La llei pateix de massa ambigüitats. Es parla, per exemple, d'«entitats populars de cultura», sense fer-ne cap mena de definició; una ambigüitat total. Què és una entitat popular de cultura: un ateneu popular, una associació de veïns o un centre regional, per exemple? Indubtablement, si ens agafem al peu de la lletra el concepte «entitat popular de cultura», qualsevol de les tres probablement podria ser-ho. Ara, si mirem a qui va adreçada la llei, ens sembla que seria difícil encaixar-ho, sobretot perquè cada entitat és un món i poder trobar la fórmula magistral no deu ser fàcil. A la llei, evidentment, aquesta fórmula no s'hi troba, no se n'hi troba cap i, el que és més greu, ni s'intenta plantejar-la. És a dir, estem cometent una altra vegada pecat d'ambigüitat.

És important, doncs, que posem cada cosa al seu lloc. Si bé la cultura tradicional i popular necessita una llei que la fomenti, protegeixi, difongui, etcètera, etcètera —i proba-

blement aquí hauríem de parlar de la Llei de patrimoni; previsiblement, era molt més lògica i racional, i és el que s'ha fet a Europa, i és el que s'ha fet a Europa: tenir primer la Llei de patrimoni i, posteriorment, en tot cas, si no estava recollit en aquesta Llei de patrimoni, protegir i defensar i fomentar la cultura tradicional i popular—, doncs, com deia, si bé la cultura popular necessita aquesta llei, l'associacionisme cultural en necessita una altra que bàsicament el reguli i el desenvolupi en tant que realitat viva de Catalunya.

Fixem-nos, doncs, que a part de conceptes diferenciats també estem parlant d'objectius diferents. Voldria fer cita aquí d'un paràgraf que en una conferència recent feia el senyor Llorenç Prats, president de l'Associació Catalana de Patrimoni Etnològic, i que precisament fa referència a això, a aquesta llei. Cito textualment: «...i així ens trobem ben barrejats el patrimoni etnològic, que, per dir-ho gràficament, no té perquè fer cap distinció entre sardanes, cuplets i roc, amb les essències de la identitat nacional, que necessàriament no tenen res a veure amb la ciència, i l'associacionisme i l'animació socio-cultural, que tira de veta una mica de l'un i de l'altra, però que va pel seu compte. Es tracta més aviat de destriar el blat de l'ordi i de saber què volem fer amb cada cosa».

És probable també que, en haver tractat els dos temes de manera conjunta amb l'ànim de sintetitzar, s'hagi produït alguna mancança greu en la redacció definitiva de la llei, que pot tenir conseqüències nefastes en l'esdevenidor més immediat; com tenen també mancances els mecanismes de participació previstos en la llei, si és que podem aspirar a parlar, en alguna llei feta pel Govern de Convergència i Unió, de mecanismes de participació.

A tall d'exemple: si bé a l'exposició de motius d'aquesta llei es reconeix la figura de coordinadores i federacions d'entitats, a l'hora de plantejar la seva representació o representativitat real i efectiva ja no les recordem; ni les recordem—ni les recordem—ni les volem recordar. Contradiccions que són fruit de la poca claredat de la llei i dels seus objectius, és a dir, fruit, com hem dit abans, com hem anat repetint, de l'ambigüitat.

Podríem entrar encara més al detall i discutir sobre quina classe de cultura, per exemple, és el teatre *amateur*: si realment és cultura tradicional o probablement —o probablement— es pugui parlar del teatre *amateur* com a cultura artística. En tot cas el que sí que es presta, el que sí que presta aquesta llei és la confusió permanent.

Igualment podríem fer amb el cinema *amateur*. Aturem-nos, per exemple, en aquest cas un moment; és un exemple prou interessant. El cinema *amateur* és esmentat com a objectiu d'aquesta llei; res a dir. Però en aquests moments i amb dades a la mà, i sense menystenir aquesta noble afecció, evidentment, em podrien dir, per exemple, quina massa belluga això, el cinema *amateur*, a nivell de país? Suposo que les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats en som conscients que estem parlant de, com a molt —com a molt—, d'algun miler de persones afeccionades, que,

fent una previsió, diguem-ne, optimista i generosa, doncs, és això, amb tot el respecte, deuen arribar en aquesta quantitat.

En canvi, ens ha sobtat el fet que vostès no hagin volgut explicitar uns quants elements, elements vius i reals de la cultura tradicional i popular i que en aquests moments mobilitzen uns quants milers, bastants milers de ciutadans del nostre país. Convergència i Unió, el Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, o el Govern mateix, sembla que els faci por moltes vegades parlar de castells, d'esbarts, de corals, de diables, de gegants, de capgrossos, de danses locals, de danses nacionals com la sardana i la jota, dels diversos balls representatius, en parlaments i parlats. Tenim precedents en aquesta mateixa cambra d'això que estava dient. L'anterior legislatura, el Grup de la majoria barrava el pas a una proposició no de llei presentada pel nostre Grup, on es demanava, per exemple, el reconeixement del fet casteller. Ara fem una llei i no som capaços —millor dit: no són capaços— ni d'esmentar-los, no són capaços de reconèixer-los.

La cultura tradicional i popular és un fet dinàmic; és un fet viu que es fa, dia a dia, arreu del territori. Clar exponent d'això és, precisament, com estava dient, el fet casteller. El senyor conseller ens ha fet una referència que m'ha sobtat: l'any que hem acabat, evidentment, s'han fet les coses més importants, les coses més importants en la història dels castells. Però, escolti'm, fa dotze anys —dotze anys— que estem vivint una època d'or dels castells, i que el conseller de Cultura no sàpiga això és greu —almenys no ho ha dit bé. Probablement la televisió ha popularitzat el fet casteller i, per cert, amb gran sorpresa per part de la mateixa gent de la televisió, perquè resulta que alguns índexs d'audiència demostren que els castells són molt més seguits que alguns esports d'arrel i tradició, diguem-ne, molt llunyana al nostre país, com és el cas, per exemple, del futbol americà.

La geografia castellerà està sobrepassant els límits estrictes del que era la geografia castellerà, i, evidentment, el Camp de Tarragona, el Penedès, el Vallès, el Barcelonès ja són..., cada vegada són més al centre. S'està parlant enguany, per a l'any 93, de trenta colles castelleres; estem parlant, en definitiva, d'un col·lectiu de més de deu mil persones, homes i dones, joves, grans, nens, nenes, que fan cultura cada setmana —que fan cultura cada setmana— i no els podem ni esmentar en un projecte de llei, en una llei que de bon poc els servirà. I diem que de bon poc els servirà, i continuem amb aquest exemple, perquè la Conselleria de Cultura ha anunciat, per exemple, a la coordinadora de colles castelleres que la part de subvenció que tenien pendent de l'any passat per pagar les assegurances de l'any passat dels castellers i castelleres que hi ha en aquest país, doncs, no podrà ser abonada fins al mes d'abril; això que hauria de ser l'element bàsic de suport a les entitats de cultura popular i tradicional, més que les lleis, doncs, resulta que portem un any i escaig de retard.

Podríem continuar parlant d'altres elements: de geganters, de gegants, que, evidentment, són un dels elements més vius en aquests moments a Catalunya; podríem parlar

de sardanistes, podríem parlar de diables –no pas de dimonis–, que els fan tenir no se sap ben bé quina por a reconèixer allò que és una realitat diària i quotidiana. Estaríem parlant molta estona de col·lectius vius a qui se'ls fa una llei que no se sap ben bé de què els servirà.

Insistim en una altra mancança greu en aquest sentit: la Llei del patrimoni anava abans que aquesta, s'havia d'haver aprovat abans que aquesta, i probablement aquesta –i parlo des de la perspectiva estricta, en aquests moments, de la cultura tradicional i popular– hauria estat molt més senzilla o, fins i tot, no hauria calgut. Torno a citar Llorenç Prats: «La nostra darrera esperança era la Llei de patrimoni, però, malauradament, pel que sabem d'ella, sembla que tampoc no solucionarà res. En primer lloc, perquè és una llei de béns culturals i, per tant, no contempla en termes generals l'especificitat del patrimoni etnològic. En segon lloc, perquè quan tracta del patrimoni etnològic es lliura incondicionalment a la Llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural. Com podem anar bé si una llei sobre el patrimoni històric cultural català renuncia d'antuvi a tractar un dels seus vessants principals?»

Parlem ara d'un altre aspecte de la llei que vostès s'han entestat a barrejar i que per nosaltres correspon, com hem dit abans, a una altra llei. Imaginin-se si ho veiem clar, que nosaltres també vàrem presentar una proposició de llei alternativa, una proposició de llei que feia referència a l'associacionisme a Catalunya, una proposició de llei que el Govern no ha donat conformitat a la seva tramitació, i saben per què? Doncs, perquè –diuen– no hi ha fons. Suposo que deu tocar dir això; deu ser l'excusa que deuen haver agafat d'un llistat d'excuses que deuen tenir, perquè, si no, per més que m'esforci no hi trobo cap mena d'indici racional, en la resposta donada, per no voler tramitar aquesta llei –com a mínim, admetre-la a tràmit i poder-ho discutir.

Fixin-se en un detall: la nostra llei que hem presentat sobre l'associacionisme cultural, sobre l'associacionisme a Catalunya, perdó, té trenta-dos articles i set disposicions; vostès, amb tres articles, amb tres articles en aquest Projecte de llei, liquiden tot el que fa referència a l'associacionisme cultural. Penso que la diferència és clara, i queda a bastament demostrat que l'associacionisme en general necessita un tractament diferenciat.

Com queden les associacions culturals no recollides en aquesta llei? És un altre dels dubtes importants que tenim, perquè evidentment –evidentment–, amb aquesta redacció, que, si no hi ha cap miracle –i ho dubtem–, en aquest cas s'aprovarà, doncs, diem associacions culturals que, evidentment, no hi queden recollides. Quin serà el seu punt de referència en aquestes associacions? Perquè això es va reconèixer en la mateixa Ponència.

Una altra cosa que ens preocupa: hi ha problemes evidents –problemes evidents– en el món associatiu; problemes, probablement, que podríem resumir en infraestructures, en recursos, sobretot també en temes d'impostos i de taxes, i que la llei, tot i fer una certa declaració d'intencions, no acaba concretant-ho.

El paper dels ajuntaments i els consells comarcals: mirin, sí, efectivament, se'n fa esment, dels ajuntaments i dels consells comarcals. I se'n fa esment suposo que, bàsicament, degut a la pressió que s'ha fet i a les esmenes que hi han hagut. Però continua, per part del Govern i de la coalició que li dóna suport en aquesta cambra, havent-hi por, havent-hi por; havent-hi por a parlar i a donar competències a ajuntaments i consells comarcals, a racionalitzar, en definitiva, el panorama en aquest camp del país.

Quan nosaltres vam plantejar això a la Ponència, se'ns va dir que, probablement –probablement–, doncs, en unes altres situacions s'hagués plantejat la cosa d'una altra manera.

Nosaltres vam dir que, segons l'Estatut d'autonomia, article 9, apartat 24, el fet associatiu, en les seves diverses vessants, era una competència exclusiva de la Generalitat i que, per tant, es podia legislar i, per tant, no hi havia d'haver por a fer aquesta llei, però se'ns va posar l'excusa que fer una llei d'aquestes característiques automàticament implicaria un recurs, etcètera, etcètera. Bé, francament, pel que ha quedat en la llei valia molt la pena arriscar-se.

Al País Basc tenen una llei d'associacionisme que em sembla que li donarà mil tombs a la llei que puguem fer aquí. En diversos països d'Europa hi ha lleis de patrimoni que estan funcionant i són exemple de com s'ha de legislar. Per tant, dir que aquesta és la primera llei que es fa a Europa d'aquestes característiques probablement sigui un precedent més aviat nefast.

En definitiva, entenem que amb aquesta llei el Govern s'hauria pogut arriscar una mica més i fer les coses des d'una altra perspectiva, fer-ho des d'una manera molt més racional; actuar de govern, actuar de govern i sense por. Que la impugnen?, que la impugnin!; que la porten al Constitucional?, l'hi portin!, però vostès, i en aquests moments penso que tots plegats, aquesta cambra, podríem anar amb la cara ben alta a explicar a les associacions d'aquest país que hem fet una llei com Déu mana, una llei que, realment, els serveix d'una manera important.

En definitiva, l'associacionisme cultural i la cultura tradicional i popular, per fer la llei que hem fet, més valdria que s'haguessin quedat sense legislar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. No havent-hi torn en contra, doncs, passem a la tercera esmena a la totalitat, que és la que presenta el Grup Socialista. Per a defensar-la, té la paraula el diputat senyor Oriol Martorell.

El Sr. MARTORELL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, amb uns sentiments molt diferents als de la meva anterior intervenció en aquesta cambra en el dia d'avui, intentaré argumentar ara –i ho faré repetint, naturalment, molts dels conceptes que s'han dit– la defensa en nom del Grup Socialista, la defensa de l'esmena a la totalitat de retorn del Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural. Uns sentiments molt diferents perquè tot fa suposar que aquesta cambra aprovarà aquest matí, sense dificultats,

una llei que, independentment de la seva qualitat, a la qual ja em referiré més endavant, ni s'hauria d'haver formulat en la seva estructura actual, ni s'hauria d'haver presentat encara.

No s'hauria d'haver formulat en la seva estructuració actual, perquè la mateixa complexitat del seu títol –i es diu que com més llarg i més complex és el títol d'una llei menys clars queden els límits dels seus continguts– ja ens demostra que, com a mínim, haurien d'haver estat dues lleis diferents, i dic «com a mínim» perquè encara caldria veure si la part dedicada a la dinamització socio-cultural no hauria de ser una tercera. Dues lleis que, d'acord amb la intencionalitat original del text presentat, haurien d'haver estat centrades respectivament, d'una banda, en el foment i la protecció de la cultura popular i tradicional i per una altra en l'associacionisme cultural. Dos temes que és del tot evident que són massa importants per no merèixer, cadascun d'ells, una llei específica. En aquest sentit, sobretot, el cas de l'associacionisme cultural és veritablement incompreensible en estar tractat tan sols en tres únics i insuficients articles, que no solucionen de veritat cap de les seves més essencials i urgents necessitats. I dos temes, a més, que no són exactament homogenis, perquè el foment i la protecció es refereixen a la cultura popular i tradicional, i, en canvi, l'associacionisme només es qualifica de cultural i, per tant, es refereix a tot tipus de cultura, cosa que farà que moltes associacions que teòricament i pràcticament quedaran incloses en aquesta llei no tinguin res a veure amb la cultura tradicional i popular.

Una llei, per tant, que sembla del tot indiscutible que, com a mínim, s'hauria d'haver desglossat en dues i –hi insisteixo– en dues lleis que haurien de donar molt millor i més eficaç resposta a tots els greus problemes que plantegen temes tan importants com els de la llei que avui debatem, i que, tal com és de preveure que s'aprovarà, ens dóna la impressió que, malgrat el seu títol, no fomentarà ni protegirà ni la cultura popular i tradicional ni l'associacionisme cultural.

Però dues lleis que tampoc no s'haurien d'haver presentat encara, perquè repetidament s'ha anunciat la pròxima presentació de dues lleis marc, de les quals la temàtica proposada avui no és res més sinó alguns aspectes sectorials. Per què aprovar ara una llei sobre foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, si estan previstos d'aquí a no massa temps els debats de dos projectes de llei sobre patrimoni cultural, un, i sobre associacionisme en general, l'altre? Dues futures lleis que cada dia es fan més necessàries i que ben segur que incidiran molt directament sobre la llei que serà aprovada avui i que, fins i tot, no seria res d'estrany que arribessin a un resultat que obliguessin a rectificar-ne alguns punts concrets.

Sembla de sentit comú que si no hi ha alguna causa que obligui a modificar-lo –i en el cas actual no crec que n'hi hagi cap– sempre s'hauria de respectar el procés lògic que fa que primer es debatin i s'aprovin les lleis marc, i només, en una segona fase posterior, les respectives lleis sectorials que puguin derivar-se'n; però, pel que he pogut veure i viu-

re, no és pas la lògica el principi que més ha prevalgut en la redacció i presentació d'aquesta llei i en el seu posterior debat a nivell de comissió i, malgrat els esforços i dedicació de tots els seus membres, a nivell de ponència, sinó que, més aviat, ha semblat prevaler l'interès per resoldre problemes orgànics d'ubicació i de coordinació de diverses activitats i serveis que el Departament de Cultura ja s'ocupa més o menys directament d'aquests temes.

Aquesta evident falta de lògica, o sigui –ho repeteixo–, el fet que sigui una sola llei i no dues i el fet que no s'hagi esperat a l'aprovació de les anunciades lleis marc que l'haurien de precedir, també queda reflectida tant en la deficient qualitat conceptual de l'exposició de motius com en la de tot l'articulat.

D'aquests dos últims aspectes, l'articulat i l'exposició de motius, en parlaré amb més o menys detall en posteriors intervencions en el debat, però, de totes maneres, ara ja voldria avançar que en general, que en general, però sobretot en la impresentable exposició de motius, estan tan plens d'incoherències i vaguetats, de contradiccions i afirmacions discutibles, d'imprecisions i criteris erronis, que això sol ja hauria fet que també haguéssim hagut de demanar el retorn d'aquest Projecte de llei al Consell Executiu, a fi que poguéssim corregir-ne a fons la seva estructuració i el seu redactat.

Veritablement –i ho dic amb absoluta sinceritat i amb cordial respecte– em costa moltíssim d'entendre que s'hagi pogut donar curs oficial a un text d'aquesta qualitat. Nosaltres hauríem volgut un text, més ben dit, uns textos, que, d'una banda, i dins de la globalitat d'una llei de patrimoni cultural, intentéssim resoldre de veritat i a la llum dels plantejaments científics actuals i de la nostra realitat tota la problemàtica de la cultura popular i tradicional integrant-la dins d'una política general de dinamització patrimonial i d'impuls a la seva recerca, estudi i difusió, i que, d'una altra banda –i també dins d'un marc global més ampli, el de l'associacionisme en general–, potenciés i generés nous canals de suport i foment del teixit social de Catalunya en els àmbits cultural, popular, juvenil, esportiu, ambientalista, educatiu, etcètera, activés el seu desenvolupament, promogués el seu creixement i actualitzés el seu funcionament organitzatiu i infraestructural.

Però el text que avui debatem està molt lluny d'aquesta orientació que tan succintament he exposat. Així, doncs, perquè creiem que una temàtica tan important com la contemplada en aquesta llei necessitava un tractament molt més acurat i molt més compromès, i també perquè estem absolutament convençuts que havien de ser dues lleis diferents i molt millors, que, a més, no s'haurien de debatre fins a ser ja aprovades les corresponents previstes i prioritàries lleis marc, o sigui, la Llei del patrimoni cultural i la Llei de l'associacionisme, el Grup Socialista presenta aquesta esmena a la totalitat de retorn del Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.

Moltes gràcies, honorable senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell. Com que tampoc no hi ha cap torn en contra... (Pausa.) Sí, hi ha torn en contra...? Doncs, torn en contra: té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Moltes gràcies, senyor president. Vull destacar el fet que per nosaltres, els nacionalistes, aquesta és una llei molt i molt important, donat que incideix en un dels elements naturals que conformen la nostra identitat com a poble, que és la cultura, i dintre d'aquesta, en aquell aspecte que va més lligat al que és el nostre viure de cada dia.

És a dir, els ho definiré tal com ho fa l'article segon del Projecte de llei, quan diu que «entén per cultura popular i tradicional el conjunt de les manifestacions de la memòria i de la vida col·lectives de Catalunya, tant passades com presents.» És per això, doncs, que intentaré defensar tan bé com pugui aquesta llei i, a més a més, els vull confessar que ho faig amb una especial il·lusió i satisfacció.

Abans d'entrar en les diferències de fons que els tres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han destacat, és a dir, l'associacionisme, permeti'm que parli una mica de la Llei del patrimoni. No hi ha cap mena de dubte que nosaltres, com és lògic..., que es podia presentar primer la Llei de patrimoni, però tampoc no hi ha cap mena de dubte que no calia, que no era imprescindible. Per una banda, la Llei de patrimoni venia condicionada per una llei marc estatal, i també per unes directives o per les directives europees. Recordem que fa molt pocs mesos que, justament, la llei estatal s'ha hagut de modificar gràcies, diguem-ne, a una d'aquests directives europees. M'admetran també que la mateixa complexitat de la Llei, com algun de vostès ja ha assenyalat, ha portat la Conselleria a intentar el màxim de consens i participació, i vostès en són testimonis perquè vostès coneixen, o sia, tenen ja un avantprojecte de llei del patrimoni, n'han pogut parlar i l'han pogut comentar.

Senyor Roc Fuentes, en aquest punt vostè ha demanat tota una sèrie de particularitats que diu que no té l'avantprojecte de llei de patrimoni; jo li voldria reclamar que el que estem intentant és fer que les nostres lleis no caiguin en aspectes reglamentistes i, per tant, és en aquest sentit que entenem que la llei ha de dir, diu el que ha de dir, però que, en canvi, tots aquests aspectes molt més puntuals vindran amb el reglament posterior.

Per acabar d'arrodonir i per treure qualsevol recel que hi pogués haver sobre la Llei de patrimoni que vostès han dit que havia de presentar-se abans, els vull avançar que demà, dia 18, aquesta Llei serà presentada a la Comissió de Govern Local, tal com és preceptiu; que el dia 23 d'aquest mes ja figura en l'ordre del dia del Consell Executiu i que, per tant, esperem que abans de final de mes entri en aquest Parlament.

I ara sí que, tal com han dit els il·lustres diputats, a més a més de l'àmbit principal, la llei sí que fa referència, incideix en l'àmbit de l'associacionisme cultural, i, segons han manifestat, vostès creuen que hi hauria d'haver una altra llei que fos la d'associacions. Pel contrari –i això, vull dir, ja els ho

han dit i repetit en les reunions de ponència–, nosaltres mantenim que, encara que tinguéssim una llei d'associacions, la que avui portem a debat i aprovació d'aquesta cambra hauria de ser tal com és, és a dir, no s'hauria de tocar ni una coma, i això els ho intentaré d'explicar.

Una llei d'associacions no podria ser gaire diferent de la que va ser aprovada pel Parlament basc el febrer del 88, i això vostès m'ho reconeixen perquè les proposicions de llei que han presentat el Grup d'Iniciativa i el Grup d'Esquerra Republicana, realment, en gran part –en gran part–, són una còpia o una traducció d'aquella, i tampoc em discutiran el caràcter genèric d'aquestes lleis.

En això voldria fer un incís al senyor Benach quan m'ha dit que no els havien acceptat la Proposició de llei sobre associacionisme. Bé, el Govern no l'ha admès a tràmit i ho ha fet per motius econòmics, tal com li ho permet i recull el Reglament.

El caràcter genèric de la llei d'associacions no implica..., vol dir que en qualsevol llei explícita i sectorial s'hauria de fer una referència de la part que ens correspon. És a dir, per tant, en aquesta llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional és lògic que hi hagi la part que hi fa referència.

Cal, per altra banda, tenir en compte que encara està pendent de resolució el recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern central contra la Llei d'associacions del Parlament basc; que aquest recurs estava basat a no fer que el dret d'associació és un dret fonamental regulat per llei orgànica, i que aquesta reserva de llei orgànica equival –com tots sabem– que cap altra llei pot afectar el nucli essencial d'aquest dret. Així mateix, durant anys, molts cops hem tingut la sensació que havíem de recórrer massa sovint al Tribunal Constitucional, i era prudent, en aquest cas, que n'esperéssim els resultats.

Malgrat tot això, la Conselleria de Justícia ha redactat ja un avantprojecte i, tot i esperant la prompta resolució del Tribunal Constitucional, em plau d'anunciar-los que és voluntat del Govern de presentar una llei d'associacions –la del Govern– i que ho farà abans d'acabar l'actual legislatura.

I, aleshores, també preguntem –com diu el senyor Martorell–: i per què no esperem a parlar de l'associacionisme cultural un cop tinguem la llei d'associacions i la llei de patrimoni? Primer, perquè –com he dit– no afectaria en absolut cap punt d'una llei marc. Això vol dir que el Projecte de llei, que estic segura que avui aprovarem aquí, no es veurà modificat per cap llei genèrica, ni per la del patrimoni ni per la d'associacions. I, com a conclusió, si avui no féssim referència, en aquesta llei, a l'associacionisme, més endavant hauríem de modificar-la.

Segon, perquè l'Estatut d'autonomia, en el seu article 9, apartat 24, atribueix a la Generalitat competència exclusiva pel que fa referència a fundacions i associacions de caràcter cultural. És, doncs, basant-nos en aquest article i fent ús de les nostres competències que el Projecte de llei contempla la dinamització sòcio-cultural. Contempla també la coordina-

ció i el fons de foment de l'associacionisme cultural i, al mateix temps, estableix els requisits per a la declaració d'una associació com d'interès cultural.

A nosaltres –com ha dit, crec, el senyor Benach– no ens fa por parlar de manifestacions concretes. El mateix conseller, en la presentació de la llei, hi ha fet referència repetides vegades. Aquesta llei creiem que, en tots els seus punts, resol tots els problemes que avui tenim plantejats en tots els nivells del foment i la protecció de la cultura popular i tradicional, quan diu que..., i ho diu d'una forma genèrica, és a dir, nosaltres no fem referència a actuacions concretes, sinó a tot el que és estudi i conservació, recuperació, inventari, protecció, difusió i foment. I també, per una altra banda, quan parlem de les manifestacions culturals diem, tant materials com immaterials, com són..., i aquí sí que en lloc de fer el reguitzell que ens demanava el senyor Benach, nosaltres diem: «les festes i els costums, la música i els instruments, els balls i les representacions, les tradicions festives, les creacions literàries, etcètera».

I finalment, i com a tercer punt, cal reconèixer que a Catalunya tenim una llarga tradició associativa. Des de fa més de cent cinquanta anys, comptem amb el món representat per les entitats i associacions que també fan i difonen cultura. Catalunya sempre ha lluitat per mantenir la seva personalitat com a poble, i cal reconèixer que, en moments molt difícils, aquestes entitats han actuat en un sentit de suplència de les nostres institucions d'autogovern. Tal com es diu a l'exposició de motius, la importància que les entitats culturals han tingut històricament atorga al món associatiu una dimensió de gran importància en l'actual espai cultural català. Voldria, també, dir que a nosaltres, amb aquesta llei, ens agradaria anar una miqueta més enllà, però tots sabem que no tenim competència en matèria fiscal, i és només per això que la llei fa una referència tan poc imperativa en aquest punt. Ens agradaria poder oferir determinats beneficis fiscals a les associacions del nostre país, però saben que això no està al nostre abast.

Per tant, i finalment, com a resum de tot això, en plantejar-nos el marc jurídic a Catalunya, on el fet cultural va indissolublement lligat al món associatiu, i donats els bons resultats d'aquesta pràctica, el Departament de Cultura i el Grup Parlamentari que li dona suport han optat per mantenir, en una mateixa i única llei, aquesta nostra realitat: la de la cultura popular i tradicional formant un tot amb el món associatiu cultural.

Moltes gràcies, senyor president. Com pot entendre, és per aquest motiu que nosaltres votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Ara correspon intervenir a l'únic Grup que no ho ha fet fins ara, per fixar la seva posició: el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, i molt breument. En el seu moment el Grup Parlamentari Popular va confiar que en la tramitació en ponència d'aquest Projecte de llei, seguint l'esperit que ha protagonitzat els treballs d'altres projectes

de llei, es produiria una progressiva aproximació de criteris entre els grups parlamentaris del Govern i de l'oposició. Això no ha estat del tot possible, en bona mesura, segurament, per la voluntat del Grup majoritari de mantenir el màxim marge de discrecionalitat en els mecanismes administratius de suport financer a l'associacionisme cultural.

La imparcialitat o transparència es defineix com una actitud que afecta l'Administració en el seu conjunt, ja que és deure del poder públic, en un estat de dret, democràtic i lliberal, satisfer l'interès públic en relació amb les demandes d'intervenció dels interessos socials. Això exigeix, en el cas de la promoció de l'associacionisme cultural, una transferència expressada amb uns actes motivats i amb la claredat i publicitat dels criteris adoptats en les resolucions discrecionals de repartiment de les ajudes públiques a les entitats culturals.

Amb aquests criteris, i amb els altres que han exposat els ponents dels diferents grups parlamentaris de l'oposició, i amb independència de les justificacions concretes de cada una de les esmenes a la totalitat de retorn, el Grup Parlamentari Popular, vista una part de la voluntat de la majoria parlamentària en acceptar algunes de les nostres aportacions, votarem abstenció en aquestes esmenes de retorn, desitjant que en el debat de les esmenes a l'articulat, aquest Projecte de llei satisfarà les condicions mínimes exigibles, per tal d'evitar la conversió de la promoció cultural en una «repartidora» de fons públics, en favor dels interessos partidistes del Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló.

Ara posem a votació el retorn del Projecte de llei al Govern.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, es volen posar drets?

Que hi estiguin en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de llei ha quedat rebutjat per 27 vots a favor, 54 en contra i 4 abstencions.

Resolució de la Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament sobre les violacions de dones i joves a l'antiga Iugoslàvia

Ara obrim un petit parèntesi en la tramitació d'aquest punt de l'ordre del dia. A petició de tots els grups de la cambra, es donarà lectura a la resolució de la Mesa i Junta de Portaveus del dia 9 de febrer últim. Senyor secretari, el...

El Sr. SECRETARI SEGON: «Resolució de la Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament sobre les violacions de dones i joves a l'antiga Iugoslàvia.

»La Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament, en sessió tinguda el dia 9 de febrer de 1993, han adoptat la següent resolució:

»La Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya donen ple suport a la resolució del Parlament Europeu sobre les violacions de dones i joves a l'antiga Iugoslàvia.

»Condemnen amb energia les detencions i violacions sistemàtiques de dones musulmanes a Bòsnia-Hercegovina.

»Exigeixen que la violació sigui considerada crim de guerra, que els responsables d'aquests crims contra la humanitat compareguin davant la justícia i que s'indemnitzi les víctimes.

»Exigeixen que s'accelerini immediatament les investigacions internacionals per aconseguir l'immediat càstig dels criminals de guerra.

»Demanen que aquests camps de mort i violació siguin denunciats internacionalment, que siguin desmantellats i que s'alliberi els presoners.

»Criden tot el poble de Catalunya a denunciar aquests fets i a donar suport per tots els mitjans possibles a les dones víctimes de les violacions.

»Palau del Parlament, 9 de febrer de 1993.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

**Projecte de llei de foment i protecció
de la cultura popular i tradicional
i de l'associacionisme cultural
(Continuació)**

Passem ara al debat de la part dispositiva. La primera esmena és a l'article 1.b, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. És una esmena de modificació. Per a la defensa, té la paraula el diputat senyor Oriol Martorell.

El Sr. MARTORELL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, em tocava defensar ara la nostra primera esmena a l'articulat, o sigui, la 4, però com que totes les nostres esmenes mantingudes a l'articulat de la llei són obligada conseqüència, lògica i coherent, de les raons argumentades en l'anterior defensa de l'esmena a la totalitat, jo demano al molt honorable senyor president que em permeti de defensar-les conjuntament. O sigui, es tractaria, doncs, d'agrupar les esmenes 4, 5, 9, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 21, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 36, 38, 39, 40, 41, 43, 44, 46 i 47.

El Sr. PRESIDENT: I amb la 45, què passa? La número 45, que també és del Grup Socialista...?

El Sr. MARTORELL: Perdó, que no sigui un oblit. Sí, sí, és un oblit. La 45, també.

El Sr. PRESIDENT: No li diré el temps que li correspon perquè es quedaria esverat.

El Sr. MARTORELL: No, no. I no l'agafaré, ni de bon tros.

La 45, també. Per tant, les considerem defensades en aquesta meua intervenció. Totes en conjunt.

Una intervenció que serà molt breu i que no detallarà aspectes particulars de cap d'elles, sinó que tan sols servirà per dir brevíssimament —hi insisteixo— al Ple de la cambra que, malgrat que sabem molt bé que sense refer a fons aquest Projecte de llei no hi havia cap possibilitat de millorar-lo substancialment. Durant totes les sessions de la Ponència hem col·laborat tant com ens ha estat possible,

algunes rares vegades amb èxit i moltes més sense, per intentar de millorar-ne, ni que fos parcialment, el text original. I és degut a aquesta cordial col·laboració, paral·lela a la de tots els altres membres de la Ponència, que varem poder retirar algunes de les nostres esmenes inicials i, sobretot, que algunes altres —mai, però, les veritablement essencials— han pogut ser incorporades parcialment als textos transaccionals.

Així doncs, i encara que potser només sigui per reiterar testimonialment una vegada més la nostra disconformitat absoluta en l'orientació general i en la plasmació concreta d'aquest Projecte de llei sobre foment i protecció a la cultura popular i tradicional i l'associacionisme cultural, el Grup Socialista manté i dona per defensades totes i cadascuna de les esmenes a l'articulat. Només en el cas ben improbable que moltes d'aquestes esmenes, i sobretot les més importants, fossin aprovades aquest matí i que, per tant, el text del Projecte de llei quedés sensiblement modificat en el sentit de les millores que nosaltres proposem, només en aquest cas, dic, ens seria possible donar el nostre vot afirmatiu a aquest text.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martorell, les manté, les esmenes per defensar? O sigui, no les dona per defensades, les que hi ha en l'exposició de motius?

El Sr. MARTORELL: No.

El Sr. PRESIDENT: Seran objecte d'una nova intervenció?

El Sr. MARTORELL: Seran objecte d'una nova intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra? Té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president, i, si m'ho permet, des de l'escó mateix. Certament, la presentació en bloc de les esmenes del Grup Socialista a l'articulat és lògica i em permetran, per il·luminar aquesta lògica... A més, una lògica ben incorporada a la manera de fer de l'il·lustre diputat senyor Oriol Martorell; podia fer-ho així o podia fer-ho com més bé hagués cregut convenient. Però jo ho trobo lògic perquè hi han esmenes presentades a l'articulat i a l'exposició de motius en nombre de cent trenta-una, que en un principi varen ser publicades. D'aquestes se n'han incorporat en el text, en els treballs de ponència i de comissió, catorze, i s'ha obtingut, transaccionades, la incorporació de vint-i-set noves esmenes. Se n'han retirat quinze en aquest procés i ens n'arriben en aquest Ple un nombre de setanta-cinc.

D'aquestes, n'hi han només vuit que tenen el caràcter —podríem dir— de conceptuals; són esmenes en els conceptes que en l'article, en els diferents articles, es poden donar. N'hi han quaranta referides a temes d'organització, on ja han manifestat els il·lustres expositors de les esmenes a la totalitat els seus diferents posicionaments, i després n'hi han vint-i-cinc a l'exposició de motius i dues al mateix títol. Molt breument, senyor president, direm que en l'esmena 4, del Grup Socialista, en el text incorporat és un concepte més ampli, ja que ens parla de dinamització cultural.

Les altres, les de supressió, em sembla que amb la defensa que la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera ha fet del nostre posicionament, doncs, ja queden suficientment comentades.

Podríem, també, potser, molt breument, comentar que hi ha una esmena, doncs, que quan es parla d'organització, en l'esmena 29, se cita el centre, es demana que la seva organització s'ha d'establir per decret, i d'això se'n demana la supressió. Pot ser un lapsus, amb el reguitzell llarg de noves propostes d'organització.

Evidentment que hem de manifestar que possiblement seria un absurd que ara el Grup majoritari canviéssim el posicionament respecte a l'organització que l'articulat recull, en tant que em sembla que ha estat a bastament discutit en ponència, després en comissió; ben estudiat. Els grups de l'oposició presenten els seus punts de vista i el Grup que dona suport al Govern presentem el nostre i el mantenim.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya també té esmena en aquest article primer. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres també pensem que pot ser bo que simplifiquem bastant el debat, sobretot perquè les posicions bàsiques, les posicions essencials que ens fan rebutjar aquest Projecte de Llei ja han estat expressades en la nostra esmena de devolució. De tota manera, si m'ho permet la presidència, sí que faria una certa divisió en la defensa de les nostres esmenes i, per tant, ara faria la defensa de les esmenes 6...

El Sr. PRESIDENT: Digui-ho lentament.

El Sr. FUENTES: Sí, sí, senyor president. 6, 8, 10, 16, 18 i 22.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES. I després defensaré les altres, en un altre torn, si m'ho permet la presidència.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. FUENTES: Aquestes sis esmenes..., tres d'elles fan referència, bàsicament, als conceptes, als continguts de la cultura popular i tradicional, i nosaltres volem cridar l'atenció sobre uns aspectes que em sembla que cal assenyalar. Des del punt de vista de tècnica legislativa es pot optar, a l'hora de les definicions, per dues vies: o bé es fan unes definicions genèriques, o bé, si es fan definicions detallades, s'ha d'anar molt en compte, perquè cal procurar no deixar-se cap dels aspectes que vol comprendre la llei, perquè en el moment que distingim vol dir que els que no assenyalen en queden exclosos. Ho dic perquè jo crec que un dels defectes en què s'ha caigut és, precisament, una mica barrejar aquestes dues idees: fer definicions genèriques i alhora introduir alguns aspectes concrets. Per tant, nosaltres aquí intentem, ja que s'ha anat per aquesta via, com a mínim, introduir, per exemple, l'expressió «plàstiques», que ho fem en la nostra primera d'aquestes esmenes, perquè entenem que, si es detalla molt en concret què és el que es pretén abastar amb

aquest Projecte de llei, no podem deixar de banda les expressions plàstiques perquè, realment, les estariem exclouint.

Donaré per defensades les esmenes 8 i 10 —que van també, com dic, en aquesta línia d'estendre el concepte de cultura popular i tradicional i de fer-lo molt més dinàmic i, per tant, subjecte a les modificacions de la vida de la nostra societat, de la vida catalana— per anar a les esmenes 16, 18 i 22, que són esmenes que pretenen, ni més ni menys, que eliminar els aspectes relatius a associacions culturals. I ho faig —malgrat que ja he explicat que nosaltres tenim presentada una proposició de llei d'associacions i que, en conseqüència i amb bona lògica, si tenim això presentat, aquests tres articles els hauríem d'eliminar d'aquí— perquè hi ha hagut una referència abans a la llei i al reglament, per part de la senyora Bruguera, quan ha dit: «Home, és que vostè algunes de les coses que ens demana poden ser de caràcter reglamentari. No s'han d'incloure en una llei.»

Jo només els vull explicar el que diu la llei, el que diuen aquests tres articles en relació amb associacions culturals, i veuran tots vostès que és una regulació absolutament insuficient. Absolutament insuficient perquè la llei no ha de caure, certament, en els aspectes reglamentaris, però la llei sí que ha de fixar els aspectes essencials, els aspectes de constitució, els aspectes de composició, els aspectes de funcionament de les associacions. I fixem-nos què diuen aquests articles, que insuficients que són, precisament, per aconseguir els objectius que pretén la llei, perquè només diu «coordinació de les associacions culturals». Vejam, hem de començar per la coordinació, potser hauríem de començar per regular altres aspectes bàsics de les associacions. Doncs, bé, l'article 10 només comença ja parlant exclusivament, únicament, de coordinació.

L'article 11 parla d'associacions d'interès cultural i fixa uns requisits perquè puguin tenir aquest caràcter. Jo crec que això, com he dit, ha d'anar precedit —ha d'anar precedit— de la regulació específica, concreta, encara que, naturalment, en els seus aspectes generals, que és el que fa la nostra Proposició de llei, sense entrar en elements de caràcter reglamentari; però sí que aquests aspectes s'han de regular, perquè si no donem per suposades tot un seguit de qüestions que la legislació catalana no regula, que la legislació catalana no contempla, perquè no tenim aquesta llei, perquè no hem fet ús d'aquestes competències exclusives que ens dona l'article novè en relació amb les associacions de caràcter cultural i d'altres que pot regular la Generalitat de Catalunya.

L'article 12 fa referència als fons de foment de l'associacionisme cultural, i s'ha acabat. És a dir, que tot, tot el que es diu aquí d'associacions és, ni més ni menys, la coordinació, fixar un mecanisme inconcret de coordinació, establir uns requisits —que també, evidentment, caldria discutir, perquè no s'ha regulat prèviament tots els aspectes essencials de les associacions—, uns requisits per declarar associacions d'interès cultural i fixar el fons de foment. Per això jo deia que malauradament aquesta llei, amb aquests tres únics articles, pot servir únicament d'instrument clientelar, que jo no

dic que aquesta sigui la voluntat del Govern, però el que apareix en el Projecte ens ho fa sospitar. És a dir, l'instrument que aquí s'atorga al Govern és un instrument per dir: «Bé, declarem amb aquests requisits» —que no són precisament, en molts casos, massa objectius— «aquestes associacions d'interès cultural i, per tant, tindran uns avantatges.»

Jo crec que aquest no és el mecanisme, que és un mal mecanisme, i per això aquestes esmenes nostres demanen —demanen— la supressió d'aquests articles —hi insisteixo—, pel bé, precisament, de les associacions de caràcter cultural, perquè puguin tenir la normativa que possibiliti, que faciliti el seu desenvolupament, que faciliti que certament puguin ser declarades d'interès públic, com altres associacions també, no únicament les d'interès cultural. I per tant, les nostres esmenes fins aquí, aquestes en concret, són de supressió de tot aquest apartat.

Res més, senyores diputades i senyors diputats. Senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra: la senyora Rosa Bruguera té la paraula.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Miri, crec novament, senyor Fuentes, que vostè aquí té una confusió. Nosaltres entenem que tot el que és composició, regulació de les associacions, de les entitats, hauria d'anar, precisament, en aquesta llei marc que li deia, d'associacionisme; però, en canvi, és que el que no podem fer és posar en la llei que estem ara debatent, també, aquestes normatives. És a dir, nosaltres aquí no tenim per què parlar ni de composició dels consells o de les juntes, ni de la regulació d'aquestes associacions.

Quant a les entitats d'interès cultural. Miri, vostè sap que vam debatre prou tots els criteris i no vam trobar cap altre criteri més objectiu que els que hi havien. Per tant, és lògic que mantinguem els que deia ja el Projecte de llei, perquè és difícil de saber si un criteri és més o menys objectiu. En no trobar-ne, cregui'm que val més respectar el Projecte de llei, i així ho volem fer.

Vostè s'ha saltat una de les seves esmenes, que jo encara ara no he entès per què demanaven la supressió, que és la de les festes d'interès nacional. (Pausa.) Ha dit que la defensava? L'ha donat per defensada? O sigui, jo he entès que vostè la donava per defensada i li he de dir molt sincerament: no entenc per què es vol suprimir aquest article, perquè ningú —en aquests moments crec que ningú— discuteix que les festes són una part important de la cultura popular i tradicional, i l'autoritat d'en Joan Amades és una mostra que realment ell en tots els seus llibres sempre ha posat les festes com un d'aquests punts importants.

Nosaltres entenem, precisament, que les festes... No, és que no he sentit que vostè ho defensés o en digués res ni a favor ni en contra. (Pausa.) D'acord. Aleshores, jo volia destacar que, precisament, aquest és un dels articles que nosaltres creiem que té molta importància perquè les festes no són res més ni res menys que la radiografia de l'organisme social d'una nació i, per tant, de la seva vitalitat, i

creiem que és un punt prou important com per deixar-lo i per defensar-lo.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya manté algunes esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Concretament, també farem les esmenes..., farem la defensa de les esmenes números 7, 19 i 81.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BENACH: Bé, bàsicament, seria repetir arguments que hem expressat en la defensa de l'esmena a la totalitat. Des del nostre punt de vista, des del nostre punt de vista l'objectiu que ens vam marcar quan hi havia aquesta..., quan vam començar a treballar aquesta Ponència, bàsicament, era millorar en allò que fos possible aquesta llei, tot i que enteníem que no era una llei correcta en tant que, per una banda, es barrejaven dos conceptes, com hem dit abans, que no calia barrejar i, per altra banda, doncs, hi havia tot un seguit de precedents que feien..., que des del nostre punt de vista no era una llei adequada.

És en aquest sentit que vam preferir invertir esforços a presentar un projecte de llei alternatiu i que, probablement, les esmenes presentades són de correcció mínima d'aquelles coses que són indispensables. Algunes esmenes s'han acceptat, d'altres no, i en aquest sentit hi ha aquestes tres esmenes a què feia referència i que faré la defensa ràpida de totes tres.

Per una banda, s'ha parlat abans que..., la senyora Bruguera, i això ha sortit abans, també, en la meva intervenció anterior, que no hi havia por per part del Govern ni de la coalició que li dona suport d'esmentar el reguitzell d'entitats, d'activitats, que ja he fet abans —aquesta és l'esmena número 7, en concret, i l'esmena número 15—, i que, en definitiva, l'única cosa que hem fet és esmentar-ho, però en cap cas és posar-ho en una llei, sense por, sense manies, escriure-ho, que és el que no han fet ni fan. I en aquest sentit és aquesta esmena.

L'esmena número 19 feia referència al tema de l'associacionisme cultural, i la mantenim bàsicament perquè entenem que és una prova fefaent que no s'ha fet, de cap manera, tota la qüestió de l'associacionisme cultural. Declarar d'interès cultural una associació amb només cinc anys és molt perillós. Probablement hauríem d'estudiar estadísticament quantes entitats duren més de cinc anys, quantes duren més de deu anys, i en aquest sentit, probablement, el fet que només amb cinc anys es pugui ser declarat entitat d'interès cultural li treu valor.

Finalment, l'última esmena fa referència a la representativitat, a la qual també hem fet esment en la meva intervenció anterior, i és que, evidentment, en l'exposició de motius es fa un gran reconeixement de la tasca de les coordinadores o de les federacions; en canvi, quan es tracta de la composició dels diferents organismes que aquí en la llei s'esmenten, doncs, hi ha com una certa por a incloure'ls de

fet, és a dir que aquesta gent que està coordinada, que està federada, que aplega una realitat viva i social a nivell de Catalunya tinguin una representació directa en aquests organismes.

Aquest és el sentit de les tres esmenes, i que no fan altra cosa que refermar tot el que hem dit amb anterioritat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Torn en contra, té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'esmena número 7, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, està referida a l'article 2 de la llei, que parla, en la seva titulació, de «concepte de cultura popular i tradicional»; és a dir, en el mateix títol engloba tres conceptes: el de «cultura», el de «popular» i el de «tradicional».

Els estudiosos –i gràcies al seu propi esforç i al coixí que el país ens dona a tots plegats, a Catalunya en tenim molts i molt valuosos, d'estudiosos, en el camp de la recerca i de la difusió conceptual–..., aquests estudiosos, si repassem els seus escrits o si estimen alguns dels seus debats o algunes de les seves conferències, podem veure que en aquests tres conceptes tenen posicions diferenciades, com sempre passa en el camp de les definicions abstractes.

En el tràmit d'aquest Projecte de llei s'havia presentat, en aquest article 2, tres esmenes per part del Partit Popular, dues per part d'Iniciativa per Catalunya, dues més per part del Grup Socialista, una per part d'Esquerra Republicana de Catalunya i una per part de Convergència i Unió. Es va arribar a una redacció transaccional, que és la que avui, quan correspongui, podrem votar, i ja va ser incorporada en el tràmit de comissió. Voler afegir –com es pretén amb aquesta esmena número 7– un llistat que defineix –potser sí que millor, perquè és més exhaustiu–..., però hi varem veure que correm el risc de deixar-nos-en un, i llavors vam optar, transaccionalment, per la fórmula «i totes aquelles». La redacció d'aquest article, tal com queda, ens sembla que no tan solament recull l'aportació dels grups esmentats, sinó també la reflexió recollida d'uns i d'altres, dels estudiosos i dels especialistes en la matèria. Ens sembla, per tant, que el redactat transaccional engloba i ens convenç més.

Referint-nos a l'esmena número 19, la de la proposta que se'ns fa que tinguin una antiguitat mínima, les associacions, de deu anys, es va dedicar força temps en ponència a pensar en aquesta qüestió. Semblava, evidentment, que hi havia uns avantatges, però també hi vèiem uns inconvenients, i finalment es va optar –i hi seguim optant– per la posició majoritària de mantenir el text del Projecte.

I després, quant a l'esmena 35, aquest és un tema que està mantenint-se fins a aquests moments en tres esmenes..., quatre, quatre esmenes: una del Grup d'Iniciativa per Catalunya; la mateixa defensada pel senyor Benach fa uns instants; una del Grup Socialista, que ja ha estat defensada pel senyor Oriol Martorell, i una mateixa nostra, de Convergència i Unió, la 33, i a més a més una esmena del Grup Popular que estava col·locada en un altre context, en un altre apartat de l'articulat.

Anunciem, senyor president, que el Grup de Convergència i Unió va mantenir viva per a aquest Ple l'esmena 33 perquè estàvem amb el diàleg, amb el diàleg continuat de poder trobar entre tots plegats una millor expressió referida a aquesta qüestió de la representativitat o de les persones reconegudes. I, si ens ho permet, senyor president, en aquest moment el Grup de Convergència i Unió retirem la nostra esmena 33, i votarem, el nostre Grup, favorablement al punt 14.2 del Projecte de llei.

Gràcies, senyor president, i, evidentment, no donarem suport amb el nostre vot a les tres esmenes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. El senyor Jané, en la seva intervenció, ha fet referència a unes transaccionals; es referia a transaccionals fetes en comissió?

El Sr. JANÉ: Sí, senyor president, que ja estan incorporades en el text que en el seu moment...

El Sr. PRESIDENT: En el Dictamen.

El Sr. JANÉ: ...ens indicareu per votar.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, gràcies. El Grup Popular manté tres esmenes; per a la seva defensa –vaja, si les vol agrupar, eh?–, té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Afegint-me a la política dels altres grups parlamentaris d'economia de temps, jo defensaré conjuntament l'esmena número 20 i l'esmena número 51, i dono per retirada l'esmena 42, afegint-me al que ha dit el diputat de la majoria, el senyor Jané, en aquest sentit, ja que tenia relació amb la seva esmena també número 33.

El Grup Parlamentari Popular està d'acord amb la necessitat de regular mitjançant una llei el foment i la protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, atès que la societat civil catalana ha assumit històricament un rol essencial en la promoció dels valors culturals populars del nostre país, signe d'identitat col·lectiva i expressió d'una voluntat de crear i transmetre lliurement aquests valors.

La nostra tradició associativa ha permès que a Catalunya aquesta voluntat de fer i desfer donés vida a una rica realitat de manteniment de la nostra cultura popular i tradicional. Una societat escèptica i sense vitalitat creadora és un greu perill per a la democràcia, en la mesura que aquesta passivitat fa assumir com a normal la manipulació sistemàtica de les opinions i de les consciències. Per això la nostra rica i plural societat civil és una garantia segura que mai no perdrem la il·lusió per la lliure iniciativa cultural, per la natural empremta creadora del nostre país, pel goig de poder fruir del nostre patrimoni cultural.

La dinàmica del temps, la modernització de la nostra societat i el procés general de la transformació de l'Estat han plantejat la conveniència d'obrir noves portes a la col·laboració entre les institucions públiques i les associacions culturals. Cal encetar aquest procés a partir de la realitat socio-cultural del nostre poble, de la seva història i de la seva voluntat de futur, defugint la imposició de models inte-

ressats en la realitat cultural catalana. Els poders polítics no poden substituir la força de les entitats nascudes espontàniament en la nostra societat civil.

El fet de reconèixer la voluntat de servei social de l'associacionisme cultural implica, per part de l'Administració, el compromís de donar suport a aquesta xarxa associativa, de vetllar per la seva consolidació, de facilitar el seu creixement qualitatiu i territorial, però hauria d'evitar també la mediatització ideològica. Aquest Projecte de Llei avui a debat neix amb molts interrogants, no tant pel que fa als seus principis o a la formulació de les tècniques administratives de promoció de l'associacionisme —amb les quals el Grup Parlamentari Popular està sincerament d'acord— com per la utilització partidista que pot donar-se.

Al llarg d'aquests anys, ens trobem davant d'un Departament de Cultura que pateix una personalitat dual entre el seu discurs teòric, de defensa de la societat civil, de la llibertat i del pluralisme, i els seus fets, més propis d'una mentalitat intervencionista que no pas d'un govern recolzat per uns partits d'adscripció bàsicament lliberal i popular. Cada any s'han convocat al voltant de setanta models diferents de subvencions culturals, i la realitat és que la mecànica administrativa bàsica, establerta per l'Ordre del 22 de desembre de 1988 de la Conselleria de Cultura, que després fou modificada per l'Ordre del 4 de desembre de 1990, deixa oberta una àmplia discrecionalitat que no modifica aquest Projecte de Llei.

El Grup Parlamentari Popular ha presentat un seguit d'esmenes a aquest Projecte de Llei, que han estat incorporades en el tràmit de ponència, amb voluntat d'aportar correccions imprescindibles, i ha reservat, entre d'altres, l'esmena número 20, en la qual introduïm com a condició la garantia, per tal de poder rebre ajudes de l'Administració autonòmica, de la pluralitat cultural i lingüística del nostre país, perquè no som una nacionalitat unilingüe, i amb aquesta esmena volem evitar que amb diners públics es doni suport a entitats que de forma explícita treballen per assolir l'homogeneïtat cultural.

Pel que fa a l'esmena número 51, del nostre Grup Parlamentari, és la conseqüència lògica dels objectius de promoció cultural formulats explícitament per aquest Projecte de Llei en l'article 4, punt 1, on s'estableix que el Govern ha d'incloure en els currículums dels diferents nivells, etapes, cicles, graus i modalitats del sistema educatiu el coneixement de la cultura tradicional pròpia de cada població i general de Catalunya, afavorint la participació activa dels alumnes. Amb la nostra esmena, l'únic que preteníem era donar un contingut normatiu i pressupostar a aquest mandat.

Catalunya, per la seva ben definida identitat històrica, té un patrimoni cultural popular que, per la seva originalitat, per la seva pluralitat de manifestacions que aplega, per la identificació que es produeix entre el nostre poble amb les arrels que plasmen la nostra cultura popular i tradicional, és incompatible amb qualsevol pretensió uniformitzadora i d'utilització partidista, que és justament el que s'ha d'evitar, un cop l'haguem aprovat, amb l'aplicació d'aquesta llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Torn en contra, té la paraula la senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Barceló, si li acceptéssim l'esmena en què demana que les associacions actuïn amb ple respecte a la pluralitat cultural i lingüística catalana, no faríem res més que negar la realitat de la nostra identitat nacional, amb tot el que això significa.

Permeti'm que intenti buscar una definició del que és la identitat. Crec que podríem concretar-la com la integració d'elements que poden ser diferents però que troben uns punts comuns de coincidència; és a dir, és la unitat en la diversitat; és, així mateix, la unitat de moments diferents d'un poble, la integració del passat, del present i del futur en una continuïtat de sentit. Cal recordar que Catalunya és un país de marca, obert, un país de trànsit, que al llarg de la seva història ha acollit gent de procedències diverses i la integració de la qual s'ha produït sempre de forma natural. Així mateix, la identitat no és una cosa fixa, inamovible, immo-dificable, sinó que és un fet viu que s'adapta i es modifica de forma ininterrompuda.

És en aquesta perspectiva d'assimilació i integració de diverses cultures dins de la nostra realitat nacional que entenem que no volem dubtar del ple respecte a la seva pluralitat, de la mateixa manera que no dubtem ni volem dubtar del respecte a l'Estatut o a la Constitució, o senzillament de l'actitud democràtica.

És per tots aquests motius que, lògicament, no acceptarem la seva esmena.

Quant a l'esmena número 51, li he de dir que amb el nou sistema educatiu per primera vegada ha estat possible elaborar uns plans d'estudis propis de Catalunya, lògicament i ineludiblement amb la inclusió dels aspectes bàsics establerts per a tot l'Estat. Els plans d'estudis dissenyats ja han incorporat a les diferents àrees de coneixements els elements propis de la cultura popular i tradicional catalana. Aquesta voluntat es reflecteix en la introducció del Decret 75, de 1972, en què —n'he agafat només un paràgraf— diu que «...els infants i joves puguin trobar en el sistema educatiu el coneixement profund de les arrels històriques i culturals i de l'ús de la pròpia llengua.»

Com a exemple, em plau dir-los que en l'àrea de la llengua, que constitueix el lligam natural amb la tradició del país, es preveu la memorització de poemes, textos literaris, contes, etcètera. A la resta d'àrees també s'incorpora aquesta finalitat, quan hi escau; per exemple, entre d'altres, hi són presents el coneixement del patrimoni i les manifestacions culturals del país, dins de la de ciències socials, o bé el coneixement i la pràctica de cançons tradicionals, així com també de la sardana, en la de música, etcètera, etcètera.

És per tots aquests motius que considerem innecessària aquesta incorporació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Ara correspon al Grup d'Iniciativa defensar les esmenes a

partir de l'article 13. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. He de començar fent referència, si m'ho permet la presidència, a una esmena que jo havia donat per defensada, l'esmena número 10, en relació amb les festes d'interès nacional. He intentat explicar, a l'hora de defensar la nostra esmena de devolució, he intentat defensar que nosaltres, quan ens oposem a determinats aspectes de la llei, no és precisament perquè no vulguem fomentar l'associacionisme cultural o protegir la cultura popular i tradicional; el que no ens sembla és que el mecanisme legislatiu adient sigui aquest, ans al contrari, ens sembla que no és el que correspon.

Dic això perquè, és clar, tant com a l'article 6, se'ns podria dir que l'article primer, per exemple, en relació amb l'objecte de la llei, nosaltres traïem el desenvolupament de l'associacionisme cultural. Per què? Perquè entenem que això s'ha de regular d'una altra manera.

També pel que fa referència a les festes d'interès nacional, que nosaltres considerem que les festes formen part, part molt important, del nostre patrimoni etnològic, el que nosaltres pensem és que la regulació ha de ser una altra, no que nosaltres estiguem en contra que hi hagi declaracions de festes d'interès nacional. Vull deixar-ho molt clar perquè es podria donar aquesta sensació, que jo he intentat explicar en la meua primera intervenció i que per això no he reiterat després, perquè moltes de les nostres esmenes, el que pretenen és una regulació diferent i millor; en cap cas, en cap cas això pot suposar que nosaltres no volem que es fomenti..., al contrari: volem que es fomenti, volem que es protegeixi, volem que hi hagi festes declarades d'interès nacional, però per uns mecanismes millors.

Dit això, jo, si m'ho permet la presidència també, donaré per defensades el conjunt de les nostres esmenes que ens queden, perquè moltes d'elles fan referència a l'exposició de motius i, òbviament, tenen plena relació amb el que hem dit fins ara, i, això sí, m'estendré mínimament en relació amb les esmenes 24, 25, 34, 37, 48 i 49 –retiro l'esmena 50– perquè aquestes, essencialment, fan referència a òrgans administratius.

És a dir, de quins instruments organitzatius es dota el Govern per portar a terme els objectius d'aquesta llei? I aquí es crea el Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, amb el qual nosaltres no estem d'acord. Nosaltres pensem que l'instrument ha de ser un altre; ha de ser un altre ja dins dels esquemes organitzatius del Consell Executiu de la Generalitat. Per tant, nosaltres ho esmenem i proposem que hi hagi una direcció general del patrimoni etnològic. Per què? Perquè pensem que això té prou importància perquè la responsabilitat sigui d'una direcció general, però no que s'aparti dels esquemes normals de funcionament de govern, de control al Govern també, que comporta formar part de l'estructura del Consell Executiu.

Per tant, aquesta entitat –que no té personalitat jurídica però que queda ja desvinculada, té una autonomia de fun-

cionament i marxa d'aquest esquema–, a nosaltres no ens sembla el mecanisme més adient. Home, no voldria que s'interpretés que si nosaltres estem en contra del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional és que estem en contra de la promoció de la cultura popular i tradicional; no: pensem que l'instrument no és aquest. Precisament perquè hi estem a favor, pensem que l'instrument hauria de ser la Direcció General del Patrimoni Etnològic. Per tant, és un altre instrument que entenem que és molt millor, que entenem que pot estar sotmès a un control parlamentari millor, que, en tot cas, en integrar-se dintre de l'esquema de funcionament del Consell Executiu, facilita la seva tasca.

Aquest és el fons de les nostres esmenes, aquesta és la motivació última, i per això les presentem.

Les altres esmenes, com és obvi, tant a les disposicions transitòries com a les finals, van també en la mateixa línia, encara que, com he dit, retiro l'esmena número 50, i les altres esmenes –que totes elles fan referència al preàmbul de la llei, a l'exposició de motius– és evident que, moltes d'aquestes esmenes, el que pretenen és ser conseqüents amb les esmenes que hem presentat a l'articulat i fer que l'exposició de motius tingui una adequació al que nosaltres entenem que hauria de ser l'articulat; per tant, les donem per defensades en els seus propis termes.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, la senyora Rosa Bruguera té la paraula.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Nosaltres trobem molt lògic que vostès tinguin les seves opcions i nosaltres les nostres; és per alguna cosa que vostès estan aquí i nosaltres estem a aquest altre costat. Aleshores, permeti'm que només en la part d'organització..., si entenem com a organització la utilització racional i coordinada dels diferents elements i la funció específica de cadascun d'ells a fi d'aconseguir la màxima eficàcia i rendibilitat, arribarem a la conclusió que cadascú ha de triar la forma d'organització i de coordinació que considera més adequada per tal de portar endavant i d'obtenir aquesta màxima eficàcia. I és lògic, doncs, que de les diferents maneres d'organitzar-se, i davant de les tres possibilitats que hi han sobre la taula –és a dir: una, la que ha presentat el seu Grup; una altra, la que ha presentat el Grup Socialista, i, finalment, la que tenim del Projecte de llei–, el nostre Grup ha de fer confiança a aquelles persones que tenen la responsabilitat de ser eficaços i efectius, per tal que puguin fer-ho de la manera que considerin més adient.

Crec que vostès farien el mateix, en el seu cas, i crec que tampoc no els decebem amb aquesta resposta, sinó que veiem lògic que el Departament de Cultura entengui que la millor forma d'organitzar-se i de tirar endavant i de fer-ho de la manera més eficaç sigui aquesta, i, per tant, el nostre Grup els donarà suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Per acabar amb la defensa de les esmenes a aquest Projecte

de llei, resten per defensar les esmenes del Grup Socialista a l'exposició de motius. Té la paraula l'illustre diputat senyor Martorell.

El Sr. MARTORELL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, també en aquesta meua intervenció demano al molt honorable senyor president que em permeti d'agrupar les esmenes 52, 55, 57, 61, 63, 65, 66, 68, 70, 72, 73 i 75 –em sembla que no me n'he descuidat cap–, que defensaria, doncs, d'una manera global, ja que més enllà d'alguns detalls concrets hi ha sempre una mateixa línia en la nostra argumentació.

Tots sabem perfectament que en una llei la importància de l'exposició de motius i la de l'articulat són molt diferents, i que, finalment, només l'articulat compta de veritat en les nostres vides i en l'organització i desenvolupament de la nostra societat. Però, això no obstant, l'exposició de motius ens pot orientar molt sobre la intencionalitat, les intencionalitats de la llei que precedeix, sobre la manera com s'entén la temàtica plantejada i sobre quins tipus de solucions es preveuen, i també ens pot orientar molt sobre com es combinen –i amb quines prioritats– dos tipus d'objectius que tots dos són molt respectables però que no sempre poden sobreposar-se: em refereixo als polítics i als científics. Doncs bé, en el text del Projecte que avui debatем aquelles possibles orientacions no queden prou ben exposades i, d'altra banda, aquells dos tipus d'objectius es presenten molt sovint a un mateix i indestruït nivell.

I també tots sabem perfectament que el tema de la cultura popular i tradicional no és gens fàcil ni de delimitar ni de definir i que els mateixos especialistes i estudiosos que s'hi dediquen no sempre s'acaben de posar del tot d'acord i sovint mantenen posicions en aparença força contraposades.

Sense necessitat d'anar més lluny, això ja es va veure ben clar en el Primer Congrés de Cultura Tradicional i Popular, que la Generalitat va convocar i celebrar l'any 82 i en el qual vaig tenir l'honor i la responsabilitat d'actuar de moderador en un dels seus àmbits, en el qual –en aquest Congrés–, i malgrat el títol consensuat –que fixem-nos que, en relació amb el present Projecte de llei, inverteix l'ordre dels termes «popular» i «tradicional»–, doncs, en més d'una ocasió van haver-hi fortes discrepàncies sobre aquests conceptes.

Per exemple, en una de les ponències inaugurals –la que tractava de cultura popular i art actual– es va dir –cito textualment–: «Si parlem de cultura tradicional com a sinònim de cultura popular, hem de saber que només n'estem enfocant una part i que la confrontació o comparació amb la cultura moderna és errònia, perquè la cultura popular consta de passat, de tradició i d'actualitat, les noves aportacions que l'evolució històrica ha incorporat i incorpora a la cultura popular.» Aquest parell de lacòniques frases publicades a la memòria de l'esmentat Congrés, tot i que naturalment podrien matisar-se, diuen molt més que tots els llargs paràgrafs de l'exposició de motius a la qual em refereixo; una exposició de motius en la qual, en general, es parla quasi sempre de cultura sense cap qualificació delimitadora i, en

alguns casos comptats, o bé només es parla de cultura tradicional o bé de cultura popular i tradicional, amb una gran imprecisió semàntica pel que fa a la terminologia i alternant, segons els casos, l'ordre d'aquells dos conceptes. Veritablement, mai no se sap ben bé de què es parla ni –hi insisteixo– amb quins criteris.

D'altra banda, la lectura d'aquesta exposició de motius podria fer pensar que la llei dona una major preponderància als problemes de l'associacionisme per sobre dels específicament culturals, i, en canvi, recordo que, dels catorze articles que conté, només tres es refereixen a l'associacionisme. De tot plegat, en resulta que, en acabar de llegir aquesta exposició de motius, no hàgim aclarit cap dels dubtes que poguéssim tenir abans de fer-ho i que no acabem de veure ben bé quina és la seva principal problemàtica i quines són les seves intencionalitats essencials. Repeteixo que sé que es tracta d'un tema que no és gens fàcil, però, d'això a exposar-lo tal com es fa, hi ha una diferència enorme.

Tal com ja he dit en la meua primera intervenció, en l'esmena a la totalitat, es tracta d'una impresentable exposició de motius, plena d'incoherències i vaguetats, de contradiccions i afirmacions discutibles, d'imprecisions i criteris erronis, i que, per tant, això sol ja hauria fet que també haguéssim hagut de demanar el retorn d'aquesta llei al Consell Executiu, a fi de poder-ne corregir a fons la seva estructura i el seu redactat. Una estructura i un redactat que, com que ja ho vaig dir a la Comissió de Política Cultural, no em fa res de repetir-ho ara, aquí i avui: una estructura i un redactat que farien que, en el meu camp professional, la universitat, un text semblant en cap cas no hauria merescut l'aprovat, sinó que, per obtenir-lo, s'exigiria que fos estudiada més a fons la seva problemàtica, que se n'aclarissin molts punts confusos, que es corregissin determinats conceptes erronis, que no es divagués i se centrés més en el tema, que es reestructurés de nou i amb més coherència i que es tornés a presentar en una pròxima convocatòria. I que consti que, personalment, sempre m'ha costat molt d'haver de prendre actituds d'aquest tipus, però, quan cal, cal fer-ho.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martorell. Torn en contra: el senyor Jané té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, evidentment que no entraré en la valoració que un il·lustre professor pogués fer d'un treball acadèmic que li fos presentat amb el contingut i la forma d'aquesta exposició de motius, entre altres coses perquè no estem ara fent treballs acadèmics, sinó simplement donant tràmit a aquest Projecte de llei. A l'exposició de motius, les esmenes presentades fan referència, en el segon paràgraf, a la vida associativa, precisament; en el cinquè, al moviment associatiu; en el sisè, a les entitats associatives nascudes, precisament, de la societat civil; al setè, de supressió, ja ha estat també esmentada la seva composició; el vuitè parla de coordinació entre les associacions i, aleshores, jo faria menció que en el treball de ponència i de comissió es van intro-

duir modificacions en el text, en el paràgraf tercer, sisè, desè i onzè d'aquesta exposició de motius.

Hi ha una qüestió, amb tota cordialitat, senyor Martorell, que és una mica entrar en la contradicció del que exposa, des del meu punt de vista. L'esmena 68, que el vostre Grup presenta, en definitiva, en aquesta esmena, que proposa l'addició d'un nou paràgraf després d'haver demanat la supressió dels actuals, se'ns diu «lleigeixo textualment»: «En el moment de procedir a l'ordenació normativa d'un dels sectors essencials de la vida cultural del país, és de justícia considerar la present llei hereva de quatre línies d'actuació que han configurat la realitat de la cultura popular i tradicional de Catalunya: l'impuls de l'associacionisme al voltant de la pràctica, creació,» etcètera, i llavors hi ha el nomenament d'una sèrie d'entitats de casa nostra, il·lustres entitats de casa nostra, amb un llarg pelegrinatge a través dels temps, i que precisament són les que han forjat el teixit associatiu cultural de Catalunya.

Evidentment que he dit que no entràrem en la valoració que l'il·lustre professor i diputat senyor Oriol Martorell fa; evidentment que hi haurien altres professors que la seva valoració potser seria diferent. És per tot això que mantindrem la nostra votació coherent amb el text i coherent amb l'articulat d'aquesta exposició de motius.

Senyor president, no sé si és aquest moment processal, però presentarem a la Mesa una rectificació de tipus formal-lingüístic, signada per tots els cinc grups de la cambra i que afecta l'article 3. I voldríem preguntar, per qüestió d'ordre, si també s'ha donat per defensada i debatuda l'esmena 47, del Grup Socialista, que afecta la disposició transitòria, així com la penúltima, que afecta el títol de la llei.

Gràcies, senyor president; senyores, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. La presidència entén que l'únic que resta per defensar és l'esmena socialista número 77 al títol de la llei; les altres estan defensades. Per a la defensa d'aquesta esmena, té la paraula el senyor Martorell.

El Sr. MARTORELL: Gràcies, senyor president. Només la faré molt breu per deixar assentat aquest nostre criteri. Aquesta última esmena nostra, que ja només té un valor quasi testimonial, insistia en la nostra ferma proposta de dividir la problemàtica tractada en aquest Projecte de llei en dues lleis totalment diferenciades, en considerar que són dos temes massa importants per no merèixer cadascun d'ells un tractament específic. I ara, en acabar la meua intervenció, ja només voldria dir que m'agradaria pensar que aquells meus sentiments esmentats al principi, sentiments de tristesa i de desencís per l'aprovació d'aquesta llei, poguessin adquirir ben aviat un altre to molt diferent en debatre's i aprovar-se en aquesta cambra les repetidament anunciades lleis de patrimoni cultural i d'associacionisme; i que aquestes dues lleis corregissin respectivament molts dels punts aprovats avui.

No ha estat així i de veritat ho lamentem. I ho lamentem de debò perquè són uns temes que —hi insisteixo, no em fa por d'insistir-hi— ens interessin i ens preocupin moltíssim.

Tant i tant ens interessin i ens preocupin, que aquesta és la principal raó per la qual no ens hem pogut pronunciar a favor d'un projecte de llei que queda molt per sota d'allò que aquests temes necessiten i mereixen.

D'altra banda, em sembla que ningú no ho pot dubtar: hem donat i estem donant moltes i constants proves individuals i col·lectives, a molts i molts diferents nivells de l'Administració pública, que els socialistes catalans considerem, des de molts punts de vista, d'una importància extraordinària per al conjunt de la nostra societat i per a la vida de tot el nostre país tant el tema de la cultura popular i tradicional com el tema de l'associacionisme cultural.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell. Torn en contra: el senyor Jané té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest tema del títol, i, lògicament, lligat al títol el contingut del Projecte de llei, va estar llargament debatut en ponència i en comissió, especialment potser va ser el punt en què en les sessions de ponència, en la sala on se celebrava la Ponència, en els passadissos d'aquesta cambra, doncs, més hem parlat, lògicament, d'aquesta qüestió. Forma el nucli essencial de concebre el Projecte de llei d'una manera o d'una altra per part dels grups de la cambra. Nosaltres, en aquest moment d'aquest tràmit, no havent obtingut un consens previ que hagués portat a no haver de considerar les esmenes a la totalitat i, a la vegada, introduir-hi unes possibilitats d'arranjaments en el text articulat, l'única cosa que hem d'anunciar és que mantindrem el nostre vot favorable a aquest títol, també, per motius funcionals i motius polítics.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Abans d'entrar a les votacions s'ha de comunicar a la cambra que en l'article cinquè, apartat c), hi ha una modificació que ha merescut la conformitat de tots els grups de la cambra, que ara li donarà lectura un senyor secretari.

El Sr. SECRETARI QUART: «Els diputats sotasignats, representants de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, d'acord amb el criteri expressat pels serveis lingüístics del Parlament, proposem que la redacció definitiva del text del Dictamen de la Comissió de l'article 5, apartat c), del Projecte de llei de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, sigui el següent:

»«c) Les activitats, els coneixements i els altres elements immaterials que són expressió de tècniques, oficis o formes de vida tradicionals.»»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Passem a les votacions. Es faran pel següent ordre: votarem les esmenes de cada Grup, conjuntament, per ordre de menor a major. Si algun senyor diputat vol votació separada, prego que m'ho indiqui. Després es votarà l'articulat, juntament amb les disposicions transitòries i finals, segons el Dictamen; després, l'exposició de motius, i després, el títol.

Per consegüent, en primer lloc es voten les esmenes presentades pel Grup Popular, conjuntament.

(*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí, el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Jo volia demanar votació separada de l'esmena número 20, del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: De la 20, molt bé. Doncs, en primer lloc, es vota aquesta esmena número 20, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 92 en contra i cap abstenció.

Es voten la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 57 en contra i 36 abstencions.

Passem ara a la votació de les esmenes al Grup d'Iniciativa per Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 36 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

Es voten les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya han quedat rebutjades per 36 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

Es voten les esmenes del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup Socialista han quedat rebutjades per 36 vots a favor, 57 en contra i 6 abstencions.

A continuació es voten els articles 4, 5 i 8, que no tenen esmenes, aquests tres articles.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles han quedat aprovats per 57 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

A continuació es vota la resta de l'articulat, amb la disposició transitòria i les dues finals. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) El senyor Curto vol la paraula?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Votació separada, senyor president, dels articles 1, 2, 3, 5...

El Sr. PRESIDENT: El 5 ha estat votat.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Perdó: 1, 2, 3, 6, 7 i disposició transitòria, i ja està, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Martorell demana per parlar.*) El senyor Martorell té la paraula.

El Sr. MARTORELL: Nosaltres demanàvem també separat, però diferentment, o sigui que complica la cosa. Perquè nosaltres demanàvem votar per separat l'1, 2, 3 i 4 -3, 4- i 6.

El Sr. PRESIDENT: No, el 4 ja ha estat votat.

El Sr. MARTORELL: Ai, m'he equivocat. El 5, volia dir.

1, 2, 3, 5...

El Sr. PRESIDENT: També ha estat votat.

El Sr. MARTORELL: Doncs, 1, 2, 3 i 6.

El Sr. PRESIDENT: I 6?

El Sr. MARTORELL: I 6. Aquests per separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Conjuntament. Coincideixen menys en dos. De manera que farem en primer lloc la votació d'aquests: 1, 2, 3 i 6.

(*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. I demano disculpes per endavant, però jo crec...

El Sr. PRESIDENT: Està en el seu dret i no cal que es disculpi.

El Sr. FUENTES: ...però havent-hi tan pocs articles, i nosaltres ara hauríem de proposar una votació separada diferent, jo demanaria que els que queden es votessin un per un. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, els votarem un per un.

Article primer. Vots a favor del text de la Ponència. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 16 en contra i 21 abstencions.

Es vota l'article segon. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article segon ha quedat aprovat per 63 vots a favor, 9 en contra i 27 abstencions.

Se sotmet a votació l'article tercer. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Article quart. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart ha quedat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Se sotmet a votació l'article cinquè.

(*Remor de veus.*)

Ja ha estat votat, i el quart també.

Votem l'article sisè. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article sisè ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 15 en contra i 21 abstencions.

Passem a l'article setè. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article setè ha quedat aprovat per 64 vots a favor, 21 en contra i 15 abstencions.

L'article vuitè ha quedat votat anteriorment.

Es vota l'article novè. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 9 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 30 en contra i 12 abstencions.

Es passa a la votació de l'article 10. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 10 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions.

L'article 11. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 11 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions.

Article número 12. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 12 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 36 en contra i 6 abstencions.

Es passa a la votació de l'article 13. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 27 en contra i 15 abstencions.

Es vota l'article 14. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 14 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 28 en contra i 15 abstencions.

A continuació es vota la disposició transitòria. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició transitòria ha quedat aprovada per 58 vots a favor, 38 en contra i 6 abstencions.

Disposicions finals, primera i segona conjuntament? (Pausa.) Doncs conjuntament les finals. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les disposicions finals han quedat aprovades per 58 vots a favor, 29 en contra i 9 abstencions.

A continuació es vota l'exposició de motius. Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exposició de motius ha quedat aprovada per 58 vots a favor, 38 en contra i 6 abstencions.

Finalment, es vota el títol de la Llei. Vots a favor?

Títol i títols.

Vots en contra?

Abstencions?

El títol i títols de la Llei han quedat aprovats per 58 vots a favor, 38 en contra i 6 abstencions.

Ara els grups poden fer explicació de vot durant un temps màxim de cinc minuts.

El senyor Jané té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats ...

El Sr. PRESIDENT: Prego silenci!

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Acabem el tràmit parlamentari d'aquest Projecte de Llei, que, per voluntat del nostre Govern i pel treball d'estudi, de debat, i pel solemne acte de les nostres votacions hem convertit en llei. El nostre Grup de Convergència i Unió l'ha votat positivament, a més a més de complir un dels punts del nostre compromís, contret en el programa electoral —el 15.2.2. i el 15.3.3.—, que ens va comportar la nostra majoria de govern. L'hem votat convençuts que ens dotem d'una bona eina d'actuació en les polítiques culturals. Durant el seu tràmit hem pogut veure avançar la proximitat del debat de dues importants iniciatives legislatives del Govern: el Projecte de Llei del patrimoni històric, que contemplarà aspectes globals de la nostra riquesa cultural, ben diferenciada, i que ho podrà fer tenint en compte la perspectiva comunitària europea, i l'anunciat Projecte de Llei d'associacions.

Fa molts, molts anys, que Catalunya avança en el terreny de la possibilitat i així fem camí en la història; respectem qui opinava i pot seguir opinant que primer calia dotar-nos d'aquells altres textos legals. Però, sense esperar més, el nostre Grup acaba de sancionar amb el vot aquest text perquè compartim lògicament el que se'ns diu en el document segon de la memòria del Projecte que justifica la conveniència del seu tràmit. I, a més a més, em sembla, ens sembla que per tal de comprendre el veritable abast i transcendència d'aquesta ja Llei per a Catalunya, cal observar l'estructura actual de la nostra societat. Max Weber va dir que la nostra època es caracteritza per la racionalització generalitzada de l'existència, cosa que s'ha traduït en un fort mecanicisme; fer vacances o anar de festa s'ha inscrit en el marc productivista; es deixa poc espai a l'expressivitat individual i/o col·lectiva i, a més, a les manifestacions més ritualístiques, més litúrgiques.

Aquesta Llei pot ajudar, ben aplicada, a afavorir el desig de més proximitat i el retorn a les fonts, a les arrels, el contacte directe amb l'home, amb la natura, i també afavorir les iniciatives que s'observen de revalorització de l'imaginari col·lectiu, de recuperació de símbols, de tradicions i de rituals, gràcies a un vitalisme societatari que es dona en nuclis importants de les nostres contrades. Estem davant d'un nou concepte de festa i de les maneres de celebrar-la; estem en un procés de reconsideració de relació home-natura. En definitiva, creiem que aquesta Llei no ajudarà a fer arqueologia, ans al contrari, s'arrela en els conceptes més prospectius de cultura popular. Allò que hem intentat plasmar en el seu articulat és el fet de la identitat, el fet patrimo-

nial; vol aconseguir ser una eina de plataforma de futur del cos social del país, perquè, quan es parla d'associacionisme o de cultura tradicional i popular, s'ha de pensar, bàsicament, amb visió prospectiva, amb visió de futur. I quan es parla de prospectiva, cal reconèixer l'ésser del país amb les seves múltiples expressions de vida. En aquest sentit, aquesta Llei està estimulant el reconeixement del nostre patrimoni etnològic integral.

Arribat aquest moment, permeteu-nos, senyor president, saludar, en primer lloc, els representants del món cultural que ens honoren amb la seva presència a la llotja, als quals volem donar les gràcies perquè amb les seves aportacions ben crítiques i ben positives ens han ajudat a millorar el text original, i ho fem a la Federació de Cors de Clavé; a la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya; l'Agrupació de Colles de Geganters de Catalunya; l'Agrupament d'Esbaris Dansaires; la Federació Catalana de Pessebristes; la Coordinadora de Diables; la Federació de Grups de Teatre *amateur* de Catalunya; la Federació d'Ateneus de Catalunya; la Federació d'Entitats Sardanistes de Catalunya i la Coordinadora de Bastoners.

També volem agrair als estudiosos que, a més dels seus treballs continuats en el dia a dia d'estudi i de recerca, així com de docència i de divulgació, ens han ajudat en el nostre treball parlamentari i ens han permès que, amb els seus criteris i amb els seus consells, poguéssim millorar conceptualment el text original. Gràcies, doncs, senyora Dolors Llopart, senyora Josefina Roma, senyora Ramona Violant, senyor Josep Manyà, senyor Lluís Calvo, senyor Joan Prat, senyor Llorenç Prats, senyor August Panyella.

En aquest punt volem constatar que els posicionaments diferenciats de cada Grup de la cambra no han sigut obstacle per fer un bon enriquiment amb textos aportats i altres transaccionats al text legal. La cordialitat i la seriositat en el treball dels diputats Oriol Martorell, Ernest Benach, Roc Fuentes, Pere Barceló són agraïbles. Permetin-me manifestar la meua personal expressió de satisfacció per haver compartit aquest treball parlamentari amb la diputada Rosa Bruguera. Crec que hem fet un bon treball d'equip. Ambdós volem agrair la col·laboració trobada en els serveis de la nostra cambra; les amables persones de Biblioteca i Documentació; el lletrat senyor Xavier Muro; la secretària senyora Laura Daura. Volem agrair també les aportacions crítiques que en el seu dia ens van fer els nostres companys de la Sectorial de Cultura de Convergència Democràtica de Catalunya i de la Comissió de Cultura d'Unió Democràtica de Catalunya, així com als responsables del Departament de Cultura pel treball de discussió i d'apropament de posicions respecte a la Ponència.

I en aquest moment d'agraïment també volem manifestar la nostra millor consideració a l'estol de dones i d'homes que, al llarg del temps, més aviat amb més dificultats que amb menys, han sabut de veritat crear, fomentar, conservar, protegir i difondre la cultura catalana, fent-la tot donant-li vida amb tantes i tantes associacions arreu del nostre territori i fora d'ell, autènticament popular, a l'abast del poble, i,

per això, incorporant llurs formes i manifestacions a la tradició més viva.

Amb el nostre vot positiu a aquest Projecte de Llei volem pensar que ajudem la continuïtat d'aquest important voluntariat. L'autèntic patrimoni que té un país com Catalunya és la seva cultura, és a dir, el seu sistema de pràctiques i de creences, que articulen l'existència d'un grup humà. Aquesta Llei pretén esdevenir un instrument que permeti al país aprofundir en el seu autoreconeixement per tal de vertebrar-se i transmetre a les futures generacions els nostres trets diferencials. Cal projectar-nos al futur sense perdre el nostre ésser cultural específic. Potser es pot resumir que amb aquesta nova Llei podem afavorir el diàleg entre tradició i modernitat, tot fent-ne eina vertebradora de futur. Ara, caldrà un bon desplegament i una bona aplicació. Per inspirar-ho potser podríem manllevar les paraules del nostre poeta J. V. Foix, ben arrelat a la tradició popular de Sarrià, ara que celebrem el centenari del seu naixement: «m'exalta el nou i m'enamora el vell».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Cap més Grup vol explicar el vot?

Projecte de llei de l'Estatut del consumidor

Per consegüent, passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de l'Estatut del consumidor i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei?

Té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, l'Estatut del consumidor que tinc avui l'honor de presentar davant d'aquest Parlament va ser objecte de la més àmplia difusió i debat en el procés de la seva elaboració, mitjançant consultes a tots els sectors de l'ordre social, econòmic i institucional, que tingueren així ocasió de fer la seves observacions i també les seves aportacions al text primitiu. Aquell Projecte, al mateix temps, va tenir la seva entrada al Parlament el 14 de juny de 1991 i va esdevenir objecte del corresponent informe de la Ponència de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme.

El text que presentem en aquesta ocasió constitueix una nova versió, en què s'ha assumit d'entrada l'informe de la Comissió esmentada, fruit de les aportacions dels diferents grups que integraven llavors el Parlament. Així mateix recull, a més del parer d'aquella Ponència sobre el Projecte anterior, les noves aportacions dels grups d'aquest Parlament assumides en comissió, amb la qual cosa podem dir que es troba notablement enriquit i participat. No obstant ai-

xò, hem de dir, perquè és de justícia, que l'Estatut del consumidor no obre a Catalunya el procés de compliment del mandat constitucional i de desenvolupament d'una competència autonòmica exclusiva que l'empara i el justifica, sinó que ve a culminar una preocupació sistemàtica del legislador i del Govern català per a la defensa dels drets i dels interessos dels consumidors i dels usuaris de Catalunya.

En efecte, podem fer esment d'una sèrie de lleis, ja aprovades, que emparen els consumidors des de diversos àmbits, tal i com exigeix la matèria pluridisciplinària que abasta la defensa dels seus drets. Es tracta d'instruments eficaços al servei del fi proposat. Així, podem fer referència a la Llei de regulació administrativa de determinades estructures comercials i vendes especials, a la Llei d'equipaments comercials, a la Llei de creació de l'Institut Català del Consum, a la Llei de disciplina de mercat i defensa dels consumidors i usuaris i a la Llei de comerç interior, per esmentar disposicions legals relacionades directament amb la comercialització de béns, productes i la prestació de serveis. Però també hem de tenir presents lleis —com dèiem— d'altres àmbits, com són la Llei d'higiene i control alimentari, la Llei de prevenció i assistència en matèria de substàncies que poden generar dependència, o la Llei de protecció de l'àmbit atmosfèric, per esmentar-ne només algunes de més gran interès i relació amb el tema que ens ocupa.

Vull dir amb tot això que el legislador català no ha restat aliè a la preocupació del gran univers de la defensa dels consumidors i dels usuaris. Molt més prolíxa seria, per altra banda, la relació de disposicions administratives que han estat aprovades pel Govern al llarg dels últims anys i que demostrin el seu compromís i afany en la salvaguarda dels drets dels consumidors esmentats.

L'Estatut del consumidor ve ara a culminar-ne el procés, perquè es tracta d'una llei general adreçada específicament a la protecció dels consumidors i constitueix un text codificador dels seus drets fonamentals, que queden integrats i contemplats en el marc ampli d'una Catalunya plenament integrada en el si de la comunitat econòmica europea en aquesta qüestió, també. La incorporació d'un estatut del consumidor a l'ordenament jurídic català perfecciona els mitjans disponibles a l'abast del consumidor en compliment del mandat exprés de la Constitució adreçat als poders públics amb la finalitat de garantir la seva defensa, tot protegint mitjançant procediments eficaços la seva salut i els seus legítims interessos econòmics. Així mateix, en compliment de l'article 51 de la Constitució, que imposa als poders públics l'obligació de promoure la informació i l'educació dels consumidors i dels usuaris, fomenta alhora les seves organitzacions i estableix les consultes pertinents per tal de poder fer efectius aquests principis.

La present Llei, doncs, com dèiem, recull en primer terme els drets fonamentals dels consumidors, que són: la protecció de la salut i la seguretat; la protecció dels interessos econòmics; la informació i educació en matèria de consum; la representació, la consulta i la participació i, també, la protecció jurídica i la reparació de danys. La nostra societat,

que està basada en el sistema d'economia de mercat, persegueix la concurrència lleial entre les empreses i el més gran benestar possible per als consumidors, que, en qualsevol cas, haurien de ser els beneficiaris del sistema. Com a conseqüència, la seva protecció exigeix als poders públics, a mesura que es desenvolupa el sistema econòmic sobre els pressupostos assenyalats, que constitueix l'essència del nostre propi sistema, un esforç d'elaboració normatiu per fer possible i efectiva la llibertat de l'acció dels consumidors i dels usuaris.

Això exigeix la posada a punt de programes d'informació i educació per al consum que facilitin la possibilitat de portar a terme eleccions responsables i racionals per part d'un consumidor cada vegada més pressionat per les noves estratègies de vendes i de publicitat. En síntesi, el sistema d'economia de mercat ha de comportar un equilibri entre els interessos dels consumidors i els interessos dels mateixos sectors econòmics. Per altra part, el consumidor català, en el mercat europeu, es converteix en aquest moment en un mercat interior on els productes i els serveis circulen lliurement, la qual cosa ha d'induir-nos també a reflexionar sobre la necessitat d'aprofundir en els mecanismes de tutela. En efecte, això fa que ens vegem més compromesos, si escau, en la tasca de salvaguardar els seus drets, que hem relacionat abans i que l'Estatut del consumidor consagra.

El Projecte d'estatut, en el seu capítol primer, defineix el concepte del consumidor, sigui persona física o jurídica, com el destinatari final en l'àmbit de Catalunya de béns i serveis per a llur consum particular, familiar o col·lectiu, sempre que el proveïdor sigui una empresa, un professional o, àdhuc, la mateixa Administració pública.

A continuació, al llarg del capítol segon, es desenvolupen els drets fonamentals dels consumidors i usuaris, començant per establir diverses accions orientades a protegir la seva salut i seguretat, amb la finalitat que els béns, productes i serveis arribin al seu abast en les condicions més adequades, i arbitrants les mesures necessàries per a retirar del mercat els que no les compleixin; aclarir les responsabilitats i reprendre, si escau, les conductes infractores.

Es fa especialment esment de la cura dels aliments, els productes adreçats a la salut i de la cura higiènica i estètica de la persona; les cauteles respecte dels productes peril·losos; els aparells i serveis susceptibles d'afectar la seguretat física de les persones; els transports col·lectius; les instal·lacions i els espais públics, per esmentar-ne només alguns. També es fa referència expressa als mitjans per a la millora de la seguretat viària i a la preservació del medi ambient.

Pel que fa a la protecció dels interessos econòmics, la Llei recull el compromís del Govern per tal d'evitar abusos en la contractació i altres pràctiques comercials que puguin considerar-se lesives per als consumidors, tot vetllant per l'aplicació de la legislació vigent en la matèria. Al mateix temps, per a la millor protecció dels drets econòmics del consumidor, s'incideix en el compromís de la Generalitat de vetllar perquè els consumidors puguin rebre la informació més completa possible als efectes de poder exercir una elec-

ció racional entre productes i serveis competitiu, la qual cosa constitueix uns dels mitjans més idonis per a la protecció del consumidor.

En efecte, la secció tercera del Projecte d'estatut abasta concretament el dret a la informació en matèria de consum i exigeix que la informació permeti la utilització satisfactòria de béns i productes a disposició del consumidor, per la qual cosa ha d'incloure la referència a la seva composició i identificació amb la finalitat que els consumidors puguin portar a terme una elecció racional, activitat que suposa la manifestació de la seva desitjable maduresa.

En relació amb aquest punt, el Projecte recull imperativament que la promoció de béns, productes i serveis destinada als consumidors hagi de ser concebuda i portada a terme de forma que no pugui enganyar-los ni induir-los a engany. Per això prescriu que la informació continguda en envasos i embalatges i l'etiquetatge sigui veraç i suficient en els aspectes bàsics de la transacció. Igualment, el Projecte alerta en relació amb la publicitat, amb la finalitat d'impedir que aquesta indueixi a error els consumidors, sigui quin sigui el suport que utilitzi. Finalment, s'exigeix al proveïdor que faciliti al consumidor la documentació pertinent que acrediti i identifiqui la transacció.

El Projecte particularitza sobre el nivell d'informació en el cas d'adquirents i llogaters d'edificis. La referència ha estat inclosa atès que les estadístiques sobre el nivell de reclamacions dels consumidors d'aquests béns i serveis justifica una dedicació particular al tema, sens perjudici de l'obligada remissió a les disposicions específiques en la matèria, però sí com un reforç en la consideració d'una casuística que per les seves característiques de fons i extensió mereix —en tenem— un tracte específic.

Completa la referència al dret a la informació el compromís del Govern de la Generalitat en el foment i creació d'oficines d'informació al consumidor, tant de caire comarcal com també municipal, i l'establiment de les seves finalitats, amb el propòsit d'habilitar una xarxa de serveis per a l'orientació més correcta dels consumidors en l'exercici dels seus drets, dins de l'àmbit de la geografia catalana i per a facilitar actuacions en el cas de possibles denúncies, apropiant l'administrat i el consumidor, donats els drets reconeguts en aquest Estatut.

El dret a l'educació per al consum es concep amb la finalitat que els consumidors puguin satisfer racionalment les seves necessitats, conèixer i exercir amb responsabilitat els seus drets i com una contribució, en tot cas, a la formació integral de la persona. En el mateix Estatut s'obliga el Govern de la Generalitat a incloure la informació per al consum en els graus d'ensenyament que siguin més eficaços; a la formació dels adults, assegurar també la formació permanent del personal docent que hagi d'exercir les funcions assenyalades i a fomentar programes i campanyes dedicats a aquests fins als mitjans de comunicació social que depenen de la Generalitat.

Quant al dret de representació, consulta i participació, l'Estatut es fa ressò del fet que els drets dels consumidors es

defensen amb una més gran eficàcia de forma col·lectiva i per això exigeix al Govern de la Generalitat de fomentar i donar suport a les associacions i organitzacions que representen els interessos dels consumidors. No obstant això, l'Estatut es preocupa de definir-les exigint que no tinguin finalitat de lucre i que els seus objectius estiguin compromesos en la defensa dels interessos assenyalats, prohibint que portin a terme activitats que puguin comprometre la seva independència.

L'Estatut té cura, particularment, de salvaguardar la naturalesa d'aquestes organitzacions allunyant-les de tota possibilitat de ser utilitzades per a altres finalitats que podrien donar-los una naturalesa apòcrifa. En aquest cas se'ls impediria l'accés als ajuts que la Generalitat té previstos per a aquestes organitzacions.

L'Estatut preveu, així mateix, els drets que assisteixen les organitzacions esmentades, entre els quals destaca el reconeixement de la seva condició —en les més representatives— en la participació en les polítiques sectorials i el dret a ser consultades en l'elaboració de disposicions de la Generalitat que els afectin. Aquest dret ja ha estat reconegut i portat a la pràctica pel Govern de forma sistemàtica, donant-los audiència, bé de forma individualitzada o a través dels òrgans que la representen, amb totes les disposicions de caràcter general que incideixen en els seus interessos.

Quant al dret a la protecció jurídica i reparació de danys, l'Estatut els contempla dins el marc de la legislació vigent i preveu l'impuls del sistema d'arbitratge en l'àmbit territorial de Catalunya. En relació amb els sistemes d'arbitratge hem de dir que la seva creació, fins al moment, s'ha vist demorada per la manca de l'adequada reglamentació estatal en la matèria i per la dificultat que aquest conseller hagi hagut de conversar ja amb tres directors, amb tres presidents-directors de l'Institut Nacional del Consum. No obstant això, en aquests moments puc anunciar la imminent posada en marxa de la Junta d'Arbitratge de Catalunya mitjançant la signatura d'un acord amb el Ministeri de Sanitat i Consum.

Una innovació interessant de l'Estatut en la legislació del seu gènere, recollida en el capítol 4, és la consideració de col·lectius de consumidors especialment protegits, donades les seves circumstàncies. Així, es fa esment dels infants i adolescents, en relació amb els quals s'atendrà, en especial, el que fa referència als productes de consum, als llocs d'esbarjo destinats a aquests grups i també, en el seu benefici, a la seguretat dels aparells i de les instal·lacions de la llar.

L'Estatut, així mateix, recull la preocupació per la regulació de la publicitat i els missatges comercials adreçats a la població infantil i l'exhibició pública de missatges o objectes que puguin afectar la seva sensibilitat.

En escometre un compromís per a la protecció específica per part de l'Administració pública de les dones gestants s'intenta evitar que una publicitat tendenciosa o insuficient pugui afectar les decisions que han de ser preses amb plena llibertat per part de les integrants d'aquest grup, tenint en compte, per altra banda, que una informació adient que inci-

deixi sobre aquest grup especial de protecció tindrà beneficis efectes per als futurs ciutadans.

En el mateix capítol s'insta a l'adopció de mesures especials de consideració adreçades als consumidors de la tercera edat i a aquells altres amb disminucions físiques o psíquiques, tot deixant constància d'una preocupació encara de més gran respecte per aquests col·lectius assenyalats com a consumidors que apareixen més inermes en la societat de la qual ells formen part. No es tracta, en qualsevol cas, d'un gest paternalista, sinó d'estricta justícia, perquè l'atenció als consumidors, en aquest cas, es decanta per un tracte de major consideració vers els grups socials que per circumstàncies especials i pròpies presenten un grau més gran d'indefensió.

Una codificació dels drets dels consumidors no podria romandre aliena, al nostre país, a la consideració explícita dels drets lingüístics. Per això s'escomet en el capítol quart una atenció específica a aquest tema, que té el seu origen consagrat en el bloc constitucional en reconèixer l'oficialitat de la llengua catalana, tant en la Constitució espanyola com en l'Estatut d'autonomia, on es defineix, a més, com a llengua pròpia de Catalunya i s'insta la Generalitat a crear les condicions que permetin d'arribar a la seva igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans en el nostre país.

Per observar aquest mandat es reconeix en el Projecte d'estatut el dret que els consumidors de Catalunya tenen a rebre en català les informacions pertinents per a l'ús i consum dels béns, productes i serveis, i en especial les dades obligatòries directament relacionades amb la salvaguarda de la seva salut i seguretat. Igual dret es reconeix quant als contractes d'adhesió i contractes tipus i altres condicions i clàusules generals i documentació complementària.

Així mateix, el Projecte de llei estableix que les empreses i establiments dedicats a la venda de productes o la prestació de serveis han de trobar-se en condicions de poder atendre —s'entén que correctament— les demandes dels consumidors quan s'expressin en qualsevol de les llengües oficials de Catalunya. Aquest precepte es troba en perfecta conjunció amb l'article 3.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on s'insta la Generalitat a garantir l'ús normal i oficial dels dos idiomes i a assegurar la igualtat plena a què ens referíem anteriorment. Es tracta, en definitiva, d'un precepte orientat a facilitar la convivència, aprofundint, a la vegada, en l'efectiu desenvolupament dels drets lingüístics dels consumidors catalans i en un esforç per tal que l'adequació i compliment d'aquests preceptes sigui eficaç. Preveu l'adopció de mesures necessàries per a fomentar el seu exercici d'una manera progressiva, preveient consultes als sectors implicats i la possibilitat d'arbitrar sancions justificades amb respecte, en tot cas, de la legislació comunitària en la matèria.

El Projecte, en el seu capítol cinquè, recull la tipificació de les infraccions i la previsió que les sancions s'aplicaran de conformitat amb la Llei 1/90, de 8 de gener, de disciplina de mercat i defensa dels consumidors i dels usuaris, sens perjudici de les disposicions sectorials aplicables.

Per últim, constitueix una previsió de gran interès en ordre a l'eficàcia de l'aplicació de la Llei el fet que el Projecte insti el Govern per tal d'aplicar mesures de cooperació i coordinació entre les administracions públiques i els diferents organismes amb competències en matèria de consum. Es tracta d'un mitjà indispensable per a l'operativitat del sistema de protecció als consumidors que pugui contribuir a corregir la dispersió que es produeix en l'exercici d'una competència de caràcter tan pluridisciplinari. Així mateix, es preveuen uns instruments de coordinació i de control dels productes i serveis en el mercat, tractant d'evitar que la Llei esdevingui una simple disposició programàtica amb excel·lents intencions.

Finalment, i per acabar, s'aprofita l'ocasió que brinda aquest Projecte per a declarar el suport exprés del Consell Assessor del Consum i de l'Institut Català del Consum en el compliment de la Llei, modificant en alguns aspectes els objectius i estructures d'aquest últim per tal de dotar l'Institut de la més gran eficàcia al servei dels consumidors.

Al llarg d'aquest ràpid recorregut que he fet pel contingut del Projecte, espero haver exposat el fet palès aquest —intenció, si més no— de la necessitat d'aquest instrument de cara a culminar aquesta llarga feina que s'ha portat en la defensa d'aquests drets bàsics, que són els dels consumidors. Valoro com a positiu el treball que s'ha fet en el si de la Comissió de cara a enriquir el text inicial, i en aquest moment espero que d'aquí a pocs moments, mitjançant tots els pronunciaments que des dels diferents grups es facin en relació amb aquest Projecte de llei, a partir —com dic— de pocs instants Catalunya tingui una nova eina que culmini tot aquest treball que s'ha fet des de diferents àmbits i que ens porta cap a una Catalunya en la qual la qualitat de vida dels nostres ciutadans vagi augmentant.

A tots vostès, moltes gràcies, i d'una manera molt especial a tots els senyors diputats que han tingut un treball actiu i diligent en la millora i en les modificacions d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si no hi ha cap diputat encomanat per la Comissió per presentar el Dictamen, doncs, fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i dotze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem en el debat del Projecte de llei de l'Estatut del consumidor. L'article primer no té cap esmena. Passem a l'article segon, esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. L'esmena primera del nostre Grup fa referència a una esmena de modificació o d'addició de l'article segon d'aquest Projecte de llei que parla dels drets del consumidor. La proposta del Govern ens fa una proposta de drets del consumidor, que són els drets que la legislació europea ara fa quinze anys, dotze anys ha recollit, estan recollits, però creiem que hi ha un nou dret que caldria incorporar en aquest article, que seria el que fa referència al dret al medi ambient i a la defensa de la qualitat de vida. És a dir, les últimes iniciatives legislatives en relació amb aquest tema a Europa contemplen ja aquest dret, i, per tant, la nostra esmena faria referència a la necessitat d'incloure dintre d'aquest article segon —que, ho repetixo, fa referència als drets del consumidor— tots aquells aspectes que fan referència al dret al medi ambient i a la qualitat de vida.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra, té la paraula el diputat senyor Sánchez i Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. A nosaltres, en vista de l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa respecte a incorporar al nostre article 2 el tema de la defensa del medi ambient i de la qualitat de vida, tenint en compte que també nosaltres, si és possible, volem millorar la legislació europea al respecte, i malgrat que en el nostre article 5 també tenim constància, també fem una explicació del que és la defensa del medi ambient, incorporàrem o presentàrem a la Mesa una esmena transaccional, amb la qual incorporàrem un nou punt f), en què diu que: «també serien drets dels consumidors el dret a la defensa de l'ambient i a la qualitat de vida».

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez i Llibre. En quin moment vindrà l'esmena transaccional?

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Immediatament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Socialista també té esmena a l'article 2; per a la seva defensa, té la paraula...

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aprofito l'avinentsa per dir que retirem les esmenes números 6, 13, 14, 32, 33, 43, 44 i 57.

El Sr. PRESIDENT: Vol tornar-ho a repetir, senyora Torrent?

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. La número 6, 13, 14, 32, 33, 43, 44 i 57.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. TORRENT: I dir també que agruparia o faria la defensa conjunta de l'esmena número 2, la número 3, la número 4, la número 7, la número 8, la 9, la 10 i l'11. Ho repetixo: la número 2, la número 3, la 4, la 7, la 8, la 9, la 10 i l'11. D'acord?

Doncs bé, la número 2, la donaria per defensada, però la número 3 tenia especial, tenia..., volia fer-hi un especial èmfasi, atès que, ja que es parla dels drets a la protecció de la salut i la seguretat, ens semblava oportú, ens sembla oportú que per garantir aquests drets el Govern de la Generalitat seria bo que propiciés campanyes o actuacions programades de control de qualitat, especialment en relació amb els següents productes i serveis: aquells que siguin d'ús i consum comú, els que tinguin una més gran incidència segons els estudis estadístics i epidemiològics, els que siguin objecte de reclamacions o queixes més freqüents, els que per raons del seu procés de producció i comercialització puguin ser objecte de frau o adulteració. És una esmena, senyors diputats i senyores diputades, que propicia que l'Administració alerti la societat d'allò que pot ser objecte..., que pot tenir més possibilitats de generar problemes des del punt de vista del consum.

L'esmena número 4 també per nosaltres té una important rellevància, atès que, entre d'altres coses, demanem que l'Administració de la Generalitat, dins l'àmbit de les seves competències, vigili, vetlli per l'activitat publicitària que es dona en els mitjans de comunicació, perquè es desenvolupi amb estricte compliment dels principis de veracitat, objectivitat i autenticitat. I, alhora, també proposem que es propiciïn acords entre les associacions de consumidors i usuaris i les associacions empresarials, per tal que les condicions que s'estipulin en els contractes equilibrin els interessos de les parts. Creiem que premiar, destacar aquell esforç que des dels sectors implicats en la producció i en el consum fa que aquells sectors arribin a acords, ens sembla que és bo propiciar que s'arribin a aquests acords i, alhora, se'ls doni publicitat, perquè és una manera d'incidir, de tenir-ho com un mirall per a la resta de productors, d'empresaris, que s'avenen a «conveniar» amb les associacions de consumidors allò que es contracta.

L'esmena número 7 també volíem emfasitzar-la, perquè diu el següent —o ve a referir-se al següent—: està estipulat, en la Llei recentment o fa poc aprovada dels habitatges, que, quan hi hagi un contracte entre venedor i comprador, el comprador d'un pis, d'un habitatge tingui dret a rebre per part del que li fa el contracte els plànols a escala de l'habitatge que compra. Doncs, ens sembla a nosaltres oportú que aquest principi hauria d'estar contemplat també en aquells casos que no són de compra-venda, sinó que són contractes de lloguer. Per tant, ens sembla també una esmena que enriqueix el contingut global de la Llei.

L'esmena número 8 fa èmfasi en el fet que els mitjans de comunicació socials dels quals siguin titulars les administracions públiques dediquin espais i programes al tema dels consumidors, a tots aquells temes relacionats amb el consum. I voldríem també, demanem que en aquests espais i programes el seu contingut fos, d'alguna manera, acordat o es tingués present la postura, les posicions, allò que saben sobre el tema les associacions de consumidors i usuaris.

L'esmena número 9 ve a concretar d'una altra manera allò que es diu en el text presentat pel Govern i en el text

aprovat en comissió, que avui estem debatent: que nosaltres creiem que és suficient dir en aquest text que la Generalitat de Catalunya fomentarà la creació de serveis de consum en les administracions locals i que no cal dir qui coordinarà aquests serveis de consum.

Alhora, l'esmena número 10 fa referència als mínims que han de tenir aquests serveis de consum que no m'estendré a explicar perquè ja consten en el text del qual vostès disposen.

L'esmena número 11, aquesta també és d'important rellevància atès que fomenta tots aquells temes de participació i d'atansament entre els oferidors de productes i serveis i els consumidors. Demanem amb aquesta esmena que totes aquelles entitats o empreses públiques de les administracions públiques de Catalunya i les privades que siguin gestores de serveis públics, dependents de les dites administracions, que desenvolupin activitats dins l'àmbit d'aquesta Llei, hauran de disposar de serveis de consultes, reclamacions i d'atenció al consumidor i l'usuari. Com deia, va en la línia d'atansar la solució dels problemes allí on es donen.

Jo crec que és positiva aquesta aportació que en les empreses públiques els consumidors tinguin accés a oficines de reclamació i de consulta.

Amb aquesta esmena donaria per defensades el conjunt de les esmenes que he esmentat abans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Sánchez Llibre té la paraula.

Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, respecte a l'esmena número 2, presentada pel Grup Socialista, nosaltres no l'acceptarem, donada la circumstància que justament l'esmena que ells proposen és un tema de contractació civil que està justament reconegut en la Llei de defensa dels consumidors de l'Estat espanyol. Aquest, doncs, és un tema en el qual nosaltres no tenim competències i incorreríem en un cas d'incompatibilitat en cas que l'acceptéssim. Per tant, el nostre Grup hi votarà en contra.

Respecte a l'esmena número 3, també a l'igual que a l'esmena número 2, el nostre Grup es posicionarà en contra, perquè en l'exposició que ha fet la il·lustre diputada en la defensa de la seva esmena, el nostre Grup creu que si nosaltres la incorporéssim en el text del Projecte de Llei seria redundant i, pràcticament, el cos general del que ella pretén incorporar està recollit al llarg de tota la nostra Llei.

Justament en l'article 3, quan nosaltres parlem de la defensa, més ben dit, dels drets de la protecció a la salut i a la seguretat, hi ha una pila d'apartats en els quals fem referència a tots els temes fonamentals que nosaltres creiem que haurien d'estar incorporats; justament i segurament dintre del desplegament d'aquesta Llei i quan es confeccioni el reglament es podran incorporar molts d'aquests punts que l'esmena del Grup Socialista pretenia incorporar.

Respecte a l'esmena número 4, del Grup Socialista, nosaltres entenem que potser si incorporéssim dintre el nostre text original del Projecte de Llei una transaccional que fes referència al tema de l'activitat publicitària, si el Grup Socialista ens ho acceptés, entenem que això podria millorar el text del Projecte de Llei. Faig entrega en aquests moments a la Mesa de l'esmena transaccional a l'esmena número 4, del Grup Socialista.

Respecte a l'esmena número 7, entenem que quan el Grup Socialista diu que s'hauria d'entregar a la gent o als usuaris que comprin o lloguin un habitatge el plànol de l'habitatge en si, és correcte, el que passa és que nosaltres preferim, aquesta reglamentació, fer-la en el desplegament de la llei, i això, lògicament, ho posaríem dintre el reglament.

La llei marc ha de contenir o hi ha d'haver els punts fonamentals i el marc global d'actuació del Govern, però no podem entrar en molts detalls perquè crec que no milloraríem aquest Projecte de Llei. Per tant, el nostre Grup votarà en contra de l'esmena número 7.

Respecte a l'esmena número 8, del Grup Socialista, en la qual ells ens parlen de la participació de les organitzacions de consumidors dintre dels organismes públics propietaris de mitjans de comunicació, justament el cos fonamental del seu article nosaltres el tenim gairebé fil per randa recollit en el nostre article 13.d), quan justament parlem de la participació en els mitjans de titularitat pública de les organitzacions de consumidors i usuaris. Per tant, també nosaltres votariem en contra de l'esmentada esmena socialista.

Respecte a l'esmena número 9, que ha presentat el Grup Socialista, nosaltres, en el sentit —com hem fet sempre al llarg de tot aquest procés de negociació d'aquesta Llei— de millorar-la, entenem que sí que seria correcte, per part d'ells i per a nosaltres crec que també seria oportú, per al conjunt global de donar una participació més significativa a les administracions locals i comarcals, els presentaríem una esmena transaccional en la qual diria que «la Generalitat de Catalunya propiciarà la creació d'oficines d'informació al consumidor als consells comarcals i als ajuntaments». I entenem que amb això queda recollida perfectament la proposta que vostès ens feien.

També li faig entrega, president, de l'esmentada...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Entenc que l'esmena número 10, si ens accepten vostès la transaccional a la seva esmena número 9, decaurà; per tant, ja no faré la defensa de l'esmena número 10. I, respecte a l'esmena que han presentat vostès, número 11, respecte al text original, entenem que el nostre Grup es posicionarà en contra, donada la circumstància, igual que li he dit en l'esmena número 7, que és un text que el recollirem segurament en el desplegament de la Llei, quan elaborem el reglament.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. El Grup Socialista retira les seves esmenes, que ha

mentonat el senyor Sánchez Llibre per donar lloc a aquestes transaccional.

La Sra. TORRENT: Oh, m'agradaria llegir l'esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Com?

La Sra. TORRENT: Que m'agradaria tenir coneixement de l'esmena transaccional, del text de l'esmena que presenta...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. A les esmenes 4 i 9. El senyor secretari hi donarà lectura.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional a l'esmena número 4, del Grup Socialista: «Article 7. Requisits dels productes, els béns i els serveis. Per a la justa protecció i adequada satisfacció dels legítims interessos dels consumidors i usuaris, l'Administració de la Generalitat adoptarà les mesures precises per aconseguir»: a), b), c), d), e) —el text del Dictamen de la Comissió—, «f) L'activitat publicitària es desenvoluparà de conformitat amb els principis de veracitat, objectivitat i autenticitat.»

Esmena transaccional de l'esmena número 9, del Grup Socialista: «11.1 La Generalitat de Catalunya propiciarà la creació d'oficines d'informació al consumidor en els consells comarcals i en els ajuntaments.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. La senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, acceptaria la proposta que em fa el Grup de Convergència. Per tant, decauria, crec, l'esmena número 4 nostra, l'esmena número 4 i l'esmena número 9, i l'esmena número 10 no és que decaigui, em sembla, sinó que nosaltres acceptem retirar-la «en ares de» la transacció que vostès ens han presentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Els articles 3, 4, 5, 6, 7 i 8 no tenen esmenes. Correspon al Grup d'Iniciativa per Catalunya la defensa de l'esmena en què pretén la defensa d'un nou article a la secció segona.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Aquesta és una esmena d'addició d'un nou article, que el que pretén és que les empreses públiques de la Generalitat de Catalunya s'acullin a un sistema d'arbitratge privat per solucionar els conflictes o els litigis amb els consumidors i usuaris; és a dir, introduir al si de l'Administració pública, en el cas de conflictes, també, per agilitat i eficàcia, un sistema d'arbitratge privat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Sánchez Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup, d'acord amb l'esmena que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya i també fent esment a l'esmena número 19, del Grup Socialista, presentaria una esmena transaccional a les dues perquè quedés recollit l'esperit del tribunal d'arbitratge amb les empreses públiques o empreses gestionades privadament de serveis públics. Si els sembla bé, els la llegiria per veure si la poden acceptar. Seria d'un nou article 18 bis, que diria: «Les administracions públiques de Catalunya, dins l'àmbit de les se-

ves competències, propiciaran que les entitats o empreses públiques dependents d'aquestes i les privades que gestin serveis públics estableixin en els seus contractes l'acolliment a un sistema d'arbitratge per tal de resoldre els conflictes i les reclamacions derivades de la prestació de serveis o activitats als consumidors i usuaris.»

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. El senyor Saura està d'acord a retirar aquesta esmena per donar lloc a la tramitació de la transaccional. I pregaria al senyor Saura que es pronunciés sobre la proposta d'esmena transaccional a l'esmena número 1; si no en té coneixement, es procedirà a la seva lectura.

El Sr. SAURA: Acceptaríem l'esmena transaccional, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. L'esmena número 12, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que pretén la inclusió de nous articles. Senyor Saura, l'esmena número 12.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena també és l'esmena d'addició d'un nou article, en el sentit que sovint les administracions públiques a Catalunya disposen d'estudis o de controls de qualitat sobre determinats productes o serveis, i l'esmena va en el sentit que les administracions públiques puguin facilitar els resultats d'aquests estudis o d'aquests controls a les persones que ho demanin. És una proposta d'addició, però que insisteixo que simplement el que es determina és la possibilitat que aquests estudis o controls de les administracions públiques poguessin ser facilitats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? (Pausa.) El senyor Sánchez Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari, recollint l'esperit de l'esmena que ha fet el Grup d'Iniciativa, els proposaríem una esmena transaccional que recull perfectament, crec, l'esperit de la seva esmena, amb la qual cosa hi afegiríem només el tema que es pogués determinar per la via reglamentària. Si li sembla bé, la hi llegeixo: «Les administracions de Catalunya amb competències en matèria de consum podran facilitar els resultats dels estudis, assaigs o controls de qualitat realitzats en centres públics o privats, reconeguts especialment en la forma que es determini reglamentàriament.»

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: L'accepta, el senyor Saura? (Pausa.) Perfectament.

L'article 12 ha quedat sense esmenes, per la retirada de la 13, del Grup Socialista; el mateix succeeix amb l'article 13, amb la retirada de l'esmena número 14; els articles 14 i 15 no estan esmenats.

Passem a l'article 16. Esmena número 15, del Grup Socialista. 15, 17 i 18, eh?, o 15 i... (Pausa.) No, 15, a l'article 16.

La Sra. TORRENT: Senyor president, agruparia la defensa de l'esmena número 15, ho faria conjuntament: la número 15, la 17, la 18...

El Sr. PRESIDENT: La 18?

La Sra. TORRENT: Sí.

El Sr. PRESIDENT: 15, 17, 18. Bé.

La Sra. TORRENT: No, que no ha acabat: 19, 20, 21 i 22.

De tota manera, en l'esmena número 19, sembla que el senyor Sánchez, del Grup de Convergència i Unió, ha manifestat o ha fet referència a una transacció que no s'ha llegit, no? *(Pausa.)* Ah, encara no s'ha presentat.

El Sr. PRESIDENT: Encara no toca.

La Sra. TORRENT: Ah!, doncs bé... *(Rialles.)* Doncs, llavors en faré la defensa.

Volia dir que el conjunt d'aquestes esmenes i, en general, les esmenes que el Grup Socialista ha presentat al Projecte de llei no entren en contradicció amb el Projecte de llei, però sí que li treuen ambigüitat, donen un pas més, són més agosarades, atès que, sobre el tema dels consumidors, anem endarrerits i ens sembla que cal fer un esforç de precisió, de concreció dels temes, de treure'ls aquesta ambigüitat, que pot prestar-se a falses interpretacions, i, per tant —com deia—, les nostres esmenes van en aquesta direcció.

L'esmena número 15, sense ganes de ser intervencionista, sí que pretén assegurar els drets de què han de gaudir les associacions de consumidors i usuaris; són uns drets mínims, però creiem que han de constar a la Llei. Per exemple, creiem nosaltres que les associacions de consumidors i usuaris de Catalunya haurien de poder exercir les corresponents accions judicials i extrajudicials en defensa dels seus socis, de l'associació i dels interessos col·lectius dels consumidors i usuaris en general; no només dels seus socis, sinó dels interessos col·lectius dels consumidors i usuaris en general. A més, han de poder sol·licitar ser declarades d'utilitat pública i, per tant, gaudir de les corresponents exempcions i bonificacions fiscals. Representar els consumidors i usuaris en les institucions públiques de consum que els correspongui territorialment, sol·licitar i obtenir informació de les administracions públiques de Catalunya, etcètera. Un determinat nombre de conceptes que creiem que concreten l'ambigüitat en què es deixa el text original.

Respecte a l'esmena número 17, creiem que també s'ha de clarificar quan ha de ser preceptiva l'audiència en el cas de les associacions de consumidors i usuaris. Per tant, diem: serà preceptiva l'audiència quant a la reglamentació i l'aplicació de la llei, que avui ben segur aprovarem, reglamentacions sobre productes o serveis d'ús i consum, l'ordenació del mercat interior, sobre els preus i tarifes de serveis, quan afectin directament els consumidors i usuaris i es trobin legalment subjectes a control de les administracions públiques, en l'establiment de les comissions generals de contractes d'entitats o empreses públiques de les administracions públiques de Catalunya i les privades que presten serveis públics en règim de gestió dependents de les dites administracions. Creiem que aquest conjunt d'apartats enriqueixen les possibilitats de les associacions de consumidors i una intervenció en aquells temes que els afecten.

L'esmena número 18, en el cas que s'acceptés l'esmena número 17, se li hauria de donar compliment, perquè fa referència a la supressió d'un apartat que queda inclòs en l'esmena número 17, que he defensat.

L'esmena número 19: el senyor Sánchez ha dit que segurament hi hauria una transacció. De tota manera, deixi'm que els faci la defensa d'aquesta esmena, perquè si la transacció va en el sentit del que nosaltres hem esmenat, creiem que ens n'hem de felicitar, perquè hem estat perseverants en el tema de fer possible que els tribunals d'arbitratge siguin un fet a Catalunya. I en aquesta esmena en concret demanàvem, o demanem, perquè en principi seguim demanant que totes les entitats o empreses públiques de les administracions públiques de Catalunya i les privades que siguin gestores de serveis públics dependents de les dites administracions han d'establir en els seus contractes amb els particulars l'acolliment, obligatori per a elles i voluntari per al consumidor i usuari, a un sistema d'arbitratge, per tal de resoldre els conflictes i les reclamacions derivades de la prestació dels serveis o activitats als consumidors i usuaris. I diem: si l'esperit de la transacció va en aquesta direcció, nosaltres, àdhuc, acceptaríem un altre text, perquè ningú ens negarà —com deia abans— la nostra perseverança en aquests temes.

Respecte a l'esmena número 20: aquesta també és una esmena significativa. En el text del Projecte i en les diferents esmenes que s'han incorporat es fa referència que s'ha de fer una especial protecció de determinats col·lectius de Catalunya; col·lectius que, o bé són els infants, o bé són les persones d'una determinada edat. Doncs bé, nosaltres aquesta especial protecció que ja establirem per llei, que s'ha de donar a determinats sectors de la societat o col·lectius, creiem que s'ha d'ampliar, o s'ha de fer extensible a aquelles persones que, pel fet de residir en municipis o comarques econòmicament deprimits, es troben en situacions d'inferioritat i, per tant, han d'estar més protegides per aquells que els representen en l'execució de polítiques concretes.

Per tant, aquesta per nosaltres és una esmena important i creiem que no s'ha de mirar de passada. És una esmena que porta un contingut especialment dedicat a aquelles persones que, per viure en municipis i comarques deprimits, poden ser més susceptibles de ser..., no volia dir enganyats, però poden tenir més problemàtica a l'hora de conèixer els seus drets i a l'hora, també, d'accedir als serveis que les administracions posen a l'abast de tot el territori.

L'esmena número 21 fa referència a l'especial protecció dels infants, d'aquells productes o aquells serveis, aquells productes que van directament als infants, però nosaltres clarifiquem que no només s'han de protegir..., per exemple, les joguines, i han de tenir determinades normes de qualitat i una determinada seguretat, sinó que, alhora, també s'ha de tenir especial cura a protegir aquells productes que, destinats als adults, poden anar a parar als infants. Ens sembla important fer aquesta clarificació a aquesta esmena, perquè tots sabem..., tots els infants, els nens i les nenes, estan ex-

posats a determinats perills que no sempre poden ser previnuts o controlats i, per tant, s'ha de fer especial cura en aquelles qüestions que són per als adults, però que poden anar a parar als infants, han d'estar més protegits.

Tot això també va en la línia de tots aquells espais televisius que poden, o espots publicitaris dedicats als infants, que tots sabem que poden ser manipulables, que poden manipular la seva psicologia, el seu desenvolupament, han de tenir també un especial tractament per part de la Generalitat; el que fa referència a aquells mitjans, per exemple, de comunicació que depenen del Govern de la Generalitat i també, en concret, per exemple, programes dedicats a la població infantil que també puguin alterar, que puguin manipular el seu desenvolupament psicològic.

I res més, senyor president, de moment.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent.

Torn en contra: El senyor Sánchez Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, respecte a l'esmena número 15, del Grup Socialista, el nostre Grup es posicionarà en contra, donada la circumstància que la major part dels punts que ells pretenen incorporar, segons el nostre criteri, els tenim recollits perfectament en el nostre article 16, quan parlem de la representativitat de les organitzacions de consumidors. Així mateix, també, en la disposició addicional 4 també es parla de la representativitat de les organitzacions de consumidors i dels ajuntaments i de les corporacions locals i comarcals, amb el Consell Assessor de la Generalitat en matèria de consum, tema que considerem molt important, i per la qual cosa entenem que, per tant, no aprovarem aquesta esmena.

També hi ha una altra..., en el punt b) de l'esmena número 15, el Grup Socialista ens sol·licita que pugui ser incorporada..., que per part de la Generalitat puguin ser declarades d'utilitat pública totes aquelles associacions de consumidors que gaudeixin dels beneficis i de les bonificacions fiscals establertes. Ens agradaria molt poder-la-hi acceptar, però aquesta matèria no és competència nostra, del nostre Estatut, i és una competència de l'Estat espanyol, i que, malauradament, no li podem acceptar, cosa que faríem si estigués dins de les nostres possibilitats.

Per tant, a l'esmena número 15, nosaltres votarem en contra.

Respecte a l'esmena 17, també són punts que realment podrien ser matèria reglamentària en el futur desplegament de la Llei, però els temes fonamentals nosaltres entenem que els tenim perfectament recollits quan parlem de l'audiència de les organitzacions de consumidors, nosaltres els tenim perfectament tipificats en l'article 17 i en l'article 18. Per tant, també els votarem en contra aquesta esmena.

Respecte a l'article 18, lògicament, si no els acceptem l'article 17, tampoc podem votar-los afirmativament l'esmena número 18.

Respecte a l'esmena número 19: quan el senyor Saura ha fet defensa de la seva esmena número 5, jo he presentat una transaccional que he llegit a la cambra i que si creu que fos

necessari els podria..., la Mesa, si ho creïés oportú, podria tornar-la a llegir, perquè hi pogués donar la seva acceptació la il·lustre diputada.

El Sr. PRESIDENT: Així es farà.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Gràcies, senyor president. Respecte a les esmenes número 20, 21 i 22, faré el torn en contra de totes elles plegades. Nosaltres justament amb aquesta Llei hem incorporat al capítol de defensa els sectors especialment protegits. I amb ell tipifiquem els infants, els adolescents, les persones grans, les persones amb capacitats disminuïdes, etcètera, i entenem que el que vostès pretenen incloure en aquests articles, perfectament ho tenim molt ben tipificat en el capítol dels consumidors especialment protegits. Per tant, també els ho votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre.

El senyor secretari procedirà a donar lectura a l'esmena transaccional que proposa el Grup de Convergència i Unió a les esmenes número 5, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que ja l'ha acceptat, i la número 19, del Grup Socialista.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: «D'un nou article 18 bis: Les administracions públiques de Catalunya, dins l'àmbit de les seves competències, propiciaran que les entitats o empreses públiques dependents d'aquestes i les privades que gestionin serveis públics estableixin en els seus contractes l'acolliment a un sistema d'arbitratge, per tal de resoldre els conflictes i les reclamacions derivades de la prestació de serveis o activitats als consumidors i usuaris.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La senyora Torrent retira l'esmena 19?

La Sra. TORRENT: Accepto la transacció i, per tant, retiro l'esmena 19.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esmena número 16, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: el senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: La 16 a l'article 16.

El Sr. SAURA: Exacte. Anuncio ja que retiraré l'esmena 27 i 28, que eren esmenes que feien referència al tema del medi ambient, que, en la mesura que han estat recollides en l'article segon, que fa referència als drets del consumidor, considerem que no..., que decauen ja, i, per tant, retiro l'esmena 27 i 28.

L'esmena 16 és una esmena d'addició en l'article que fa referència als beneficis o als avantatges que gaudeixen les associacions de consumidors. El nostre Grup considera important que les associacions de consumidors tinguin accés als mitjans de comunicació social, també, per fer campanyes de sensibilització en relació amb els temes de consum. I en aquest sentit, aquesta esmena, el que pretén és introduir en aquest article —que, hi insisteixo, fa referència als drets de les associacions de consumidors— que un dret de les associacions de consumidors sigui també poder tenir accés als mit-

jans de comunicació social, especialment els que fan referència o els que depenen..., els que són públics, per tirar endavant campanyes de sensibilització relacionades amb els temes de consum.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra del senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Atès que el que pretén el senyor Saura és incorporar l'accés als mitjans de comunicació a les organitzacions de consumidors i usuaris i entenent que nosaltres ja ho tenim tipificat en el nostre article 13, li oferiríem una transaccional que modificaria amb una lletra més l'article 16, i quedaria el següent: «Gaudir de prioritat en l'accés als mitjans de comunicació social previstos en l'article 13 d'aquesta Llei». Si això ho acceptessin, nosaltres hi donaríem conformitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. El senyor Saura accepta aquesta transaccional? Per tant, retira l'esmena número 16. Moltes gràcies.

Tots els següents articles no tenen esmenes, i els que tenen esmenes s'han defensat.

Passem a l'article 24. El Grup Popular; senyor Ros, té la paraula per defensar l'esmena número 23.

El Sr. ROS: Senyor president, defensaria conjuntament la 23, 26 i 31.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROS: Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular al seu moment va presentar aquestes tres esmenes –23, 26 i 31–, referents als articles 24, 25 i 27, apartat f), de supressió d'aquests articles, ja que el nostre Grup Parlamentari no està d'acord que una vegada més es produeixi una intromissió coactiva del Govern de la Generalitat en els usos privats dels ciutadans, en els reductes de la vida privada, per la via de la imposició i del constrenyiment.

Catalunya és un país en el qual conviuen pacíficament dues llengües. La política de govern dirigida a aconseguir, per la via de tipificar com a infracció i aplicar sanció a la utilització de la llengua castellana, per tal d'aconseguir la territorialització completa del català, de manera que el català sigui l'única llengua que es parli a Catalunya, considerem amb molta sinceritat que és un error; a més a més, una vulneració dels drets individuals de la persona, que genera el rebuig dels ciutadans, que hem de poder expressar-nos lliurement en qualsevol de les nostres llengües.

Ben al contrari del que vostès fan, la realitat del país i l'article 3 del nostre Estatut d'autonomia ens reclamen una aplicació de la normalització lingüística regulada a la Llei que aquesta cambra va aprovar per unanimitat l'any 83, de forma harmònica i sense confrontació de les dues llengües que es parlen a casa nostra amb tota naturalitat.

Aquí, a Catalunya, gaudim d'una situació bilingüe privilegiada, però el bilingüisme enriquidor s'intenta desterrar, tal com he dit abans, per la via de la coacció, tal com en altres temps es va fer amb la nostra llengua. Estem en un país on el bilingüisme és majoritari i en un país que desitgem majoritàriament que això segueixi estant així.

Demanam que aquesta cambra voti favorablement per tal de suprimir els articles 24 i 25 que fixen l'obligatorietat..., perquè, si una part té dret a rebre en català les informacions pertinents al consum i l'ús dels béns, els productes i els serveis, les dades obligatòries, els contractes d'adhesió, els contractes amb clàusules tipus, les condicions generals, etcètera, això vol dir que l'altra part té l'obligació de prestar-les en català.

Demanam també la supressió de la lletra f) de l'article 27, per una coherència amb el que hem dit fins ara: que considera com una activitat il·legal –i, per tant, comporta una sanció– el fet que s'utilitzi, en els intercanvis de béns i serveis en el mercat, una de les nostres llengües –el castellà.

L'article 14 de la Constitució diu que els espanyols som iguals davant de la llei, sense que pugui prevaldre cap discriminació per qualsevol condició o circumstància personal o social. És a dir, l'article 14 estableix com a valor principal la igualtat dels espanyols. Tots els preceptes que hem esmentat es caracteritzen per una clara discriminació en el tracte dels venedors, que, pel fet d'exercir la seva professió dintre dels termes territorials de Catalunya, estan obligats a un coneixement forçós de la llengua catalana pel que fa a tota la part documental i escrita de la seva activitat, que en moltes branques comercials és de gran importància.

Des d'aquest punt de vista entenem que existeix una clara inconstitucionalitat en la imposició coactiva, forçosa i obligatòria que estableix l'article 24 del Projecte de Llei, recolzat en una possible infracció administrativa que accentua aquest estat d'inconstitucionalitat. Des d'un altre punt de vista, considerem igualment inconstitucional l'obligació que s'estableixi per part de l'article 25 de conèixer el català amb caràcter forçós i condicionant en l'exercici de l'activitat de la venda als consumidors.

El Grup Parlamentari Popular, que se sent profundament català i també profundament espanyol, demana el vot favorable de la cambra per fer desaparèixer del Projecte de Llei coaccions lingüístiques que, al nostre entendre, freguen –com he dit abans– la inconstitucionalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Torn en contra; té la paraula el senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats. Lamento dir-li, a l'il·lustre diputat senyor Víctor Ros, en primer lloc, que a mi ja em costava entendre –li ho dic de veritat– molt la seva posició –del seu Grup– al Senat respecte a la utilització de la nostra llengua en la cambra de representació de territorialitat de l'Estat espanyol. Però, realment, després de la intervenció que avui ha fet respecte al tema dels drets lingüístics en aquest Projecte de Llei que ha presentat el Govern, encara ho puc entendre menys. De fet, això és una posició personal, i ara passo a defensar el vot en contra de la seva intervenció.

Vostè ens ha dit que en aquests dos articles, o en aquests tres articles que recullen els drets lingüístics, anem contra la

llibertat d'empresa, anem per la via de la coacció i anem per la via de la imposició. Justament, el que vol fer el Govern de la Generalitat i el Grup Parlamentari que li dona suport és justament el contrari del que vostè ha dit. Vostè s'hauria de llegir l'article 3 de la Constitució espanyola i vostè s'hauria de llegir, o el seu Grup hauria de tenir en compte, el que diu l'article 3 de l'Estatut d'autonomia. I vostè veurà que l'article 3 de la Constitució espanyola diu que les llengües oficials en les diferents comunitats autònomes seran protegides per l'Estat espanyol i seran declarades patrimoni cultural del país.

Segon punt. Què diu l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya? Diu que la Generalitat de Catalunya, el Govern de la Generalitat, en tots moments garantirà l'ús d'ambdues llengües, també preveurà les mesures per al llur coneixement i també crearà les expectatives necessàries per arribar a llur igualtat. Justament, el que nosaltres pretenem en aquest article, i d'acord amb la Llei de normalització lingüística, que es va aprovar l'any 1983 per unanimitat de tots els grups de la cambra, és donar un procés gradual, en la normalització de l'ús social, al català en tot el nostre territori.

No hi ha cap obligació, no hi ha cap imposició; el que nosaltres pretenem és que els consumidors de tot Catalunya, d'acord amb els principis constitucionals referits a l'article 3 de la Constitució i a l'article 3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, puguin rebre en alguna de les dues llengües —en aquest cas el català, que és la llengua pròpia de Catalunya i també la llengua oficial— totes les informacions pertinents per a l'ús, consum de béns, productes i serveis referits a la seva salvaguarda i seguretat. I també diu en l'article 24 que també té dret a rebre en català totes les informacions referents als contractes d'adhesió, als contractes normats i als contractes amb clàusules d'adhesió. Per tant, nosaltres no estem imposant en cap moment cap obligació, cap coacció; estem dient o definint quins són els drets dels consumidors de tot Catalunya.

Per tant, nosaltres votarem en contra de les esmenes que ha presentat el Grup Popular.

També li voldria fer, com a punt de referència, unes petites..., uns petits exemples del Tribunal Constitucional, que ens ha donat la raó en temes tan importants com és el tema de l'etiquetatge. Vostè sap que la Generalitat va treure un decret, l'any 1983, amb el qual regulava que les empreses que comercialitzaven els productes exclusivament a Catalunya podien fer les etiquetes en català, les podien fer en castellà, les podien fer en dos idiomes. El Govern central va fer un recurs d'inconstitucionalitat, i justament el Tribunal Constitucional va aixecar aquesta cautela.

Un altre exemple, perquè vostè el tingui en compte: respecte a l'etiquetatge de productes de cosmètica, que també estaven etiquetats en català, i hi havia també un recurs d'inconstitucionalitat que va presentar el Govern central. Li llegiré, en castellà, quina va ser la sentència del Tribunal Constitucional: «Habida cuenta que el posible riesgo que para la salud de los consumidores puede implicar el etique-

tado de los cosméticos únicamente en catalán es mínimo, dada la estrecha semejanza existente entre esta lengua y la castellana y el hecho de que se trata de productos destinados a ser vendidos en el ámbito territorial de Cataluña, no se advierten motivos suficientes que aconsejen el mantenimiento de la medida cautelar.»

Si nosaltres, en temes tan importants com és la defensa de la nostra llengua, la defensa dels drets lingüístics dels consumidors, anem per la via que vostès van, molt malament. El nostre idioma l'hem de defensar des d'aquí; des de la *meseta* central no ens el defensaran.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. Esmena número 24, del Grup Socialista; la senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Per explicar la nostra esmena número 24 ens semblava oportú que el conjunt dels diputats i diputades d'aquesta cambra tinguessin coneixement ple del que diu el text del Projecte de llei presentat pel Govern, i em permetran que els el llegeixi. Diu: «D'acord amb el que estableix l'article 3.3 de...

El Sr. PRESIDENT: El debat sobre l'anterior qüestió ha quedat ja tancat, de manera que prego als diputats que escoltin les paraules de la senyora diputada.

La Sra. TORRENT: Li ho agraeixo, senyor president. Com deia, «D'acord amb el que estableix l'article 3.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a) els consumidors tenen dret a rebre en català les informacions pertinents per al consum i l'ús de béns, els productes i els serveis i, especialment, les dades obligatòries relacionades directament amb la salvaguarda de llur salut i seguretat; b) qualsevol part interessada té dret a rebre en català els contractes d'adhesió, els contractes amb clàusules tipus, els contractes normats, les condicions generals i la documentació que hi faci referència o que es desprengui de la realització d'algun dels contractes esmentats.» Fins aquí, l'article 24.

Esmena del Grup Socialista a aquest article 24: «En tot allò que fa referència a les informacions pertinents per al consum i ús de béns, productes i serveis, en especial les dades obligatòries directament relacionades amb la salvaguarda de la seva salut i seguretat, així com en els contractes normats i les condicions generals i la documentació que faci referència i es desprengui de la realització d'algun dels contractes esmentats, el Govern de la Generalitat prendrà les mesures que s'escaiguin per tal de compatibilitzar els següents objectius: a) la plena normalització lingüística en l'ús del català; b) el respecte al dret dels consumidors a rebre informació en una llengua que els sigui fàcilment comprensible, tal com assenyala la normativa europea i d'acord amb la doctrina derivada de la jurisprudència comunitària existent; c) la no-alteració de la competitivitat potencial de les empreses, a causa de les condicions administratives.»

Els llegiré també a continuació la disposició final primera, que complementa l'article del text que apareix a l'articulat de la Llei, i diu —també el Projecte presentat pel Govern,

eh?—: «Les administracions públiques de Catalunya, en l'àmbit de llurs competències, han d'adoptar les mesures necessàries per a fomentar i garantir, d'una manera progressiva, l'exercici dels drets lingüístics a què fa referència el capítol IV. A aquest fi, el Govern ha d'establir per reglament, després d'haver-ho consultat amb els sectors econòmics afectats, els terminis adequats, l'abast i el contingut de la informació i les excepcions possibles, justificades en funció del tipus de productes, de serveis o d'establiments, de conformitat amb allò que a aquest efecte estableixen les directives de la Comunitat Europea.»

Com es deuen haver adonat, senyores diputades i senyors diputats, el text de la nostra esmena a l'article 24 és força equivalent al text del Projecte, al text de l'articulat més el text de la disposició final. Hi ha, per tant, un acord de fons sobre aquesta qüestió, i vull ressaltar-ho: hi ha un acord de fons sobre aquesta qüestió. Hi ha també —vull dir-ho, perquè de fet aquest fet és el que justifica la nostra esmena— una dissonància de forma bastant important, fet aquest que no ens sorprèn, perquè Convergència i Unió, el Govern, ens té acostumats a fer textos un xic propagandístics, i aquest és el cas. En el text, a l'articulat, el Govern vol satisfer aquells que creuen que la plena normalització lingüística passa essencialment per la defensa de textos radicals, però per la porta petita, en les disposicions finals anuncia que no es pensa aplicar tal qual, sinó amb molta prudència i gradualment, com és lògic.

De fet —suposo que em replicarà el senyor Sánchez Llibre—, de fet vostès no gosarien aprovar l'article 24 sense la disposició final, perquè saben que hi ha problemes reals, problemes que plantegen, entre d'altres, temes de competitivitat empresarial, i que els sectors afectats no ho acceptarien —que ja ho han dit. Tot plegat em sembla una actitud que té certes dosis de poca sinceritat.

El PSC ho vol afrontar de cara, amb responsabilitat, per la porta gran, i per tant hem presentat una esmena que, com deia abans, el seu esperit, la seva filosofia coincideix amb el Projecte del Govern, si es tenen presents els dos textos, el de l'articulat i el de la disposició final, que és una esmena —creiem—, la nostra, la presentada pel PSC, realista, perquè defensa al màxim la plena normalització lingüística del català —ho repeteixo: plena normalització lingüística— i amb marges d'aplicació racional i equilibrada.

Som un grup responsable. No afrontem els problemes amagant-los. No voldríem que es complís allò de «feta la llei, fetes les excepcions», de manera que les reglamentacions posteriors desvirtuessin el sentit de la Llei —això ja ha passat en altres lleis, com la d'horaris comercials: vostès ho saben. Volem assumir la problemàtica de cara; per això demanem la incorporació de la nostra esmena al text de l'articulat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Torrent. Torn en contra: el senyor Sánchez Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, justament pel que ha dit la il·lustre diputada Dolors Torrent, que el Govern

vol anar per la via de la sinceritat, per la via de la persuasió, per la via del convenciment i no per la via de la coacció. —cosa que vostè no ha dit, comptel—, nosaltres no podem admetre la seva esmena que ha presentat a l'article 24.

Entenem que tal com nosaltres, o tal com el Govern ha plantejat l'article 24 referent als drets lingüístics està perfectament delimitat. Amb ell es respecten escrupolosament —tal com he dit en la meua darrera intervenció— tots els principis constitucionals i estatutaris, perquè se li pugui donar una forma i contingut que es mereixen tots els consumidors de Catalunya, i concretament quan parlem de la llengua, del català, llengua que —com vostès saben— també va ser aprovada la Llei de normalització lingüística el mes d'abril de l'any 1983.

També li agrairia a la senyora Dolors Torrent que no em parlés de competitivitat de les empreses, perquè justament crec que el problema de la competitivitat de les empreses no és justament el de l'etiquetatge: és el del cost de l'energia, el de la flexibilització laboral, els interessos bancaris, etcètera. Jo crec que aquí no hi ha d'intervindre res que pugui afectar la competitivitat de les empreses, que —com vostè sap— nosaltres som els primers interessats que les empreses siguin competitives, perquè això en definitiva redunda en el bé de tots els ciutadans de Catalunya.

També m'ha parlat dels horaris comercials, que es va fer una llei d'horaris comercials i van haver-hi les excepcions. Lògicament que van ser-hi, les excepcions, però m'agradaria que vostè analitzés la premsa de l'Estat espanyol quan parla dels horaris que va regular el Govern de Catalunya. I hi ha hagut algun ministre i algun càrrec important del PSOE que ha dit: «Hemos de aprender de los catalanes, porque allí lo han solucionado.» Vostè sap que justament encara no fa un mes a Madrid hi va haver una vaga general importantíssima de tots els comercials pel tema dels horaris. Nosaltres crec que ens n'hauríem de felicitar que aquí haguessim sigut capaços i que el Govern de la Generalitat, en aquest cas, hagi sigut capaç de solucionar un tema tan greu com el dels horaris comercials. Per tant, tampoc li puc admetre la seva apreciació, que ha fet vostè al respecte, del tema dels horaris comercials.

Jo li diria, senyora Dolors Torrent, que el Govern vol aplicar amb força el tema dels drets lingüístics dels consumidors amb aquesta Llei; el vol aplicar amb força però tenint en compte la progressivitat en l'aplicació d'aquesta Llei. No volem anar per la via de la coacció; hem d'anar per la via de la persuasió i del convenciment. També, lògicament, volem consultar els sectors afectats, cosa que també diem en la disposició addicional primera, i lògicament també respectarem escrupolosament la normativa comunitària al respecte.

Per tant, senyora Dolors Torrent, el nostre Grup votarà en contra de la seva esmena.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. Esmena 25, del Grup d'Esquerra Republicana de Cata-

lunya. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, si volgués continuar el to irònic que està tenint aquest debat sobre l'article 24 —que m'ha semblat intuir que parlaven en clau d'ironia—, jo hauria de formular una queixa als serveis de la cambra, perquè hi ha hagut diverses edicions del *Butlletí Oficial del Parlament*, número 81, quarta legislatura, tercer període, perquè l'article 24 que jo he pogut llegir en aquest butlletí dista quilomètricament moltíssim de l'article 24 que sembla que ha pogut llegir el diputat senyor Víctor Ros, i aleshores em fa l'efecte que l'únic que hi ha és una disfunció dels serveis de la cambra que ens ha portat butlletins oficials absolutament diferents.

Nosaltres, però, com que no som un grup parlamentari radical en el tema de la llengua, sinó que som —com tothom coneix— un grup parlamentari moderat que està per la convivència nacional a nivell lingüístic, un grup parlamentari que és conscient que en el nostre país no hi ha dues llengües, sinó que —com l'article 26 recorda— n'hi ha més de dues, com per exemple tres, i que, a més, amb la nostra concepció nacional, a més a més de tres, resulta que n'hi ha quatre... Però, parlant en el terme estricte d'aquella partió del nostre territori que és competència dels límits de la comunitat autònoma... Parlàvem de nació, no parlàvem de territori cultural, senyor Roc Fuentes; jo sóc dels que crec que l'Alguer ja no forma part de la nació catalana, tot i que s'hi parli català. Bé, no discutim, però, el tema lingüístic, que no ve al cas.

Deia que al nostre territori, on es parlen tres... —territori de la comunitat autònoma de la qual estem legislant avui i aquí—, en el qual es parlen tres llengües, i des d'una concepció moderada, gens radical, en la qual la concepció hipotètica de possibles agressions no se'ns ha passat mai pel cap —tot i que a vegades les hem rebut, però que no se'ns ha passat mai pel cap de poder produir-les—, no entenem la manca de consens que hi ha hagut al voltant d'aquest article, perquè —per entendre'ns— si algun defecte té aquest article és voler ser massa consensuador, i és com l'hem entès nosaltres. L'article 24 és un article que intenta posar d'acord les possibles sensibilitats diferents a l'hora de tractar amb aquesta convivència que qualifica el país, perquè estem en un país d'estricta convivència lingüística, on, en tot cas, les agressions no són en aquests moments, en cap cas, formulades per gent del país, parli la llengua que parli; aleshores em semblava, evidentment, que era fàcil arribar a aquest consens.

De fet, l'esmena que havíem presentat, que hem presentat i que jo ara aquí defenso, era una esmena de forma, però d'una forma estrictament a l'hora de la retòrica jurídica en la qual s'expressava l'article, que no estàvem d'acord que hi hagués un apartat de l'article concret que fes referència a una altra normativa i que fos l'únic apartat concret de tota la Llei que fes referència a una altra normativa, com si encara tinguéssim mala consciència. En tot cas, he d'agrair als Serveis Jurídics de la cambra que en la reescriptura jurídica que han efectuat de la Llei, del seu pas de dictamen de la ponèn-

cia a la publicació en aquest *Butlletí Oficial*, han optat per una fórmula de retòrica jurídica, que és més o menys gairebé idèntica a la que proposàvem nosaltres, per la qual cosa tinc absolutament el plaer de retirar aquesta esmena, perquè ara coincideix amb el redactat que té en aquest moment l'article.

En tot cas, sí que voldria dir que és que nosaltres estem convençuts que els drets lingüístics dels consumidors són estrictament una partió dels drets lingüístics dels ciutadans com a ciutadans i que, en tot cas, concrecions d'aquests drets tindrem —esperem— l'oportunitat de fer-les en la modificació, que esperem també i desitgem per a enguany, de la Llei de normalització lingüística, o en tot cas farem aquest debat més llarg i, en tot cas, podrem tornar a demostrar la nostra posició centrada en aquest aspecte de la normalització lingüística i de la llengua.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Vol fer torn en contra el senyor Sánchez i Llibre? Havent estat retirada... Esmena número 29, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, nou article.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Defensaré la número 29 i la número 30. La número 29 fa referència als horaris comercials; en la legislatura anterior aquest Parlament va aprovar una llei de comerç interior que regulava els horaris comercials. El nostre Grup Parlamentari va defensar criteris diferents dels que van ser aprovats definitivament en aquest Parlament, i fa pocs dies, fa poques setmanes, hem vist com aquella llei d'horaris comercials s'ha mostrat insuficient per donar resposta a la realitat ciutadana. Nosaltres varem dir en aquells moments que aquella llei era una llei que encotillava excessivament els horaris comercials, que no deixava flexibilitat ni aplicació ni a l'Administració local ni atenia les demandes dels usuaris i, tot i que considerem que és la llei de comerç interior la que ha de regular el tema dels horaris comercials, sí que creiem important que la llei de defensa del consumidor contempli una declaració genèrica en relació amb el dret dels usuaris per tal que l'Administració pública, les empreses públiques, les empreses privades garanteixin, facilitin un horari comercial d'accés a aquelles persones que treballen. És a dir, normalment ens trobem amb dificultats..., molts ciutadans i ciutadanes es troben amb dificultats d'accés a determinats horaris de l'Administració pública. Insisteixo que, tot i que això s'ha de regular a la llei d'horaris comercials, creiem escaient que en aquesta llei això també es contempli com un dret del consumidor. És a dir, que les administracions públiques, que les empreses públiques, els serveis públics garanteixin, facilitin uns horaris comercials que facilitin l'accés als usuaris en aquests serveis.

En relació amb l'esmena número 30..., el que pretén és eliminar una qüestió que sovint passa a l'Administració. Un ciutadà s'adreça a un determinat servei de la Generalitat i en aquest determinat servei de la Generalitat se li demana un certificat que és la mateixa Generalitat, en un altre servei,

qui l'emet, i, per tant, el que pretenem amb l'esmena 30 d'addició és que cap administració pública no pugui requerir documents als ciutadans, documents o certificats que siguin de la seva pròpia competència. És a dir, que si un usuari s'adreça a una conselleria de la Generalitat, que aquesta conselleria de la Generalitat no li pugui requerir un certificat que és la mateixa Generalitat que, en una altra conselleria, li facilita.

Per tant —hi insisteixo— l'esmena número 29 el que pretén és fer possible que els usuaris tinguin més facilitat d'accés d'horaris comercials als serveis públics, i l'esmena 30 el fet que l'Administració pública simplifiqui la seva tramitació en relació amb els certificats o documents que ella mateixa ha d'emetre.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? Senyor Sánchez i Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Respecte a l'esmena número 29 presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres hi votarem en contra, perquè entenem que tot el tema d'horaris comercials està perfectament recollit a la Llei de comerç que vam aprovar darrerament i entenem que no és aquí el moment processal oportú per incorporar aquesta esmena.

Respecte a l'esmena número 30, té raó el diputat d'Iniciativa, il·lustre diputat senyor Saura, quan diu que amb el tema de l'expedició de documents pugui fer-ho la mateixa entitat allà on es puguin demanar, encara que fos d'un altre departament, però justament aquest tema està recollit en la nova llei de procediment administratiu i tampoc és el moment processal oportú per poder-lo incorporar en aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez i Llibre. Esmena 34, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'article 29. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Jo ara podia fer el ritual de defensar l'esmena i, després, el senyor Sánchez i Llibre podia fer el ritual d'anunciar una transacció. En tot cas, estalvio ambdós rituals i mostro el meu acord amb la transacció que proposarà el senyor Sánchez i Llibre en aquesta i en una altra esmena del Grup Socialista conjuntament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Senyor Sánchez i Llibre sembla que està obligat a explicar-nos la transacció.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Seguint amb el ritual que ha esmentat l'il·lustre diputat senyor Bargalló, justament el nostre Grup pretenia introduir o presentar o oferir una esmena transaccional tant al Grup d'Esquerra Republicana com al Grup del Partit dels Socialistes, concretament a la seva esmena 42, que diguéssim el següent... Era una esmena de modificació de l'article 16c, en el qual dèiem que: «les associacions de consumidors ha-

vien d'ésser consultades en els procediments d'elaboració de les lleis i les disposicions de caràcter general».

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ha parlat en condicional? Ha dit «diria» o «diu» l'esmena? (Pausa.) «Diu», en present.

Moltes gràcies.

Ara hi han un seguit d'esmenes, totes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són la 35, 36 fins a la 41, que fan referència a nous articles. El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament la 35, 36, 37, 38 i 40 i retiraria la número 39 i la número 41.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SAURA: Aquestes cinc esmenes fan referència a la proposta d'incorporar un nou capítol, en aquesta llei, que parlés de la distribució de funcions i competències dels organismes relacionats amb el tema de la defensa del consumidor. En aquest capítol..., i aquest tema ha estat possiblement l'únic tema en què no ha estat possible un acord amb el Grup de la majoria, qüestió aquesta que no deixa de preocupar-nos.

Quines són les grans raons que ens mouen a presentar tot aquest seguit d'esmenes? La primera raó és que, d'entrada, considerem que no és oportú que en una mateixa conselleria es tractin els temes de comerç i de consum. És a dir, creiem que els temes de consum seria possible o és necessari o és millor que depenguessin d'altres conselleries o, fins i tot, de la Presidència de la Generalitat, perquè, possiblement, que el mateix responsable polític vetlli pels interessos dels comerciants i els interessos dels consumidors no deixa de provocar contradiccions en la gestió de la mateixa conselleria. En segon lloc, perquè creiem que els organismes que tenen com a objectiu la defensa del consumidor haurien de dependre com menys millor —com menys millor— de les mateixes estructures governamentals, i en aquest sentit estem pel major grau d'autonomia dels organismes que, en definitiva, tinguin com a objectiu la defensa del consumidor. I en tercer lloc, perquè en alguns dels organismes de direcció i de govern de l'Institut Català de Consum creiem que el pes del Govern és majoritari i, fins i tot, excessiu, amb la qual cosa tenim certa por que aquests organismes, més que ser instruments autònoms de defensa del consumidor, allò que siguin és braços, és a dir, braços del Govern en política del consumidor.

En aquest sentit, hem fet aquestes cinc o sis esmenes, que no ha estat possible... hi insisteixo: ha estat l'únic gran tema en què no ha estat possible consensuar, amb el Grup de la majoria, esmenes que pretenien —hi insisteixo—: una, separar la responsabilitat política de govern de comerç de la de consum; segona, dotar de major grau d'autonomia l'Institut Català del Consum en relació amb el Govern, i tercera, que aquests organismes fossin organismes més paritaris entre l'Administració local i les organitzacions de consumidors en relació amb el Govern. No ha estat possible arribar a un acord, però espero que la gestió i l'aplicació dels articles que la majoria ens proposi, com a mínim, si més no, sigui una gestió generosa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra. El senyor Sánchez i Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Ja ho ha dit l'il·lustre diputat senyor Saura que ha sigut un dels pocs temes on no ens hem pogut posar d'acord per intentar consensuar la llei en aquest aspecte. Justament ha sigut amb el tipus d'organització que proposa el Grup d'Iniciativa i el tipus d'organització que proposa, en aquest cas, el Govern i que el nostre Grup Parlamentari li dóna suport. Nosaltres entenem que la nostra proposta, el nostre model d'organització tant de la Conselleria com de l'Institut Català del Consum, i la participació que els diferents organismes tant a nivell local, com comarcal, com la participació de les associacions de consumidors en els diferents estaments de la Generalitat, entenem que la nostra proposta és la correcta, és una proposta, al nostre entendre, més moderna, més àgil i que possibilita que puguem modernitzar el mercat de consum conciliant tots els aspectes referents a les diferents administracions, com és la local, la comarcal, la Generalitat de Catalunya, les organitzacions de consumidors i els consumidors en general.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquests tres articles i també vull anunciar al senyor Saura que no dubto en cap moment que el Govern, en el desplegament de la llei, sigui generós amb l'aplicació d'aquests articles.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez i Llibre. Esmena 42, del Grup Socialista. Senyora Torrent, té la paraula per defensar-la.

La Sra. TORRENT: Anunciar que agrupo les esmenes número 42, 45, i dir que l'esmena 46 la defensarà el meu company de grup senyor Arseni Gibert. L'esmena 42, dir que acceptaria la transacció a què ha fet referència abans el senyor Sánchez i Llibre. I l'esmena número 45, la volia defensar en el sentit que nosaltres demanem que un cop l'any el Govern de la Generalitat presenti a la comissió corresponent del Parlament una memòria de les activitats realitzades en funció de l'aplicació d'aquesta llei. Ens sembla que és bo que els grups tinguin informació del que fa el Govern i que se'n passi comptes periòdicament en aquest Parlament. Per tant, és un element de democratització i ens sembla que és positiu defensar-lo i ens agradaria que fos acceptat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra? El senyor Sánchez i Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. Faré el torn en contra de l'esmena 45, perquè de l'esmena 42 hem presentat l'esmena transaccional que ja ha dit que acceptava la il·lustre diputada.

Respecte a l'esmena 45, el nostre Grup hi votarà en contra, perquè entén que el Govern cada vegada que així ho sol·liciten els diferents grups de la cambra «es persona» i fa la compareixença oportuna a la Comissió d'Indústria, Comerç, Consum i Energia. Per tant, entenem que no és necessari posar-ho en el text del Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez i Llibre. Esmena 46 del Grup Socialista, té la paraula.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena pretén tan sols introduir un concepte que ens sembla important: que els usuaris estiguin defensats en els seus drets per tots els béns adquirits a Catalunya o subministrats, els serveis prestats a Catalunya, encara que la contractació s'hagi fet a fora del territori català. Ens sembla un tema important i a mi m'agradaria..., em sembla que la millor manera de defensar-la és amb una mena de paràbola –si m'ho permeten. Posem per cas un ciutadà de Catalunya, un industrial, una petita i mitjana empresa, familiar, doncs, que en funció que s'ha obert un mercat important del que produeixi, per exemple, a Alemanya, decideix obrir una delegació comercial a Alemanya, a Stuttgart, per exemple, no? Aleshores decideix passar un any posant en marxa aquesta delegació comercial, ve els caps de setmana a veure la família, però en un moment determinat sent la necessitat, doncs, d'ensenyar el seu país, Catalunya, per exemple, a la seva secretària, i contracta un viatge amb la seva secretària a Catalunya per donar-li hi a conèixer i ho fa amb una agència de viatges catalana, amb una sucursal també a Stuttgart, i ve a Catalunya i té incidents, té problemes, té tots aquells problemes que aquesta vegada tampoc els explicaré que es poden trobar els turistes quan vénen a Catalunya.

Aleshores, jo apello aquí... i prego a tots els grups de la cambra que no es deixin influir per l'antipatia o la simpatia que pugui despertar la possible infidelitat conjugal d'aquest ciutadà i que, en funció de si creuen honestament que aquest senyor té dret que les administracions catalanes el defensin com a usuari i consumidor de tots aquests serveis que ha rebut en males condicions a Catalunya, si creuen això, que votin que «sí» a aquesta esmena, i si creuen que no, perquè els serveis han estat contractats fora, fora de Catalunya, doncs que hi votessin en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Torn en contra? El senyor Sánchez Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari, sensibles a tot allò que pugui correspondre a defectes per al consum de béns de productes i serveis a qualsevol consumidor de Catalunya, hagi o no hagi contractat els serveis a Catalunya, votarem afirmativament l'esmena al Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. Esmena 47, del Grup Socialista. La senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Finalment faré la defensa de les esmenes 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55 i 56; i, em sembla que, si no m'equivoco, haurem acabat el debat. Si no m'equivoco...

El Sr. PRESIDENT: No s'equivoca, no.

La Sra. TORRENT: Després de la intervenció del senyor Sánchez Llibre. Les esmenes números 47, 48, 49 i 50 i les

números 53, 54, 55 i 56, totes elles estan relacionades amb el següent: l'Institut Català de Consum va ésser creat per llei. Ara, estem fent la Llei de l'Estatut del consumidor i el Govern aprofita per canviar la Llei de creació de l'Institut Català de Consum, que ens sembla correcte, pel fet que estem debatent una llei, però, qüestió sorprenent, el que fa és que qüestions que havien estat reglamentades per llei, ara diu que es faran via reglament. Per tant, no ens sembla coherent. I nosaltres estariem per mantenir els textos de la Llei de creació de l'Institut Català de Consum, atès que no entenem... Per tant, les esmenes van en aquesta direcció, el conjunt d'esmenes que hem presentat; no entenem per què es fa el que es fa per part del Govern.

Respecte a les esmenes números 51 i 52, aquestes dues esmenes tenen a veure amb incrementar la participació de les organitzacions representants dels sectors socials de consumidors i la representació dels ajuntaments en el Consell de Direcció de l'Institut Català de Consum. Perquè ens sembla que ja està assegurada, molt assegurada, la presència del Govern de la Generalitat mitjançant representants de diferents departaments, però no està tan garantida la presència d'aquelles persones que, bé des de la via de l'associacionisme o bé des dels ajuntaments, estan més vinculades, més directament vinculades a tots aquells problemes que els arriben de consumidors que necessiten un aclariment o que, en definitiva –associacions o administracions– estan molt més directament vinculats amb els consumidors. Per tant, nosaltres demanem l'increment d'aquesta participació.

Finalment, l'esmena número 53 fa referència al següent. Diem: «En el cas d'absència o malaltia, i en general quan concorri alguna causa justificada, els membres del Consell de Direcció de l'Institut Català de Consum seran substituïts pels seus suplents. Les organitzacions representatives dels interessos socials poden substituir els seus membres titulars per altres prèviament, prèvia acreditació davant el secretari executiu.»

Creiem que ara és el moment d'incorporar aquesta esmena; una esmena demanada per les associacions de consumidors, i que ja la Llei del 30 del 92, de règim jurídic, estatal, de les administracions públiques ho permet. Per tant, ens sembla que seria positiu incorporar-ho a aquests textos.

I, res més; dono per acabada la defensa de les esmenes del Grup Socialista al text presentat pel Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra. El senyor Sánchez Llibre té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president; faré el vot en contra de les esmenes 47, 48, 49, 50, 51, 52, 54 i 56.

El Sr. PRESIDENT: El «torn» en contra, no?, no el «vot», encara no ha arribat el moment de votar.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Justament, senyor president, aprofitant l'avinentsa per dir que votarem en contra de les esmentades esmenes, donada la circumstància que, justament perquè el consum i tot el tema relacionat amb la disciplina de mercat, organitzacions de consumidors i con-

sumidors en general ha tingut un creixement notable en aquests últims quatre anys, i aprofitant l'avinentsa que avui presentem..., el nostre Grup Parlamentari dona suport al Projecte de llei que ha presentat el Govern de la Generalitat com és l'Estatut del consumidor, és lògic que, aprofitant aquest creixement espectacular que hi ha hagut en el tema de consum i intentant per totes les maneres agilitar al màxim les nostres lleis i modernitzar-les, hem entès, ha entès el Govern que seria lògic i seria el moment processal oportú per fer la modificació de la Llei de l'Estatut català del consum.

Per tant, nosaltres no estem d'acord amb les esmenes i amb les explicacions que ha donat la il·lustre diputada senyora Dolors Torrent, perquè, justament al contrari del que ella ha dit, per modernitzar, per donar més agilitat i per donar més servei al consumidor entenem que aquesta reforma d'aquesta Llei és necessària.

Respecte a l'esmena número 53, justament nosaltres també..., aprofito aquesta ocasió per dir que votarem en contra, perquè el que ella pretén incorporar en aquest Projecte de llei està recollit perfectament en la Llei 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques. Per tant, entenem que seria repetitiu incorporar aquest text i hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre. Les votacions s'ordenaran de la següent manera, si als senyors portaveus els sembla bé. En primer lloc votarem totes les esmenes transaccionals, seguirem després la votació dels articles que no han estat esmenats, els articles sense esmenes. Després passarem a la votació de les esmenes vi-ves, esmena per esmena, i els articles esmenats els votarem també un per un. I després votarem, naturalment, el títol o els títols i l'exposició de motius.

Estan d'acord els senyors portaveus amb aquesta forma de votació?

Doncs procedirem d'aquesta manera.

En primer lloc, esmenes transaccionals: a la número 1, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; a la número 4, del Grup Socialista; a la número 5, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; a la número 9, del Grup Socialista; a la número 12, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; a la número 15, del Grup Socialista; a la número 18, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, però ja ha quedat inclosa en la que he esmentat anteriorment i, després, ja, una última transaccional que és a la 34, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Es voten aquestes esmenes transaccionals.

Vots a favor?

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació es votaran els articles que no tenen esmenes, que són: el 3, el 4, el 5, el 6, el 7, el 8, el 9, el 10, el 12, el 13, 14 i 15, el 18, el 21, el 22, el 23, el 26 i prou. Es voten aquests articles sense esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a la votació de les esmenes.

Esmena número 2, del Grup Socialista; a l'article 2.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 38 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació... (*Pausa.*)

(*La Sra. Torrent demana per parlar.*) Sí, la senyora Dolors Torrent.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, jo, «en ares de» l'economia de temps, volia proposar-li el següent: aquelles esmenes que jo he defensat d'una manera agrupada aquí, que han quedat vives, diguéssim, que no han estat acceptades o no hi ha hagut una transacció del Grup Socialista, em sembla que ens estalviariem temps, com deia abans, si es votessin agrupades.

El Sr. PRESIDENT: Totes les socialistes agrupades...

La Sra. TORRENT: Sí, menys les que, evidentment...

El Sr. PRESIDENT: No, les altres ja han estat admeses, eh, les transaccionals i...

(*El Sr. Bargalló demana per parlar.*) A veure, el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Totes les socialistes, excepte la número 24, almenys per la nostra part...

El Sr. PRESIDENT: Que vol votació separada.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, la 24, votació separada.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Votació separada també de la 24 i la 32.

El Sr. PRESIDENT: 32... Molt bé. Doncs... (*El Sr. Sánchez Llibre demana per parlar.*) Senyor Sánchez Llibre... No, si al final acabarem votant una per una...

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: No, és que l'esmena 46, del Grup Socialista, nosaltres l'hem acceptada i entenem que s'hauria de votar separatament.

El Sr. PRESIDENT: Quan arribi el seu moment!

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Oh, val, però com que la il·lustre diputada ha dit que les volia votar...

El Sr. PRESIDENT: L'acceptada és la 46.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: La 46.

El Sr. PRESIDENT: La 46. Molt bé, aquesta també es votarà separatament. Una altra? La senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: No ho sé, jo per clarificar, eh. Jo el que demanava és que..., les que he defensat agrupades, no el conjunt de les esmenes socialistes, sinó... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor president té moltes limitacions i una d'elles seria ara recordar quines són les que ha agrupat la senyora Torrent... (*Remor de veus.*)

Bé, votem l'esmena socialista número 24.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 72 en contra i 15 abstencions.

Esmena socialista número 32.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 46, que és la que ha sigut acceptada per la majoria.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara farem el mateix amb les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Hi ha algú que demani votacions separades? No? Per consegüent, es voten en bloc totes les esmenes vives del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Seguin. (*Pausa.*) Hi ha hagut algun error en les votacions?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup d'Iniciativa han quedat rebutjades per 14 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions.

A continuació es voten les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya. No en queda cap de viva? Doncs, no se'n vota cap.

Les del Grup Popular, aquestes, sí. Conjuntament. No? (*El Sr. Saura demana per parlar.*) Digui quina votació separada vol.

El Sr. SAURA: Demanaríem votació separada i conjuntament de la número 23, 26 i 31. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 23, 26 i 31? És que em sembla que són totes.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, són totes.

El Sr. PRESIDENT: Són totes.

Es voten aquestes esmenes.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup Popular han quedat rebutjades per 6 vots a favor, 72 en contra i 22 abstencions.

Ara cal votar els articles esmenats, que són els següents –ja m'indicaran si volen votacions separades–: article 2, article 10, article 11, article 16, article 17, 19, 20, 24, 25, 27, 28, i les disposicions addicionals, la derogatòria i la final. On he dit addicionals volia dir transitòries, eh?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Quina, quina?

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, lo Grup Popular demanaria votació separada dels articles 24, 25, 27 i disposició addicional tercera –tot això junt–, disposició transitòria primera i segona, i ja està. Tot això, conjunt.

El Sr. PRESIDENT: La transitòria, quina?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Primera i segona. Totes de bloc conjunt, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Saura?

El Sr. SAURA: El nostre Grup demanaríem votació separada simplement de la disposició addicional cinquena.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Dolors Torrent?

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, demanaríem votació separada, article per article. Dels articles que queden, demanaríem la separació un per un. També de les disposicions addicionals, de les transitòries i la ...

El Sr. PRESIDENT: És el que la presidència havia proposat inicialment.

A l'article 2.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Votem l'article 11.

Vots a favor?

Aquest article ha quedat aprovat per unanimitat.

Article 16.

Vots a favor?

L'article 16 ha quedat aprovat per unanimitat.

Article 17.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 17 ha quedat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Es vota l'article 19.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 19 ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

A continuació es vota l'article 24.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 24 ha quedat aprovat per 71 vots a favor, 6 en contra i 24 abstencions.

Votem ara l'article 20, que ens l'havíem saltat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Es vota ara l'article 27.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 95 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Es vota la continuació... (El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.) Senyor Curto?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, lo Grup Popular tenim la impressió que s'ha votat l'article 20 i quan la presidència ha anunciat lo resultat me sembla que ha fet referència a l'article 25, i del 20 ha passat al 27, sense votar el 25. Tenim la impressió que el 25 no s'ha votat, senyor president.

Jo tinc anotat que sí, eh? Resultat de la votació a l'article 25: 71 a favor, cap en contra i 31 abstencions.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, est resultat, l'ha donat la presidència, però feia referència a l'article

20. I els altres grups estan dient en est moment que, efectivament, no ha sigut votat l'article 25. I a més lo Grup Popular té constància d'est article perquè l'havíem de votar en contra, senyor president; per això estàvem *al tanto*.

El Sr. PRESIDENT: Bé, es vota l'article 20. (*Remor de veus.*) No, perquè hi ha un resultat, que es veu que és el del número 20, que l'he donat per al 25, i llavors s'han de votar tots dos de nou.

Article 20.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 20 ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Ara es vota l'article 25.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 97 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Es vota l'article 28.

Vots a favor?

L'article 28 ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es vota l'article 29.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 29 ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Passem ara a la votació de les disposicions addicionals.

La primera, vots a favor?

Aquesta addicional ha quedat aprovada per unanimitat.

La segona, vots a favor?

La segona disposició addicional ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota la tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició addicional tercera ha quedat aprovada per 95 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Es vota la quarta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La quarta disposició addicional ha quedat aprovada per 96 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

La cinquena, la cinquena i darrera disposició addicional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta addicional ha quedat aprovada per 58 vots a favor, 3 en contra i 39 abstencions.

Es vota la disposició transitòria primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta disposició transitòria primera ha quedat aprovada per 97 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Es vota la segona disposició transitòria.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta segona disposició transitòria ha quedat aprovada per 97 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Es vota ara la disposició derogatòria.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició derogatòria ha quedat aprovada per 72 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Es vota ara la disposició final primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició final primera ha quedat aprovada per 78 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Disposició final segona.

Vots a favor?

Aquesta disposició final ha quedat aprovada per unanimitat.

Es vota la tercera de les disposicions finals.

Vots a favor?

Aquesta disposició tercera també ha quedat aprovada per unanimitat.

Ara, es vota la quarta disposició final.

Vots a favor?

Aquesta disposició final ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota el títol, títols i exposició de motius, conjuntament.

Vots a favor?

El títol, títols i exposició de motius han quedat aprovats per unanimitat.

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de competències... (*Pausa.*)

Ah, hi ha explicació de vot?

La Sra. TORRENT: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Hi té dret; té cinc minuts, senyora Torrent. (*Remor de veus.*)

La Sra. TORRENT: Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, per fi tenim l'Estatut del consumidor. Aquesta Llei, que avui hem aprovat, que avui neix com a llei, ha tingut el que se'n pot dir col·loquialment un part llarg; no diria difícil, però sí llarg, excessivament llarg. Les ganes d'arribar a acords per part dels diferents grups, les ganes d'arribar al consens han evitat el risc de fer-lo difícil, perquè tots saben, vostès tots saben que les coses quan s'allarguen corren el risc de complicar-se.

Cal, doncs, en primer lloc, felicitar-nos per l'esperit dialogant que tots hem mantingut i, també s'ha de dir, el Grup

de la majoria. Donem resposta avui a allò que socialment es demana; donem resposta avui a una exigència social; donem una resposta tardana, però real, a una de les necessitats que generen, que han generat, les societats modernes, les societats desenvolupades...

El Sr. PRESIDENT: Prego silenci. Segueixi, per favor.

La Sra. TORRENT: Podem dir que som una mica més moderns, més avançats, més europeus, més solidaris, més equitatius, més grans en la defensa dels drets individuals i col·lectius. Assentem, amb aquesta Llei, les bases per ser també més competitius, perquè —cal ressaltar-ho—, en la mesura que exigim més uns determinats nivells de qualitat i seguretat als productes i als serveis que s'oferten als ciutadans en el mercat, fem que els nostres productes i serveis siguin també més competitius. Amb aquesta Llei, amb què pretenem protegir els drets dels consumidors i usuaris, protegim també els productors i prestadors de serveis, fent més competitives les nostres ofertes.

Voldria destacar ara, en primer lloc —perquè em sembla que és de dret, que és d'obligació— l'important paper que ha jugat el Partit Socialista en fer possible que avui tinguem aquesta Llei. Ja des de l'any 1984 —des de l'any 84—, en què es va aprovar en el Parlament espanyol la Llei general de defensa dels consumidors i usuaris, vàrem manifestar la necessitat que a Catalunya s'exercissin les competències a què teníem dret amb l'elaboració del nostre propi Projecte d'estatut del consumidor.

Quan el Consell Executiu, l'any 89, va presentar un projecte de llei que va ser aprovat l'any 90 sobre la Llei de disciplina de mercat, dita també —crec, no correctament— de defensa dels consumidors i usuaris, nosaltres vàrem expressar la necessitat de no barrejar els termes, la necessitat de fer una llei que defensés els interessos dels consumidors i usuaris. Va ser el meu company de grup, el company Rafa Madueño, qui va propiciar els contactes amb la Conselleria per tal que s'elaborés un projecte de llei en la direcció esmentada. Hi varen haver esborranys preparats per la Conselleria; es van comentar, es van esmenar per part del PSC; de fet es va establir amb el company Madueño un compromís, un diàleg, un compromís concret per presentar aquesta Llei.

Finalment, l'any 91, el mes de juny, el Consell Executiu va presentar un projecte de llei de l'estatut del consumidor que ja incorporava moltes de les coses, dels temes que s'havien negociat, moltes de les nostres propostes. Ara bé, com ja he dit, el procés de discussió va ser llarg; creiem que alguns errors polítics del text presentat, que en part han estat corregits posteriorment, ho van propiciar i vostès saben que hi va haver la convocatòria de les eleccions del Parlament de Catalunya, es va fer impossible aprovar l'estatut que ja s'estava debatent.

Cal destacar ara —em sembla— que el Govern, en presentar en la legislatura actual un nou projecte de llei, incorpora al text presentat les esmenes que ja s'havien consensuat en diferents debats. Per tant, s'ha presentat en aquest Parlament, definitivament, un projecte bastant acurat ja i bastant consensuat. Cal que això ho ressaltem. Ara, aquesta Llei,

que sens dubte és millorable, que —ja ho he dit abans— en alguns casos és excessivament esquemàtica, poc concreta i que ha arribat tard. I vull ressaltar aquest fet un cop més perquè cal dir aquí que, per exemple, altres comunitats autònomes de fa anys que tenen estatuts del consumidor i els posaré un exemple; per exemple, la Comunitat Autònoma valenciana el té des de l'any 87; la Comunitat Autònoma de Galícia el té des de l'any 84; la Comunitat Autònoma del País Basc el té des de l'any 81. Veig, doncs, que hi ha hagut certa desídia a fer servir les competències que la Constitució i l'Estatut ens donen.

Però, malgrat tot això que he dit, aquesta Llei dona compliment als cinc drets fonamentals que l'any 75, amb el primer programa preliminar per a la protecció dels consumidors, van quedar reflectits a la comunitat econòmica europea.

Nosaltres hem votat, en les votacions, a favor, en general, de gairebé tots els articles i ens hem abstingut en aquells en els quals defensàvem postures que no han estat aprovades o incorporades. Crec que ho podien haver estat perquè enriqueixen el projecte. Cap de les nostres esmenes entra frontalment en contradicció amb el text presentat pel Govern. Més aviat el concreten, el concretaven i li treien ambigüitat; de fet —com deia— l'enriqueixen.

Les esmenes que el PSC ha presentat i que han estat acceptades han aportat claredat i han potenciat la política participativa, la política transparent, la política mediatra que tendeix a potenciar els factors de representació social, ressaltant l'interès i la necessitat mediatra de l'Administració en una economia de mercat on és clau propiciar acords entre productors i consumidors en benefici d'ambdues parts; acords entre associacions d'empresaris i de consumidors. Aquesta ha estat la nostra política que, com deia en un principi, alhora que es garanteixen els nivells de qualitat i de seguretat del que s'oferta, es garanteixen també els nivells de competitivitat d'allò que s'oferta, una dialèctica que ens beneficia a tots.

I calia aprovar aquesta Llei perquè no podríem quedar per més temps en inferioritat de condicions respecte als ciutadans europeus que, un cop realitzada la supressió de fronteres a la comunitat econòmica europea i al mercat únic, podríem quedar en situació clarament desfavorable respecte a avenços socials d'altres països.

Per tant, recordo aquella dita castellana...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: ...sí, acabo, *Más vale tarde que nunca* i ara tenim per davant un llarg trajecte en què caldrà enriquir el que avui hem aprovat i que cal dir, caldrà desplegar clarament polítiques «consumeristes». És un repte.

I els volia llegir un anunci que sortia precisament ahir en un diari a bastament llegit a Catalunya. Hi ha un anunci que diu —i els ho llegiré en castellà, perquè el diari així..., està escrit en castellà—, un anunci que diu: «Tres nuevos requisitos europeos para competir», fixin-s'hi bé, «calidad certificada, ecología y consumerismo». Llavors parla d'uns programes i explica el contingut d'aquests programes, i un

d'ells diu: «la transformación de la protección medioambiental es una herramienta competitiva de empresa» i l'altre, fixin-s'hi bé, «como una compañía se convierte en empresa amiga de los consumidores».

Què vol dir això? Que el tema del consum, el tema «consumerista» ha estat un tema emergent, de fa poc, recentment, però que té un futur, perquè així ho entenen molts sectors de la societat.

Evidentment que no és funció d'aquesta Llei garantir la competitivitat empresarial, sens dubte és un fet que es deriva de la defensa dels drets i interessos dels consumidors en les societats avançades.

Nosaltres hem volgut establir els principis que regulen aquests drets, que a més acumulen la grandesa que, de consumidors, en som tots en la societat. Aquest concepte de consumidor vinculat a uns drets és recent —com deia abans—, relativament recent, però tothom és conscient que és un concepte que des que va emergir ha anat obrint-se camí en l'àmbit social, polític, normatiu. Fou el president nord-americà Kennedy que l'any 62 fa servir per primer cop el concepte en un discurs per definir el consumidor com a subjecte d'uns drets. Aquest concepte, cal ara aprofundir-lo des del diàleg, des del consens social i polític.

I ara una reflexió: el subjecte objectiu d'aquesta Llei és —el subjecte i l'objecte d'aquesta Llei— el consumidor, són els consumidors, som tots, però l'individu, el consumidor aïllat es troba molt indefens, es troba indefens. Per tant, perquè no es trobi tan indefens cal que s'organitzi.

Perquè aquesta Llei es compleixi calen organitzacions de consumidors fortes, formades, independents, amb capacitat, amb recursos, amb infraestructures, que estiguin vigilant socialment i alhora siguin escoltades, tingudes en compte, presents com a canals de participació, siguin capaces de ser instruments per concertar, pactar, difondre, mediar.

Doncs bé, si l'Administració no té, si el Govern de la Generalitat no té una política de cara a potenciar aquest paper de les organitzacions de consumidors, la Llei no tindrà els seus fruits, la Llei serà simplement paper.

I per acabar una altra reflexió, que és la següent...

El Sr. PRESIDENT: Per acabar, expliqui el vot, senyora Torrent.

La Sra. TORRENT: ..., la defensa dels drets dels consumidors i dels usuaris, vetllar per l'aplicació d'aquesta Llei no és qüestió exclusiva d'un departament. Crec que és el Govern en el seu conjunt el que ha de ser responsable i el que ha de fer possible l'aplicació dels principis que avui hem aprovat.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. El senyor Saura, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, també ha demanat per explicar el vot. Té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que aquesta és una llei que aprovem amb molt retard, amb molt retard no només en comparació amb les disposicions europees, sinó fins i tot amb el que han estat

legislacions de la resta de comunitats autònomes d'Espanya –País Basc, Galícia, Andalusia, País Valencià. En tot cas, allò que compta és que avui ho hem aprovat, crec que l'aprovació d'aquesta Llei, malgrat el retard, ha estat producte d'un esforç important de treball i de consens pel Grup de la majoria, en concret pel conseller i per l'il·lustre senyor diputat que ha estat ponent d'aquest tema; crec que això que hauria de ser una forma de treball normalitzat en aquest Parlament no ho és, i en aquest sentit agrair i felicitar-nos d'aquest treball, i per tant que avui el que aquest Parlament posa a disposició del Govern de Catalunya és un instrument –és un instrument– per defensar en millors condicions els interessos dels consumidors, perquè en definitiva al problema de fons que aquesta Llei ha de fer front és la desigualtat creixent i preocupant de la persona aïllada enfront d'un mercat que cada cop més, amb grans campanyes publicitàries, col·loca l'individu en una situació de desigualtat davant d'aquest gran mercat.

Creiem –hi insisteixo– que aquesta Llei és una llei que ha de facilitar que el Govern tiri endavant mesures de protecció claríssimes i concretes del consumidor i esperem i desitgem que el retard amb què legislativament aquesta Llei s'ha aprovat sigui compensat per la diligència del Govern a aplicar les mesures que es deriven d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també ha demanat explicació de vot. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, simplement, intentant reproduir la brevetat del portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, tan sols per constatar que si bé aquesta Llei segurament no és la que hauríem redactat nosaltres d'ésser en el Govern –cosa que és evident–, sí que en el treball en ponència i en comissió, i avui en el Ple, podem dir que és una llei en què els criteris emesos per la gran majoria dels grups d'aquesta cambra s'hi han vist recollits i que, des del nostre punt de vista, el consens ha estat tan possible que en un alt tant per cent d'articles hi hem votat a favor.

En tot cas, remarcar aquest consens, remarcar l'inici d'una política de consum que pot ser àmpliament acceptada per aquesta cambra i agrair també a la resta de ponents dels altres grups parlamentaris, i en especial al Grup de la majoria, aquesta possibilitat d'arribar a aquestes transaccions, a aquestes acceptacions, a aquest consens.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sánchez i Llibre.

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup, igualment, es congratula que finalment hàgim pogut aprovar el Projecte de Llei que el Govern de la Generalitat ha enviat al Parlament, projecte tan important com era l'Estatut del consumidor.

També m'agradaria fer una petita matisació respecte al retard que alguns membres o alguns grups parlamentaris de

la cambra han fet esment respecte a la tramitació del Projecte de Llei de l'Estatut del consumidor. Justament el Govern ha tardat o ha esperat a tramitar aquest Projecte de Llei perquè abans ha tramitat –tal com ha dit abans el conseller en la seva exposició– un cúmul de lleis importantíssimes que afectaven la disciplina de mercat i el consum, importantíssimes des del punt de vista de modernització de la societat, modernització del sector del consum, i que també, si ho comparem amb la resta de legislació que hi ha en les diferents comunitats autònomes, podem apreciar com moltes d'elles no tenen aquest reguitzell de legislació que tenim nosaltres en el tema de consum.

Justament, l'Estatut del consumidor no deixa de ser el marc general d'actuació que lògicament està sustentat per aquestes lleis importantíssimes que, al llarg d'aquests dotze anys, el Govern de la Generalitat, i el Parlament de Catalunya ha pogut aprovar i ha fet possible que finalment l'Estatut del consumidor hagués arribat aquí, en aquesta cambra, i avui l'haguéssim aprovat.

També fer la consideració que justament un motiu del retard que ha pogut haver-hi per part del Govern en presentar aquest Projecte de Llei és que amb la Ley del Estatuto de consumidores, presentada pel Govern de l'Estat espanyol, va envair amb 41 articles l'autonomia que avui té la Generalitat de Catalunya en matèria de consum; recurs d'inconstitucionalitat que va presentar el Govern i que vam guanyar, i que després d'haver-se modificat aquest tema constitucional va fer possible que l'any 89 el Govern de la Generalitat presentés l'Estatut del consumidor aquí al Parlament; o sigui que motivat per la legislació existent i també motivat pel tema constitucional en tema de consum a què abans m'he referit.

També m'agradaria dir..., agrair a la resta de grups parlamentaris la disposició i la sensibilitat que han tingut amb el Grup Parlamentari nostre per poder transaccionar tota aquesta sèrie d'esmenes que avui hem aprovat aquí i lamentar profundament que amb el Grup Popular, amb un tema tan important com el tema de la llengua, no hagi sigut possible poder consensuar el tema dels drets lingüístics.

També agrair, lògicament, als dos lletrats de la cambra, els senyors Pere Sol i Francesc Pau, que han fet possible que aquesta Llei pogués anar amb el procés àgil i correcte que ha fet possible que avui la poguéssim aprovar aquí.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez Llibre.

Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés. Té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dintre del que entén el nostre Grup que es produeix a Catalunya –lògicament de manera equivocada a judicar per part de la perspectiva que tenen els membres de la majoria– de l'operació sistemàtica d'anorreament polític dels ajuntaments, hi ha dos vessants: d'una banda, el bloqueig econòmic i financer –i aquest és un problema que, preguntin als seus alcaldes i als seus regidors, no que em facin cas ni..., en fi, altres qüestions–, l'altre és la laminació de les competències. Avui, per tercera vegada, portem un tema que afecta la laminació de les competències.

En reiterades ocasions –tres, aquesta és la tercera–, el 8 de febrer del 89 i el 22 d'octubre del 92, el Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista d'aquesta cambra varen plantejar la necessitat d'aprovar o de prendre en consideració una llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics en l'aspecte que en l'aprovació definitiva dels plans parcials i dels plans especials en tinguin la competència els ajuntaments.

Jo no voldria, avui, aquí, reiterar les opinions a favor de la necessitat d'això –penso que tots les coneixem–, sinó d'analitzar les raons que en el seu moment va donar el Grup de la majoria i, per una altra banda, analitzar què és el que passa a la pràctica.

Els avantatges –és evident– són no estar en situació pitjor que la resta d'ajuntaments de l'Estat espanyol, la necessitat de perfilar l'autonomia municipal, la necessitat d'avançar en la fixació de competències cap als consells comarcals, avançar cap a un projecte més descentralitzat, més desconcentrat.

Què ens contestava el Grup de la majoria? Perdó, deixi'm abans fer una referència explícita que emmarca també tota aquesta discussió. Fa ja algun temps, l'any 89, quan el company diputat senyor Saura defensava aquesta presa en consideració, posava de manifest –i avui nosaltres, o jo mateix ho vull fer una altra vegada– que aquest tema va ser objecte no de conversa de passadissos, sinó de conversa seriosa, política, entre el president de la Generalitat i el president del nostre Grup Parlamentari sobre aquesta qüestió, i es va arribar a un acord. Hi va haver un compromís explícit del president de la Generalitat dient que es presentaria aquesta Proposició de llei al Parlament, que es tramitaria i que s'aprovaria, fins al punt que va haver-hi un projecte que va decaure per finalització de legislatura i que no va ser reproduït, perquè llavors l'estratègia –suposo– devia ser ja una molt diferent.

Per tant, més enllà de les discussions, nosaltres volem fer constància, davant del plenari d'aquest Parlament, d'un incompliment flagrant d'un compromís polític del president de la Generalitat amb el nostre Grup Parlamentari, però fent-se ressò el nostre Grup Parlamentari de les inquietuds del món municipal, de les inquietuds de moltes persones que creuen que això és una competència que correspon als ajuntaments. I aquest és un tema de principis –de principis.

Dit això, què se'ns contestava per justificar aquest canvi de posició? Se'ns deia, efectivament, que teníem capacitats per poder tramitar-ho, que la Generalitat també, evidentment –ningú ho havia posat en qüestió–, que no estava clar o no s'especificava en el projecte que aquests plans parcials s'havien d'ajustar totalment a la legislació dels plans generals –és evident, hi estem d'acord i, tècnicament, és solucionable–, que s'estava tramitant el Pla de la Regió I en el 89. Escolti'm, si encara l'estem tramitant ara! Encara no l'hem vist. Tot just ara hem vist el de l'ordenació territorial general de Catalunya; per tant, amb aquesta raó podem demorar molts projectes de llei.

I en la segona intervenció, ja en l'any 92, se'ns deien coses ja més concretes per part del senyor Ferran Pont expressant l'opinió de la majoria. Deia: «Els plans parcials no els podem beneir tots perquè hi ha una mala experiència d'alguns plans parcials.» L'únic problema és que avui continuen sent una figura vigent del nostre ordenament jurídic i, per tant, jo podria estar-hi d'acord, amb aquesta afirmació, però això no és obstacle que avui els plans parcials existeixen, es tramiten i tenim l'obligació de tramitar-los. I ens deia: «Però existeix la figura dels sectors d'urbanització prioritària.» Molt bé, però això no hi té res a veure; és evident que els sectors d'urbanització prioritària són plans parcials, però això no té res a veure amb els plans parcials que puguin instar un privat, un agent qualsevol, sinó que això fa referència a aquells que la Generalitat diu: «Això s'ha de tirar endavant», en la perspectiva, evidentment, de creació de nou sòl urbanitzable, que és una de les raons per les quals vostès justifiquen que aquesta competència la tinguin les comissions provincials d'urbanisme.

Molt bé, diuen: «I a més a més, ja en crearem de nous.» Però, escolti, això no és obstacle perquè es continuïn presentant plans parcials a qualsevol ajuntament amb independència que siguin sectors d'urbanització prioritària. I ens deia una altra qüestió que és molt important, que deia: «En aquests moments el Govern està preparant un avantprojecte de llei per definir les competències entre els diferents ens locals en matèria d'urbanisme, definint un millor paper per a les comarques, incrementant més representativitat en les comissions d'urbanisme i en la idea de limitar més sectors d'urbanització prioritària; i a més a més, això ho farem abans de final d'any.» Lògicament, de l'any passat. I jo els demano que avui, mes de febrer, retinguin aquesta dada: hi ha un compromís no complert –no ve d'un; no té importància, però després en tindrà. Retinguin que abans de final d'any això havia d'haver entrat en el Parlament; som al mes de febrer; no hi ha entrat: primera constatació d'una valoració del temps, perquè després, més endavant en la meua intervenció, sortirà una altra valoració del temps.

Per tant, aquestes són les raons que al nostre entendre no s'aguanten. El Pla de la Regió I, el que s'ha de fer, és acabar i presentar-lo, no això ser excusa per demorar. Si s'està treballant en projectes de llei, acabin-se, entrin-se aquí, discutim. I com que vostès no avancen, què està passant en la pràctica? I per això nosaltres avui tornem a presentar aques-

ta..., que es prengui en consideració aquesta Proposició de llei.

Miri, en aquests moments la indefinició de la Generalitat de Catalunya en el tema de les competències urbanístiques dels ens locals està produint greus perjudicis i situacions d'indefensió a tercers, a particulars i a municipis, i em refereixo a una qüestió concreta que vostès han de regular en aquesta llei que van anunciar i que no han tirat endavant. Les diputacions avui, a pesar de l'opinió majoritària d'aquesta cambra, tenen... -vaja, en contra-, estan tenint competències d'urbanisme i molts entenem que no les han de tenir. Però, com que això no s'ha arreglat, què passa quan un municipi «creu» -entre cometes- la Generalitat i diu: «Quan aprovis un pla no el trametis a la Diputació, perquè ja no té infraestructura,» -cosa certa- «i tramet-lo a la Generalitat.»? I ho fan, els municipis. Automàticament, es produeix un vici en el procediment, que avui el Tribunal Suprem està dictant reiterades sentències que deixen sense efecte l'aprovació que ha fet la Generalitat per un problema de procediment i, per tant, col·loquen en una situació d'inseguretat jurídica importantíssima ajuntaments, privats i tothom que està afectat per aquests plans parcials i aquests plans especials.

I aquesta és una situació que vostès han de regular, i vostès aquí tenen responsabilitat i molt en temo que, fins i tot, Generalitat i ajuntaments, si algun particular exigeix responsabilitats per totes les conseqüències que produeix una declaració d'aquestes, reiterades, en aquests moments, del Tribunal Suprem, podria exigir responsabilitats civils o administratives als ajuntaments que hagin seguit les orientacions de la Generalitat, i no sé si a la Generalitat per haver obviat aquest procediment. Regulin-ho, per favor, encara que sigui malament i en contra de l'opinió de tots els grups de l'oposició, però regulin-ho. En un estat de dret la seguretat jurídica és fonamental, i no em facin posar exemples, perquè el director general d'Urbanisme i el conseller de Política Territorial -que avui lamento que no estigui present en la seva funció de regidor d'urbanisme de Catalunya-, que coneix aquests temes, no ens pugui dir que ja té la solució tècnica per solucionar aquestes situacions.

Segona: vostès defensaven, en l'última compareixença aquí en aquesta tribuna respecte a aquest tema, la competència tècnica de la Direcció General d'Urbanisme per poder aprovar aquests plans parcials i plans especials. Permetin-me que personalment, que moltes vegades he defensat la figura i la trajectòria del director general d'Urbanisme, posi avui en qüestió aquí determinades activitats i actuacions. Per la via de l'exemple, què és el que està passant amb aquestes competències que vostès no volen transferir als ajuntaments? Pla especial del Liceu: aprovació de l'Ajuntament de Barcelona, una sola unitat d'actuació, s'aprova per part de l'ajuntament, va a la Comissió d'Urbanisme, modificació d'aquest Pla especial, exclusió d'uns locals -no d'uns edificis, uns locals- d'una única unitat d'actuació, flagrant contradicció amb la Llei del sòl, recurs de l'Ajuntament de Barcelona, recurs de la Federació d'Associacions de Veïns,

recurs dels afectats i, a més a més, n'estic segur i els anuncio que aquest tema, quan arribi a la resolució final en els tribunals, la Generalitat no tindrà raó perquè no es pot excloure un ús d'una única unitat d'actuació dintre d'un pla especial.

Però, senyors i senyores de la majoria, el nostre Grup ha quedat absolutament astorat i ha sigut el desencadenant perquè hem dit que vingués en el Ple aquesta Proposició de llei, ha estat en l'última intervenció de la Generalitat en relació amb un pla especial, més concretament referit al Pla urbanístic de Sant Andreu, que per substitució, per silenci de l'Ajuntament de Barcelona, la Comissió d'Urbanisme assumeix les competències per aprovar. I ho faig amb la tranquil·litat que em dona haver criticat a vegades determinades actuacions de l'Ajuntament de Barcelona, però avui ho faig en nom del meu Grup com a corresponsables també dintre de l'activitat i l'actuació de l'Ajuntament de Barcelona en matèria urbanística. Un pla especial que l'empresa presenta..., o uns arquitectes en nom de l'empresa el presenten el dia 31 de juliol de 1992, últim dia abans que comenci l'agost, de les vacances, plens Jocs Olímpics, inhàbil a efectes civils a nivell de la judicatura, que molts ajuntaments prorroguem les exposicions al públic perquè els ciutadans no puguin dir: «Ens heu fet les exposicions al públic durant el mes d'agost.» Suposem que la Generalitat i tothom té aquest *fair play* de considerar inhàbil el mes d'agost. L'Ajuntament tenia dos mesos per resoldre. Molt bé: agost fora, setembre, octubre. L'empresa presenta l'escrit a la Direcció General d'Urbanisme el 4 de novembre, i el dia 1 era festa, que era diumenge. 72 hores: reagafem la noció del temps. Regió I, que era un obstacle per legislar. Això fa no sé quants anys que dura: «Abans de finals d'any tindrem aquí una proposició de llei per regular totes aquests qüestions.» Un altre incompliment: una mesura del temps. 72 hores d'haver esgotat un termini, presentació a la Direcció General d'Urbanisme i, el que és més greu, assumpció per part de la Direcció General d'Urbanisme dient: «Ja me'n faig càrrec, ja me'n faig càrrec.»

Això ja és greu, però és que el que és més greu és el següent -i aquí veurem les competències tècniques i les transparències. En la instància que presenta aquesta empresa diu: «Escolti, requalifiquin-me aquest tema, perquè estic fent una inversió de 9.000 milions de pessetes a Santa Perpètua.» I diu: «I com és públic i notori, i en especial coneix la Generalitat de Catalunya com l'Ajuntament de Barcelona, aquesta inversió, la de l'operació urbanística, la necessito per obtenir en part..., és a dir, amb els beneficis de la promoció urbanística vull pagar la inversió de Santa Perpètua.» A qui s'ha de pagar? Qui va vendre els terrenys d'aquesta operació de Santa Perpètua a aquesta empresa? Un organisme públic: l'Incasol. Les mateixes persones que, per altra banda, tenien a les seves mans l'aprovació definitiva dels plans especials. I se'ns pot dir: «Aquí s'està actuant per subsidiarietat.» Perdonin, encara que se solucionés aquest tema, si l'aprovació definitiva dels plans especials retorna a la Comissió Provincial d'Urbanisme i hi ha aquesta identificació

de persones, via modificació poden arribar altra vegada a la resolució.

Per nosaltres és un tema de principis, reivindicar l'autonomia municipal, però entenc que per vostès —no per vostès—, plantejat en aquests termes, més enllà de les competències i més enllà dels principis, en tot cas és un tema de transparència, d'ètica i, sobretot, d'elegància.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha possibilitat... Gràcies, moltes gràcies, senyor Farrés. Hi ha possibilitat d'un torn en contra?

Passem a la intervenció dels grups perquè fixin posició. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, molt breument voldria anunciar que el Grup Parlamentari Popular donarem suport a aquesta presa en consideració. Considerem oportú el debat sobre la conveniència d'incrementar el grau d'autonomia de les administracions locals en matèria d'aprovació definitiva de certs plans parcials i especials, essència del contingut de la Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics, que el Grup d'Iniciativa ha presentat. La necessitat d'adaptar la regulació en pla positiu dels principis constitucionals d'aplicació als supòsits de concurrència es va constatar ja inicialment per part dels legisladors estatals mitjançant la promulgació del Reial decret llei 16 de 1981, del 16 d'octubre. Entre les determinacions establertes en aquest text legal és especialment destacable la previsió continguda en el seu article cinquè, d'acord amb el qual s'atribuïa als ajuntaments de capital de província i ajuntaments de més de 50.000 habitants la competència d'aprovació definitiva dels plans parcials i plans especials, sempre que aquests plans desenvolupin i s'ajustin a les determinacions del pla general.

El 12 de juliol de l'any 1990 es produí la promulgació del Decret legislatiu 1 de 1990, pel qual s'aprovà la refosa de la legislació urbanística vigent a Catalunya. L'aprovació d'aquest text refós té el seu origen en la Llei de delegació 12 de 1990, del 5 de juliol, la qual abasta, pel que fa al mandat de refosa, tant la legislació específicament urbanística dictada per la Generalitat, integrada per la Llei 9 de 1981 de protecció de la legalitat urbanística, i l'analitzada Llei 4 de 1984, de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic a Catalunya, com també la restant legislació sectorial catalana amb incidència territorial, que apareix relacionada en l'annex de la llei delegant, incloent-se també en la delegació la legislació urbanística vigent a Catalunya per imperatiu de la disposició final primera d'ambdues lleis urbanístiques catalanes, la qual cosa significa la legislació integrant del text refós de l'any 1976 amb les modificacions que hagués pogut experimentar i amb l'exclusió d'aquests aspectes que haguessin resultat modificats per la legislació pròpia de Catalunya en la matèria que avui ens ocupa.

La conjunció entre aquest mandat legislatiu i la situació normativa a què es refereix sembla que no hauria d'oferir

gaires dubtes quant al resultat a obtenir, atesa la inexistència de cap previsió normativa expressa amb rang de llei, que vingués a modificar el règim competencial que per als municipis capitals de província i de més de 50.000 habitants, s'establí per part del Reial decret llei 16, de 1981, del 16 d'octubre. No obstant això, el Decret legislatiu 1, del 90, ignora totalment l'esmentat règim competencial i determina de manera expressa, en el seu article 50, que «la competència per aprovar definitivament els plans urbanístics que es refereixen a municipis de més de 50.000 habitants correspon al conseller de Política Territorial, amb l'única excepció dels plans parcials corresponents a sectors d'urbanització prioritària, perquè la competència d'aprovació definitiva dels quals s'atribueix a les corporacions municipals, sense distinció de cap mena, en aquest cas, per raons de grandària, capitalitat o altres».

Des de 1981 i fins i tot des de la Llei del 4 de 1984, han passat molts anys i, per tant, veiem oportuna la conveniència d'adaptar la legislació a l'organització territorial i règim local de Catalunya, i també d'incrementar el grau d'autonomia de les administracions locals, atribuir als municipis de població superior a 20.000 habitants i als nous ens comarcals en matèria d'aprovació de certs plans parcials i especials —com molt bé ha exposat l'il·lustre diputat.

Tal com hem pogut veure, doncs, correspon al conseller de Política Territorial la voluntat de regular o no, d'incorporar o no la voluntat expressa en aquesta Proposició de llei, en benefici dels municipis a partir de més de 20.000 habitants. Per tant, i per acabar, dir que la Proposició de llei ens sembla rigorosa, i en el supòsit que obtingués llum verda per part del Grup de la majoria, el Grup Popular sí que tinc de dir que presentariem alguna esmena, tot desitjant que hi fossin recollides. Ho repeteixo: el Grup Popular dona suport a la presa en consideració de la Proposició de llei presentada pel Grup d'Iniciativa.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, plantejar-se de nou, en aquesta cambra, en poc temps, concretament en tres mesos, dues preses en consideració de proposicions de llei molt semblants —jo diria quasi idèntiques— comporta dos riscos: un de lleu, i és que els diputats que intervinguem, i les diputades, ens fem excessivament repetitius, i un de greu, que la seva presa en consideració sigui també rebutjada.

Amb la resignada convicció que la sort d'aquesta segona proposició serà igual a la primera —em refereixo a la que van presentar al seu dia el Grup dels Socialistes, posaré especial èmfasi en la voluntat de ser, si més no, un xic original.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei i ho fem perquè apostem per l'autonomia local i el principi de subsidiarietat, no només en el terreny teòric, sinó

també en el terreny pràctic, i com és en aquest cas en el terreny de l'urbanisme, perquè el fet que els ajuntaments de la resta de l'Estat puguin aprovar el seu planejament especial i parcial, i els ajuntaments catalans, no, malgrat tenir la Generalitat competència exclusiva en la matèria, ho trobem, sincerament, inacceptable.

Perquè l'aprovació definitiva, per part dels ajuntaments catalans de més de 20.000 habitants –com es planteja en aquest cas– dels plans parcials i especials no significa, evidentment, un atemptat a la legalitat administrativa, ja que, a part de l'opció impugnària general dels particulars, existeix la possibilitat impugnària per part de la Generalitat, d'acord amb l'article 164 de la Llei municipal de Catalunya. Perquè d'aquesta forma es perfila el contingut de l'article 63.2 de la mateixa Llei, a favor de les competències urbanístiques dels ajuntaments i de l'article 25.1, de la Llei 6/87, a favor de les comarques. Perquè es guanya en eficàcia administrativa i, per tant, s'eliminen les dobles responsabilitats, que és el cas que ens porta. Perquè es clarifiquen i determinen les potestats urbanístiques de les administracions catalanes, és a dir, a la Generalitat li pertocaria l'aprovació del Pla territorial general, que finalment ha entrat en aquest Parlament; els plans territorials parcials; els plans generals d'ordenació urbana, i les normes complementàries i subsidiàries de planejament. En canvi, als ajuntaments, en un bon exercici de racionalització institucional, els correspondria el planejament especial, és a dir, els plans parcials i els plans especials, perquè es tracta, en definitiva, d'un planejament parcial que ha de respectar sempre les directrius marcades pel planejament general i, per tant, no pot contradir-lo ni modificar-lo.

Per tant, si valorem tots aquests avantatges, considerem, o consideràrem, en tot cas, inexplicable l'oposició del Grup de la majoria. Se'ns plantegen, en atenció a aquesta actitud, tres interrogants. És que el Govern de la Generalitat se segueix malfiant dels ajuntaments de Catalunya? És que existeix un excés de zel per part de la Generalitat en la preservació del territori, atenent potser el fet que Catalunya és el país d'Europa més castigat urbanísticament? O és la simple intenció d'autoria legislativa i es pretenen regular per projecte de llei –tal com ho va anunciar al seu dia el diputat senyor Pont– les competències urbanístiques de les administracions locals. Permetin-me que em decanti, una vegada més –ja no sé quantes en van– per la primera.

Tanmateix, si es confirma la tercera, la de regular per un projecte de llei aquesta matèria, demanàrem que s'inclouguessin moltes de les propostes presentades en aquesta Proposició de llei com en l'anterior presentada pel Grup Socialista.

De la intervenció del diputat senyor Pont, l'altre dia, l'altra ocasió, observem amb esperança la dotació competencial en matèria urbanística pels consells comarcals, que bona falta els fa, que se'ls doti de competències, i observem amb neguit la permanència d'aquesta competència en les comissions territorials d'urbanisme.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari Socialista i per fixar la seva posició, té la paraula el diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, diré d'avançada que la Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya és recolzada totalment, sense cap dubte, pel Grup Socialista.

No podia ser d'altra manera, ja que compartim fil per randa els objectius bàsics de la Proposició que, com saben, té un antecedent debatut el proppassat mes d'octubre en aquesta mateixa cambra, la Proposició de llei presentada pel Grup Socialista, amb el mateix títol. Quins són els objectius perseguits? En l'exposició de motius s'expliciten a bastament. Es diu que la Llei catalana 2/1984, del 9 de gener, de mesures d'adequació de l'ordenament urbanístic de Catalunya, no va acollir la nova regulació sobre aprovació de plans parcials i especials introduïda a nivell estatal pel Reial decret llei 16/1981, del 16 d'octubre. L'article cinquè d'aquest decret llei, atorgava als ajuntaments de capital de província i ciutat de més de 50.000 habitants la competència per a l'aprovació definitiva dels plans parcials i especials que despleguessin i s'ajustessin a les determinacions del Pla general previ informe de la respectiva Comissió Provincial d'Urbanisme.

La conveniència d'adaptar la legislació d'organització territorial i règim local de Catalunya i també d'incrementar el grau d'autonomia de les administracions locals aconsella, doncs, atribuir als municipis de població superior a 20.000 habitants i als nous ens comarcals el supòsit previst en l'article 4t, primer, competències en matèria d'aprovació de certs plans parcials i especials de conformitat amb el principi de descentralització. I l'article primer ho explicita ben clarament, diu: «Els ajuntaments de les poblacions de més de 20.000 habitants seran competents per acordar l'aprovació definitiva dels plans parcials i especials que despleguin.» I a l'article tercer s'afirma que «Els consells comarcals podran ser competents per aprovar definitivament els plans previstos a l'article 1 d'aquesta Llei, pel que fa referència» –i nosaltres donem molta importància a aquesta frase– «a tots aquells municipis que cedeixin, que vulguin cedir al consell comarcal la competència per a l'aprovació inicial i provisional dels plans parcials i especials que afectin els seus termes municipals. La tramitació serà la mateixa que preveu l'article 2 per als municipis de més de 20.000 habitants».

Senyor president, el dia 22 d'octubre del 92, en la defensa de la Proposició de llei socialista, el diputat Lluís Armet desgranava, amb vehemència i brillantor, com és habitual en ell, un rosari d'arguments molt sòlids i irrefutables. Deia que: «àdhuc la comunitat europea ha introduït en el Tractat de Maastricht el principi de subsidiarietat que procura situar l'Administració al més a prop possible del ciutadà». Qui pot negar, senyores i senyors diputats, el rol que correspon a

l'Administració local com a primera trinxera de representació política i de prestació de serveis públics als ciutadans? L'Estatut d'autonomia, d'altra banda, declara que els principis de descentralització i de desconcentració són propis de l'organització política i administrativa de la Generalitat, recollint la tradició singular d'un país —el nostre— que en els moments més difícils, que són també els més rutilants de la seva història, ha volgut unir l'autonomia política a la potenciació del municipalisme.

Hem de preguntar-nos quin és el balanç de tretze anys de govern de Convergència i Unió en relació amb l'autonomia local, i és un balanç molt negatiu, molt trist, molt poc rutilant, senyor Camps, és un balanç decebedor.

S'imaginem vostès què haurien pensat fa vint anys si algú hagués afirmat amb rotunditat que la Catalunya autònoma negaria als seus municipis el que les altres comunitats autònomes de l'Estat els reconeixen? El senyor Armet recordava que «en qüestions d'urbanisme, Càceres, Ciudad Real, Guadalajara i Palència tenen més competències que Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona, Reus, Sabadell o Terrassa», ras i curt; la Seu d'Urgell, senyor president, no arriba a 20.000 habitants, ja hi arribarà, dins de molt poc.

Aquesta és la crua realitat. D'on deu venir l'obsessió tuteladora de Convergència i Unió? Quin mecanisme mental —em pregunto jo— imposa als membres del Govern català el recel perpetu i, a voltes —i em costa de dir-ho, aquesta és la veritat—, el menysteniment vers unes administracions públiques essencials per a l'equilibri polític-administratiu del nostre país; administracions públiques que són, també, pilars bàsics de l'autogovern?

L'actitud de Convergència i Unió en relació amb les competències urbanístiques és deguda que en el llistat de ciutats de més de 20.000 habitants n'hi ha tan poques governades per la coalició? És per una raó partidista? No m'atreveixo a especular en aquesta direcció, perquè es tractaria d'una raó massa espúria i massa poc patriòtica.

Exemples tan greus i clamorosos com la dotació amb zero pessetes del Fons Català de Cooperació Local, en el que es refereix als ajuntaments, o la voluntat de subrogació per part de l'autoritat urbanística de la Generalitat de les competències que corresponen a l'Ajuntament de Barcelona, en el barri de Sant Andreu, fet gravíssim en si mateix, i també com a possible precedent —i que tan bé ha explicat el senyor Farrés—, amaguen centenars de petites agressions i col·lisions que es produeixen cada setmana i que perjudiquen notablement els municipis petits i mitjans del nostre país, i degraden les relacions interinstitucionals. I per tant, senyores i senyors diputats, perjudiquen notablement el conjunt del país.

Finalment voldria posar de manifest, també, i de passada, senyor president, la meua personal admiració pel senyor Ferran Pont, excel·lent parlamentari, que va veure's obligat en la sessió del 22 d'octubre a executar un complicadíssim exercici de joc malabar, encarregat pel seu Grup Parlamentari —ai, la disciplina dels grups parlamentaris!—, va ser encarregat de defensar el vot contrari al reconeixement de la

majoria d'edat dels municipis catalans. Avui també, senyor Ferran Pont, l'escoltarem amb l'atenció que es mereix.

Per tant, senyores i senyors diputats, els anuncio el vot favorable del Grup Socialista a la presa en consideració de la Proposició de llei de competències per a l'aprovació dels plans urbanístics, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ganyet.

Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. PONT: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, una vegada més pujo a aquesta tribuna per parlar del tema de la competència urbanística per aprovar plans parcials i plans especials. Ja ho hem gairebé dit tot, però tornarem a fer un breu recordatori de la posició de Convergència i Unió sobre aquesta qüestió. És cert que altres municipis de l'Estat espanyol tenen unes competències reconegudes, però també és cert que els municipis de Catalunya —tots els municipis— tenen una altra via per actuar en el camp de la urbanització, en la creació de nou sòl urbanitzable, que és la via dels sectors d'urbanització prioritària. Em sembla que honestament hem de dir les dues coses. És cert que els altres —ho repeteixo una altra vegada—, els altres municipis importants de la resta de l'Estat tenen unes competències reconegudes; a Catalunya no les tenen, però en canvi a Catalunya tots els municipis poden promoure sectors d'urbanització prioritària... (*Remor de veus.*) Són... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. PONT: Perdó, em sembla que aquí estem tots d'acord que del que es tracta és de crear nou sòl urbanitzable (*remor de veus*), i, evidentment, són dos mecanismes que tenen... Perdó, si és que algú pensa que es poden fer plans parcials per no fer sòl urbanitzable, no sé què deuen fer aquests plans parcials, francament, jo no ho conec. Un pla parcial desenvolupa un pla general per crear sòl urbanitzable. (*Remor de veus.*) Bé, aleshores, hi ha aquests mecanismes. Catalunya té una situació diferent de la resta de l'Estat, i cada grup en pot fer la valoració que calgui, i potser a mi personalment també m'agradaria més que a Catalunya ho tinguéssim tot, unes i les altres (*rialles i remor de veus*), però, bé, aquesta és una qüestió opinable, però n'hi ha pels dos costats.

L'última vegada que vam discutir aquest tema aquí, que va ser el 22 d'octubre de 1992, és veritat que jo, en nom del Govern de Catalunya, em vaig comprometre que abans de final d'any es presentaria un projecte de llei que tractaria d'aquests temes de reordenació de competències urbanístiques. És cert, i aquest projecte no s'ha presentat. D'acord. (*Remor de veus.*) No s'ha presentat. Em sap molt greu. Igual que a vostès, doncs, a mi també, també em sap greu. (*Remor de veus.*)

El senyor Farrés, que n'ha presentat la Proposició, ha fet un èmfasi especial en uns temes concrets, no en uns temes generals, en uns temes concrets, el Pla del Liceu i el Pla de

Sant Andreu. Lamento dir-li que jo no conec el Pla del Liceu, no conec el Pla de Sant Andreu. Penso que hi ha mecanismes parlamentaris, si és que creuen que hi ha alguna cosa que no està bé, doncs per formular les corresponents preguntes o una interpellació sobre les qüestions de subrogació, i, si és que s'ha volgut insinuar alguna altra cosa —que suposo que no—, doncs és una obligació dels ciutadans davant de qualsevol circumstància que no els agradi, acudir als tribunals de justícia. Aquesta via és oberta per a tots els ciutadans de Catalunya.

Tornant al tema concret, i sense insistir en els sectors d'urbanització prioritària, que a Catalunya n'hi ha gairebé una cinquantena, i hi ha molts municipis que n'estan contents i és un mecanisme que ha funcionat, del que es tracta, en aquesta via que la Generalitat ha posat en marxa, és garantir el fet que les urbanitzacions funcionin. Els plans especials, els plans parcials, tots en tenim moltes experiències —i em sembla que tots vostès deuen voltar una mica per Catalunya—, de veure moltes actuacions urbanístiques a mig fer, amb un tros, que es desfan..., era una altra lògica.

El Govern ha intentat fer un altre sistema, que és el de garantir que les urbanitzacions que es comencin s'acabin. S'hi pot estar d'acord o no s'hi pot estar d'acord. Posició del Govern de Catalunya: insistir que les urbanitzacions que es facin s'acabin, i hi hagi unes garanties de compliment per part, evidentment, en primer lloc, dels propietaris del terreny o dels ajuntaments, o de l'Administració actuant que sigui, que molts cops —també ho saben— és el mateix Institut Català del Sòl.

Hi ha també una discrepància amb la posició que mantenen els grups avui d'Iniciativa per Catalunya —que ho ha presentat— i el Grup Socialista, o els altres grups que han parlat, que és en el tema de qui ha de decidir la coordinació entre el planejament que ha d'existir. Estem tots d'acord que els plans generals tinguin una aprovació superior, però saben les senyores i els senyors diputats que en desenvolupar aquests plans generals moltes vegades si no es fa per la via dels òrgans col·legiats, hi poden haver problemes entre municipis. I això ho reconeixia el Grup Socialista, que la seva proposició de llei era més completa i fixava unes condicions, en les quals hi havia uns plans especials que no podien ser aprovats pels ajuntaments.

Voldria desfer —si és que algú la té— la idea que el Govern de la Generalitat menysté els municipis o menysté els tècnics dels municipis. No és aquesta la qüestió i ho torno a repetir: a tots els municipis de Catalunya per la via dels sectors d'urbanització prioritària poden actuar-hi, per tant, cap menysteniment; tots hi poden entrar; no els grans, grans i petits, tots hi poden ser.

Evidentment, hi ha un incompliment, que jo vaig comprometre'm a finals d'octubre que s'acabaria a final d'any, això no s'ha fet. Evidentment, jo m'he tornar a informar, a l'hora de discutir aquesta Proposició de llei, de quina era la situació que hi havia. En aquest moment la informació que tinc és que la llei que s'estava preparant i que no es va arribar a presentar s'ha desdoblant en dues lleis, una que afecta

la distribució de les competències urbanístiques, és la que sobretot, sobretot donarà competències a les comarques, i aquí voldria fer una referència només de passada a la darrera intervenció que hi ha hagut, parlant del color polític dels ajuntaments grans o dels consells comarcals, el color polític dels quals cadascú sabrà quin és (*rialles i remor de veus*), no tenen en aquest moment les competències urbanístiques aquestes i les estan desitjant també de tenir, i la llei vindrà a solucionar aquesta qüestió. La segona llei que es desenvoluparà és la que fa referència a actuacions en sòl urbà que puguin aprovar els ajuntaments, o sigui unitats d'actuació previstes en els plans generals que puguin ser desenvolupades i aprovades pels ajuntaments.

Evidentment, sóc perfectament conscient que no tinc cap credibilitat per anunciar-los una nova data en què això es completarà i, per tant, m'abstindré de fer-ho. Les dues lleis s'estan preparant, immediatament que estiguin vindran aquí al Parlament, tots plegats les discutirem i les millorarem —com tantes vegades hem fet— i s'aprovaran. Però amb tot això suposo que ja dedueixen els senyors diputats i les senyores diputades (*remor de veus*) que el nostre vot serà en contra d'aquesta Proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pont. Es passa a la votació, a la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es poden posar drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de l'esmentada Proposició de llei ha quedat rebutjada per 40 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei sobre incompatibilitats dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'illustre diputat senyor Reventós.

El Sr. REVENTÓS: Senyor president, si no hi té inconvenient, agruparé les dues proposicions de llei.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, s'agrupen les preses en consideració dels punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.

Si em permet el senyor diputat, abans que comenci l'exposició i sense que corri el rellotge, els senyors portaveus de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra han sol·licitat formalment a aquesta presidència que per part de la Mesa es procedeixi a la lectura del següent document sobre el Sàhara.

Té la paraula el senyor secretari.

Resolució de la Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament de solidaritat amb el poble saharià

El Sr. SECRETARI PRIMER: «Resolució de solidaritat amb el poble saharià.

»Atesa la Resolució de la Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de solidaritat amb el poble saharià i de suport al Pla de pau de les Nacions Unides per al Sàhara Occidental, adoptada el 18 de juny de 1991.

»Atesa la no-realització el passat 26 de gener de 1992 del referèndum d'autodeterminació del poble saharià previst en el Pla de pau de les Nacions Unides.

»Atès que continua essent absolutament necessari que el poble saharià determini el seu futur mitjançant un referèndum.

»Atès que cal posar fi a disset anys de guerra.

»Atesa la iniciativa de la I Caravana Catalana per la Pau al Sàhara Occidental

»Els grups parlamentaris del Parlament de Catalunya:

»—Reafirmen la solidaritat del poble de Catalunya amb el poble saharià.

»—Donen ple suport a la iniciativa I Caravana Catalana per la Pau al Sàhara.

»—Reclamen la recuperació per part de les Nacions Unides del Pla de pau de la Resolució 690 (1991) per tal de fer-lo efectiu.

»—Demanen al Govern espanyol perquè, en el marc de les Nacions Unides, com en el terreny de les relacions bilaterals amb les parts en conflicte, impulsi aquest procés de pau.

»Palau del Parlament, 17 de febrer de 1993.

»Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, Grup Parlamentari Popular.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari.

Té la paraula el senyor Reventós.

Proposicions de llei sobre incompatibilitats dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat, i sobre la creació d'un registre d'interessos dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat

El Sr. REVENTÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, per economia processal he demanat al president la possibilitat d'agrupar les dues proposicions de llei presentades pel Grup Socialista, una sobre incompatibilitats dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat i l'altra sobre la creació d'un registre d'interessos dels alts càrrecs.

Aquestes dues proposicions de llei tenen ja un passat paral·lel. Les dues van ser presentades en l'anterior legislatura, les dues han hagut de ser reproduïdes en l'actual legislatura. Això m'estalvia de parlar de l'oportunitat d'aquestes dues proposicions de llei; penso que l'oportunitat és òbvia.

Parlaré, en primer lloc, de la Proposició de llei creant un registre d'interessos d'alts càrrecs. Aquesta Proposició ha estat de nou reproduïda abans que un registre d'alts càrrecs fos aprovat per decret pel Consell Executiu de la Generalitat. El registre que apareix en la nostra Proposició de llei és diferent del creat pel Consell Executiu. La nostra proposta

contempla més supòsits i conté moltes més precisions. No entraré a detallar-les.

L'aprovació del registre pel Consell Executiu canvia la situació i nosaltres, els socialistes, no en volem fer un punt de confrontació. Anuncio, doncs, des d'ara, el propòsit que tinc de retirar aquesta Proposició de llei, cosa que faré en acabar la meua intervenció. Temps hi haurà per presentar proposicions no de llei que ajudin a millorar el registre creat pel Consell Executiu; no obstant això, crec que es poden aprofitar les característiques complementàries de la nostra Proposició per millorar, des d'ara, el registre creat.

La situació és diferent en relació amb la Proposició de llei sobre incompatibilitats. Voldria, voldríem els socialistes que aquesta proposició fos, alhora, un gest del nostre Parlament i un marc legal de transparència de conductes. Penso que no m'equivoco si dic que és una preocupació de tots els partits polítics, que és una preocupació de tots els grups parlamentaris el clima difús, però persistent, que s'ha creat en la nostra societat entorn la política, els polítics i les seves activitats públiques o privades.

Per superar aquest clima de desconfiances no n'hi ha prou amb un registre d'interessos d'alts càrrecs. És una condició certament necessària, però no és una condició suficient; no és un marc legal. Necessitem un marc legal; un marc legal que posi en ordre la casa, que elimini la topada consubstancial entre afany de lucre i interès públic, que garanteixi la netedat del sistema, que esvaeixi qualsevol dubte, que asseguri que l'Administració actua d'acord amb la seva legitimitat i amb ple respecte a la confiança que li dipositen els ciutadans, que garanteixi l'interès dels ciutadans i que garanteixi també, ben certament, la seguretat jurídica dels alts càrrecs.

És el que la societat demana, ens demana a nosaltres, homes i dones diputats del Parlament de Catalunya: transparència i adequació a la moralitat pública, per poder seguir mantenint la confiança en el sistema. És una evidència que ens manca, un cos doctrinal únic, una regulació unitària sobre les incompatibilitats. En tenim, és cert. Hi ha una article a la Llei del Parlament, del president i el Consell; hi ha algunes lleis sectorials —com les de sanitat o la del síndic de greuges, com la Sindicatura de Comptes, com el Consell de Ràdio i Televisió— que estableixen incompatibilitats. No és suficient; és poc.

La Proposició que avui presentem tampoc és una proposició àmplia; té un àmbit limitat, però té un àmbit limitat que és important. Cobreix una part d'aquest buit legislatiu, té precedents en altres comunitats autònomes, aprovades lleis, proposades com la nostra, en el Parlament basc, en el Parlament gallec, en el Parlament andalús.

Voldria, sobretot voldria —i vull posar-hi especial èmfasi— que no es veiés aquesta llei com una meta, sinó com un camí. És una proposta que no és contra ningú, que no és ni crítica, que no perjudica res. És una aportació positiva que busca un marc per a tots. Es basa en una doble convicció —i també hi vull posar especial èmfasi—: que la conducta dels alts càrrecs, en el seu conjunt, és correcta —diria més, sovint

exemplar— i, una altra convicció, que com a legisladors tenim l'obligació de prevenir supòsits de conductes individuals que trenquin la pràctica col·lectiva, que tenim de corregir les desviacions de conductes aïllades.

La proposta, la nostra Proposició de llei és una llei de mínims, raonable i raonada, assentada en criteris clars. És possible que alguns la considerin insuficient i d'altres que la considerin restrictiva. Sens dubte, el que és, és millorable. Estem, per descomptat, oberts als suggeriments i a les esmenes, si s'accepta la seva presa en consideració. Jo personalment els diria més: en aquesta temàtica, jo, que no crec gaire en els pecats, utilitzaré una frase ben popular a Catalunya: «És millor pecar per excés que per defecte.»

Els trets fonamentals de la Proposició de llei són molt fàcils de sintetitzar; ho faré breument. Es determina quins són els alts càrrecs i els llocs de lliure i directa designació; hi ha una exigència, una prescripció de dedicació absoluta al treball de cada un dels alts càrrecs; s'estableix la incompatibilitat amb l'exercici de qualsevol altra activitat dinàmica, sigui pública o sigui privada, així com amb la percepció de qualsevol altra remuneració. Es fixen excepcions —n'hi ha d'haver, i és bo que la llei ho reflecteixi—: les pròpies de la representativitat de l'alt càrrec, la primera; la segona, les funcions docents i d'investigació a temps parcial; la tercera, les activitats científiques i culturals, sempre en aquest cas amb prèvia autorització, i —la més lògica de totes elles—, la darrera, l'administració dels propis patrimonis. Es fixa també l'obligació d'inhibir-se en aquells afers que l'alt càrrec hagi intervingut en el passat, àdhuc la seva empresa familiar, i s'exigeix també que continuï inhibint-se'n fins dos anys després d'haver acabat les seves funcions. Es regula un règim de sancions..., una llei sense la possibilitat d'exigir contra el seu incompliment. S'estableix l'obligació de declarar les causes possibles d'incompatibilitat a judici de l'alt càrrec que és nomenat, l'origen dels seus ingressos i la titularitat del seu patrimoni. I es demana, s'exigeix una informació periòdica al Parlament en aquells casos en què s'hagi autoritzat alguna compatibilitat.

Poca cosa més. Ja he dit que la llei és simple, és una llei clara, i pensem que és una llei que hauria de ser assumida per tots nosaltres. Tal com he anunciat, i per les raons ja invocades, retiro la Proposició de llei sobre el registre d'interessos d'alts càrrecs i demano a tots els diputats i grups de la cambra la votació favorable, la presa en consideració de la Proposició de llei sobre incompatibilitats d'alts càrrecs.

I una reflexió final. Les qüestions de frontera entre moral i llei, entre moral i dret, són sempre molt delicades. Per això és tan important que siguem capaços —encara que sigui una llei limitada— d'assolir un consens. Pot haver-hi una norma que no sigui moral —no és freqüent en el nostre món—, però, en sentit invers, una conducta immoral pot no vulnerar una norma i, per tant, ésser legal. I aquí em penso que és on ens estremy més la sabata: conductes que ens escandalitzen per immorals poden resultar legals —no és cap joc de paraules. No en dubtin, senyores i senyors diputats, un bon sistema d'incompatibilitats ens pot evitar molts escàndols, i el que sí

que és segur —absolutament segur— és que introdueix els elements de confiança i transparència que són indispensables per a la vida pública.

Senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor Reventós. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Si no se'n fa ús, es passa a la intervenció dels grups per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la seva defensa, l'honorable diputat senyor Joan Reventós s'ha referit al «clima difús, però persistent» —ha dit—, sobre la política i els polítics, ha parlat del clima de desconfiances, ha proclamat garantir la netedat del sistema —paraules literals del senyor Reventós— i, per últim, ha expressat lo ple respecte a la confiança dels ciutadans.

Per això, i al marge dels lamentables antecedents que tots, d'alguna manera, hem tingut de suportar en l'àmbit de la política catalana en relació amb el problema de les incompatibilitats i que inevitablement —ens agradi o no— han afectat tota la classe política en ordre a la nostra credibilitat, resulta inqüestionable que de manera urgent —i quasi m'atreveixo a dir «inexcusable»— lo Parlament de Catalunya resolgui per mediació d'una llei lo règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat, la qual llei tots sabem que s'inspira en la demanda o en l'expressió col·lectiva de la majoria de ciutadans, que, implícitament i explícitament, estan exigint un renovat impuls de moralització i de transparència, que més enllà de l'ordre jurídic i més enllà de la legitimitat est impuls dóna consistència al fur intern de les persones i de les institucions públiques catalanes, separant la conservació de la independència de l'Administració dels interessos particulars, contraris, estos interessos, a la imparcialitat, a l'objectivitat, al judici o al procediment.

Per consegüent, les remuneracions dels alts càrrecs de la Generalitat, la dedicació plena, la dedicació exclusiva, la interposició, la participació i la percepció són conceptes a incorporar en qualsevol llei d'incompatibilitats, i que, en el cas concret que avui interessa, entenem adequat lo text articulat que ha presentat lo Grup Socialista, independentment de modificacions precises i elementals a introduir en lo debat o en lo tràmit parlamentari, en lo supòsit de ser acceptada, concretades estes modificacions, sobretot en l'article 6, quan se refereix a les incompatibilitats dels cònjuges i dels fills.

Se tracta, en essència, d'un document de treball en forma de proposició de llei, que el simple fet de sotmetre'l a la nostra presa en consideració obliga a moure la pròpia reflexió política respecte d'una crisi de credibilitat que afecta persones, col·lectius i institucions.

Moltes vegades hem assistit en esta cambra, sobretot últimament, a debats que han tingut com a fonament l'excusa, la ignorància o la disculpa permanent. No caiguéssim avui en est tipus de consideracions per a denegar —segurament que deurà ser així—, per a denegar una presa en consideració

d'esta naturalesa i tan important com la que ha presentat lo Grup Socialista, perquè, si fos així, a més de cometre no vull dir una vergonya, però un error, que tindria conseqüències a curt termini lo fet de denegar-la, només los objectius ètics los podrem salvar amb conductes transparents i amb decisions parlamentàries que afrontin la realitat estricta dels esdeveniments actuals, sobretot los últims que hem viscut.

No es tracta, per tant..., no es tracta, per consegüent, per part del Grup Popular, d'un consentiment incondicional al contingut d'esta Proposició de llei, sinó que en tot cas representa per nosaltres, la seva presa en consideració, la possibilitat d'arribar a punts de definició, a propostes d'acord i al propòsit de transmetre a la societat catalana que la moralitat, l'ètica i la transparència són valors permanents que legitimen els nostres polítics i les nostres institucions.

I amb l'afirmació que ens semblaria una actitud equivocada en ordre a la transparència qualsevol vot en contra a la Proposició de llei sobre incompatibilitats dels alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat, lo Grup Popular anunciem lo vot afirmatiu a la presa en consideració objecte d'est punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo crec que, abans d'entrar directament en la consideració d'aquesta Proposició de llei sobre incompatibilitats dels alts càrrecs que ha presentat el Grup Socialista, és imprescindible, almenys des del nostre punt de vista, veure una mica quina és la situació que tenim i desfer alguns possibles malentesos que es poden produir en debatre qüestions com aquesta.

El primer que hem de dir és que tant a nivell de l'Estat com, molt en concret –perquè ens afecta això, ara, a Catalunya–, a nivell de Catalunya, tenim una legislació, tenim una normativa que estableix unes incompatibilitats, que és, en primer lloc, la Llei del president i del Consell Executiu; també altres lleis sectorials que estableixen clarament aquesta incompatibilitat.

Nosaltres rebutjaríem una interpretació que porti a la idea que si en el nostre país s'han produït situacions d'incompatibilitats, com pot ser –com nosaltres ho hem dit i nosaltres ho sostenim– la del senyor Planasdemunt, com pot ser –nosaltres ho creiem– la del senyor Macià Alavedra, o si es produeixen situacions d'irregularitats en altres àmbits, com és en el finançament dels partits polítics..., que això es produeixi perquè no hi ha una normativa adient.

Això, en tot cas, es produeix perquè la normativa que existeix –hi insisteixo: si és que això, que nosaltres pensem que sí, s'ha produït– no s'ha complert.

Per tant, aquesta és la primera consideració que nosaltres voldríem posar sobre la taula: si a Catalunya s'han produït determinades situacions és, entenem nosaltres, perquè no s'ha complert la normativa que tenim, perquè no s'ha com-

plert la legislació que tenim sobre incompatibilitats. Altra cosa és, altra cosa és –i aquí entrariem en la segona part de la nostra intervenció– que aquesta legislació que nosaltres tenim sigui millorable –i és millorable–, i altra cosa és que l'experiència ens porti a plantejar-nos la modificació mitjançant una nova llei, una llei que tingui un abast més complet, que reculli –com recull aquesta proposició socialista– els alts càrrecs que poden ser incompatibles, que reculli –com aquesta proposició– les conseqüències de la incompatibilitat, en quins supòsits es donen les incompatibilitats, i també les sancions corresponents en aquests supòsits.

Dit això, cal dir també que, òbviament, aquesta Proposició de llei, com segurament qualsevol altra que poguéssim presentar, és susceptible de millora. Nosaltres estem d'acord amb els continguts essencials d'aquesta Proposició de llei. Nosaltres pensem que es pot millorar i que s'ha de millorar, sobretot en una més gran concreció de les figures de la incompatibilitat, precisament per no caure en aquelles situacions d'haver de determinar després, a posteriori, quins són els casos que queden inclosos i quins són els que no hi queden. Però, en tot cas, això seria fruit del posterior tràmit parlamentari.

Ara nosaltres pensem que és bo que anem a millorar la situació que tenim a Catalunya, que anem a millorar els mecanismes de control, que anem a millorar els mecanismes legislatius per fer possible això que tots volem, que la vida política sigui absolutament transparent, que els alts càrrecs hagin d'explicitar –per tant, com es fa ja en la declaració d'interessos..., perdó, en la declaració dels alts càrrecs que ja es va aprovar per decret del 24 de novembre–, hagin d'explicar les seves activitats i, alhora, que per llei quedin clarament establerts els supòsits d'incompatibilitats en funcions públiques o privades i amb les conseqüències corresponents, però hem de tornar a insistir que això de cap manera ens pot portar a dues coses: la primera, a estendre la sospita al conjunt dels polítics, dels alts càrrecs, que nosaltres creiem que, com a conjunt, no poden ser, no han de ser de cap manera sospitosos, i que si s'han produït uns casos determinats, no és perquè no hi hagi legislació adient, és, en tot cas, perquè no s'ha complert adequadament aquesta legislació.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en relació amb les dues proposicions de llei que havien estat plantejades pel Grup Socialista, i després d'una intervenció de l'honorable senyor Reventós, que nosaltres qualificaríem, doncs, de molt densa –densa des del punt de vista ètic i elevada en les reflexions i en les propostes des del punt de vista polític–, voldríem fer el nostre posicionament, bo i tenint en compte que una de les dues proposicions ha estat retirada sense ser votada, amb el benentès que en alguns aspectes ens resulta difícil de des-

triar els arguments que hauríem utilitzat en un cas i en un altre.

Voldríem recordar, ni que sigui molt breument, que el Grup Parlamentari en nom del qual m'honoro de parlar en aquests moments, el d'Esquerra Republicana, va presentar a aquesta cambra, en la passada legislatura, una proposta de constitució d'un registre de béns patrimonials i ingressos econòmics dels membres del Govern i dels alts càrrecs, per la via d'una proposició no de llei que va ser defensada, en concret, el 7 de juny de 1990 en la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i de Govern interior. Aleshores, aquesta proposició nostra va ser derrotada amb els vots de la majoria i amb els vots del Grup Popular.

Amb el pas del temps, i gràcies, potser, també a les peripecies d'algun o alguns alts o altíssims càrrecs, el Govern ha acabat decretant –i ens en felicitem– sobre aquesta qüestió. Tard, potser no amb l'abast que desitjaríem, però ha acabat fent-ho.

Entenem que el rigor de l'aplicació de les lleis és essencial, però que, evidentment, regular d'una manera més precisa i fer-ho per la via legislativa –com en aquest cas proposa el Grup Socialista– millora i incrementa les possibilitats favorables a les determinacions que s'han estat discutint, i, en síntesi, doncs, també voldríem dir que subscrivim amb plenitud les declaracions de l'honorable senyor Reventós, aquestes declaracions favorables a la transparència, al rigor, a l'honorabilitat i a la dignitat en l'exercici de la representació política.

Compartim també, és evident, la convicció que s'ha manifestat aquí –l'ha manifestada el senyor Reventós, l'ha manifestada el senyor Fuentes–, en el sentit de la majoritària correcció de la conducta dels alts càrrecs, però no podem ignorar –i no ho ignorem– que en els darrers anys el nivell d'enfosquiment –per utilitzar un eufemisme tolerable– de la vida pública a Catalunya i a l'Estat s'ha incrementat notablement i ha generat i genera una certa alarma social, alarma social fàcilment manipulable des de la demagògia autoritària, però també alarma social que preocupa –i entenem que és lògic que preocupi–, i molt, els autèntics demòcrates entre els quals és evident que hi comptem tots i cadascun dels diputats i diputades d'aquesta cambra.

Aquesta apel·lació a la moralitat, a la transparència, a l'ètica, la subscrivim, la subscrivim plenament des d'un partit que tradicionalment, ni ara ni mai, no s'ha vist implicat, no ha tingut ni la més petita taca d'ombra sobre la seva trajectòria pública i privada.

Per tant, sense cap mena de restriccions, ni íntimes ni externes, votarem favorablement la presa en consideració de la Proposició de llei que finalment ha estat sotmesa a la consideració de la cambra.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, el de Convergència

ci i Unió, creu que no fóra bo que avui i aquí es repetís, en el seu desenvolupament i sobretot en la seva conclusió, el debat que ahir mateix va haver-hi en el Congrés dels Diputats sobre una qüestió semblant. Em felicito que el seu desenvolupament ja no hagi estat així, atesa la ponderació de les intervencions de tots els representants dels altres grups, cosa que crec que tots ens n'hem de felicitar.

Però tampoc m'agradaria que acabés com va acabar allà, que en una proposta que va fer el Grup Popular, en la qual –feia també una proposició de llei–, segons diuen, intentava fer més severes les incompatibilitats i en què els altres grups deien que feia dos anys el Grup Popular s'havia oposat que es prenguessin en consideració propostes com les que en aquell moment feia, en la qual tots els grups van dir que el que substancialment es demanava era quelcom que estaven convençuts que era inconstitucional, però que en nom d'aquest ambient que s'havia creat i d'aquesta necessitat de transparència, doncs, el que calia era tothom afegir-s'hi, perquè després, via esmenes, arreglar tot allò que ja es preveia com a inconstitucional, donava com a resultat que tothom s'afegia a la presa en consideració d'aquella proposició no de llei sota l'eslògan –per dir-ho així– que «aquí amb major transparència, amb major ètica i amb major honradesa no ens guanya ningú» –em sembla que concretament van ser les paraules del ponent socialista–, i, per tant, doncs, tots vam haver d'acabar o van haver d'acabar, en la cambra, acceptant una proposta que –ho repeteixo– en el que era essencial tots, menys el Grup Popular, dèiem que era clarament inconstitucional, perquè obligava a la declaració dels cònjuges i dels fills, etcètera.

Jo no vull entrar en aquesta qüestió, però sí dir que em sembla que, per raons de conjuntura, ara no hauríem de fer una cosa similar. Per què? Perquè nosaltres creiem que és necessari, des de l'opinió del nostre Grup, desfer un malentès que s'ha produït en la societat. Jo no crec que hagi estat de forma interessada, en absolut, però si només vostès tenen l'amabilitat de llegir la premsa d'avui o bé de quan van ser presentades aquestes propostes, fa un parell d'anys, o fins i tot si repassen el *Diari de Sessions* d'avui i miren la intervenció d'algun dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, donava la sensació que a Catalunya no teníem un marc legal. Vull destacar –perquè ho he trobat positiu– que alguna altra intervenció ha dit exactament el contrari, perquè resulta la veritat.

És a dir, jo crec que alguns mitjans de comunicació, alguns periodistes, sorpresos en la seva bona fe o potser en la manca del coneixement profund de la qüestió..., ho repeteixo: agafin la premsa d'avui. Diuen: «avui el Grup Socialista “proposa” una llei d'incompatibilitats, perquè cau molt, la moralitat pública», etcètera. Ho repeteixo: vostès llegeixin-s'ho desapassionadament i veuran com moltes persones poden interpretar que aquí no hi havia cap sistema d'incompatibilitats, que ja era hora i que ara, gràcies a la proposta d'un grup concret, veuríem la sensibilitat o no del Grup de la majoria per començar a parlar de les incompatibilitats a Catalunya.

Per tant, el nostre Grup l'interessa de forma molt clara i molt rotunda desfer aquest equívoc. A Catalunya hi ha un sistema, hi ha un conjunt harmònic de diverses lleis que configuren un sistema d'incompatibilitats, i pot semblar suficient o no, això ja és discutible. Quan es va aprovar la Llei 21/87, del 26 de novembre, d'incompatibilitats sobre el personal al servei de l'Administració de la Generalitat, en la qual s'inclou, en el seu article 2, «tot el personal», diu, «independentment de quina sigui llur relació jurídica de treball», ja va haver-hi un debat en aquesta cambra, ja no ens vam posar d'acord. Per què? Perquè responia a dues filosofies: l'una, molt respectable, molt legítima, que volia fer un cos doctrinal molt, molt restringit respecte a les incompatibilitats, i, una altra que, adduint raons històriques d'una manca de tradició administrativista en el nostre país, i que feia que avui dia és difícil que persones de vàlua s'incorporin a l'Administració pública i, per tant, calia crear aquesta consciència, semblava que havia de ser un sistema no tan, tan rígid com l'opinió que tenia algun altre grup.

I aquesta va ser la diferència. I, per tant, en el fons ara estem reproduint aquell debat i nosaltres seguim pensant el que pensàvem llavors. Creiem que no hi ha circumstàncies com les que han pogut motivar, al Congrés dels Diputats, la posició que van prendre tots els grups, inclòs el nostre, atès l'ambient que hi ha general a l'Estat, que jo em permetré dir –i crec que això ens afavoreix a tots, per tant no és cofoisme per part de ningú– que no existeix a Catalunya (*rialles*), almenys en les seves dimensions i proporcions, i suposo que alguna rialleta que sento escapar-se per aquí no és en el sentit que tots en el fons ens n'hem de sentir satisfets que, bé, hi ha hagut alguns casos, allà cadascú amb la seva consciència i amb la seva moral de com ha complert o incomplert la llei i la normativa –algú aquí n'ha parlat, nosaltres no entrem en un judici sobre les persones que han pogut complir o no complir les normatives–, però la normativa existeix.

Per tant, nosaltres, la posició del nostre Grup en oposar-nos a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei no és que no hi hagin incompatibilitats a Catalunya; n'hi ha, senyors, i n'hi ha a partir de la Llei aquesta, la 21/87; en la del president, el Parlament i el Consell Executiu, on taxativament en els seus articles 57 i 69 no es poden posar més incompatibilitats humanament possibles al president de la Generalitat i als consellers. És que ho diu expressament! I com ha dit molt bé l'honorable senyor Reventós, no cal parlar de l'Estatut de l'empresa pública catalana, del Consell de Ràdio i Televisió, etcètera.

Però és que, a més a més, tampoc crec que la proposta del Grup Socialista variï substancialment. Potser era el tema més conflictiu que el seu mateix Grup a Madrid discutia, que era el tema dels cònjuges i els fills, aquesta és una de les diferències més importants que tenim en l'ordenació actual nostra, i si vostès o algun company seu i a Madrid consideren que això pot ser inconstitucional, més raó perquè nosaltres encara creguem que no és el moment d'ampliar això als

cònjuges i als fills. I, si em permeten una petita disquisició, no fos cas que al final tothom es volgués apuntar a allò de la «parella estable» i resultés que al final les parelles estables no tinguessin cap incompatibilitat i els matrimonis sí, amb la qual cosa faríem un flac favor, al nostre criteri, a l'estabilitat del matrimoni i a l'estabilitat de la família (*fortes rialles*). És una opinió que la dic amb el ple convenciment.

Bé, dit això, doncs, anunciar el nostre vot desfavorable, perquè creiem que no és necessària, que ja existeix un marc suficient, el que convé, el que cal avui dia, aquí a Catalunya. I també simplement fer un petit, un brevíssim comentari sobre el tema del registre.

Jo trobo molt positiva –i me'n felicito, i crec que ens n'hem de felicitar– la posició responsable del Grup Socialista en retirar-la. Simplement volia matisar, perquè crec que, en fi, malgrat que l'hagi retirat, doncs, com que s'han fet unes consideracions, tinc dret a fer-les..., que, quan el Grup Socialista parla que ells potser tenen algun model diferent, jo m'atreiria a dir que no. És a dir, la proposta de creació de registre que fa –que feia, fins que l'ha retirada– el Grup Socialista era calcada del Reial decret 220/90, de l'Estat, que era molt més restrictiu i que en la seva traducció catalana és el que havia presentat el Grup Socialista. Avui, aquest Decret ha estat derogat pel Decret 571/92, de 21 de maig, pel mateix Govern socialista, i és un decret que no diré que és calcat al nostre, però molt similar. Per tant, he d'entendre que el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, vista la derogació per part del Govern Socialista del Decret que regulava el registre, i havent-ne fet un altre que és molt similar al nostre, hem coincidit, i, per tant, almenys hi ha una qüestió, en el tema, en fi, de la moral pública, de les incompatibilitats i del registre, en el qual som plenament coincidents, perquè –ho repeteixo–, si vostès tenen la molèstia de llegir-se en el *Diari Oficial*, doncs, el Decret, avui vigent a l'Estat espanyol, que deroga l'anterior, molt similar al que estava presentat aquí pel Grup Socialista, doncs, veuran que són molt coincidents.

Feta aquesta puntualització o aquest aclariment sobre el tema del registre, insistir, doncs, que nosaltres, per les raons exposades, votarem en contra de la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sesmilo.

Passem a la votació de la presa en consideració.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 39 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu hores, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dos minuts.)

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i religadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
La funció i les competències legislatives
del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impressos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- Per gir postal.
- Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- Per xec registrat.
- En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de en

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

